

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 26. a 28. listopadu 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zouhara a soudců JUDr. Marty Kouřilové, Ph.D., a Mgr. Aleše Rýznara odvolání obžalovaných **JUDr. Jiřího Berky**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, **JUDr. Daniela Thonata**, narozeného XXXXX, bytem, XXXXX, **Ing. Martina Jurenky**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, **Petra Tuhého**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, **Lubora Kindla**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, **M. M.**, narozené XXXXX, bytem XXXXX, **Bc. K. M.**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, **Ing. Pavla Hlavatého**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, **Mgr. Vladimíra Šiši**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, a **státního zástupce** proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 9 T 1/2007-10471, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. e), odst. 2 tr.ř. se z podnětu odvolání obžalovaného Ing. Martina Jurenky a státního zástupce napadený rozsudek částečně zrušuje ohledně tohoto obžalovaného, a to ve výroku o vině pod bodem A, v celém výroku o trestu.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje tak, že obžalovaný Ing. Martin Jurenka

narozený XXXXX, bytem XXXXX,

se uznává vinným, že

A.**obžalování JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl, Ing. Martin Jurenka a Ing. Pavel Hlavatý, že**

v blíže nezjištěné době nejpozději od října 2001 v Ústí nad Labem jako stálé společenství osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, která byla zaměřena na dosahování zisku soustavným pácháním úmyslné trestné činnosti, ve složení – JUDr. Jiří Berka, soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl v postavení správce konkurzních podstat, pracovníka pověřeného správcem konkurzních podstat k vedení podniků v úpadku, případně pracovníka pro zpeněžování podstaty, a Ing. Martin Jurenka, znalec pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady, se zvláštní specializací oceňování podniků, pověřený správcem konkurzní podstaty nebo třetími osobami, po dohodě se správcem, k vypracování znaleckých posudků v konkurzních řízeních, amnestovaný V. V. zajistil kontakt mezi soudcem Krajského soudu Ústí nad Labem, JUDr. Jiřím Berkou, a správcem konkurzních podstat, Petrem Tuhým, JUDr. Danielem Thonatem a Luborem Kindlem, s vědomím, k jakému účelu je toto společenství zakládáno a jaké úkony budou následně činěny, a zajišťoval a osobně se účastnil jejich schůzek, které byly sjednávány za účelem, aby toto společenství spolu s dalšími osobami v době následující organizovalo a zajišťovalo prohlášení a průběh konkurzních řízení, zpeněžování konkurzních podstat společností způsobem odporujícím zákonu a v přímém úmyslu způsobit škodu na konkurzní podstatě a tím i věřitelům úpadce, přičemž záměrně docházelo k porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, v platném znění (dále jen ZKV), a s vědomím, k jakému účelu je toto společenství založeno a jaké jednotlivé úkony činí, zajišťoval a zprostředkoval i nadále kontakt zejména mezi JUDr. Jiřím Berkou, Petrem Tuhým, JUDr. Danielem Thonatem a Luborem Kindlem, koordinaci postupu vzájemných kroků, vzájemnou součinnost s třetími osobami, prostřednictvím kterých docházelo k odčerpání finančních prostředků z konkurzních podstat, zejména na M. a K. M., a osoby, které poskytovaly právní, ekonomická a jiná poradenství, a to s jednoznačným záměrem usnadnit existenci a činnost tohoto zločinného spolčení, znemožnit jeho odhalení a případný postih svůj a ostatních jeho členů a usnadnit provádění trestné činnosti, toto stálé společenství více osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, která byla zaměřena na dosahování zisku soustavným pácháním úmyslné trestné činnosti, ve složení – JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka, společně s dalšími osobami organizovalo a zajišťovalo prohlášení a průběh konkurzních řízení, zpeněžování konkurzních podstat společností způsobem odporujícím zákonu a v přímém úmyslu způsobit škodu na konkurzní podstatě a tím i věřitelům úpadce, přičemž docházelo k porušení jednotlivých ustanovení zákona o konkurzu a vyrovnání (ZKV), zejména

§ 2 odst. 3 ZKV - konkurzní řízení nebylo vedeno s cílem dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z majetku tvořícího konkurzní podstatu, za podmínek stanovených tímto zákonem

§ 8 ZKV - správcem byla soudcem ustavena ve věci podjatá osoba

§ 8 odst. 2 ZKV - správce nepostupoval při výkonu funkce s odbornou péčí

§ 8 odst. 3 ZKV - nebyl dodržován postup při vyplácení odměny správce (její zálohy), dle tohoto ustanovení ve spojení s vyhláškou MS ČR č. 476/1991 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení ZKV, a dále byly činnosti, k nimž je správce povinen, zadávány třetím osobám na účet podstaty bez souhlasu věřitelského výboru (resp. schůze věřitelů dle § 11a ZKV)

§ 12 ZKV - záměrně nebyl vykonáván dohled soudu nad činností správce

§ 12a odst. 1 ZKV - o prohlášení konkurzu bylo rozhodnuto, aniž by bylo osvědčeno, že dlužník je v úpadku

§ 27 a 27a ZKV - soudem i správcem byl obcházen postup při zpeněžení majetku

§ 28 ZKV - nebyl dodržen postup při uspokojení odděleného věřitele

§ 29 ZKV - soudu záměrně nebyly podávány zprávy o zpeněžování majetku,

všichni členové tohoto společenství jednali po předchozí vzájemné dohodě a součinnosti, s vědomím všech kroků, které činí další členové společenství, a posilování vědomím, že se podílí na páchání trestné činnosti a že z důvodu existence jejich jednotlivých funkcí, soudce, správce konkurzní podstaty a jím pověřené osoby k vedení podniku, soudního znalce a pracovníka pro zpeněžování podstaty, je páchání trestné činnosti a zamýšlený následek dobře zabezpečen, tak, aby vedl k požadovanému cíli, přičemž ke své činnosti toto společenství v některých níže popsaných případech záměrně zneužívalo postavení JUDr. Marty Čihákové, správkyně konkurzní podstaty, která řízením jí přidělených konkurzů zcela a bez výkonu jakékoli kontrolní činnosti pověřovala JUDr. Daniela Thonata a Petra Tuhého,

A/2 bod A/8 obžaloby VSZ Praha ze dne 14.12.2006, č.j. 2 VZV 2/2006-171

konkurzní řízení úpadce Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách „v likvidaci“, se sídlem Kravaře, okres Česká Lípa, IČ 003 97 890

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami využili **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Ing. Martin Jurenka** již podaného návrhu na prohlášení konkurzu na společnost Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách „v likvidaci“ likvidátorem družstva ing. A. B. dne 28.3.2001, a dne 20.11.2001 vydal JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 45 K 17/2001 usnesení o prohlášení konkurzu na společnost Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách „v likvidaci“ a správcem konkurzní podstaty ustavil JUDr. Čihákovou, ačkoli věděl, že ve skutečnosti bude konkurzní řízení vést Petr Tuhý a JUDr. Daniel Thonat, kteří budou vyvádět majetek úpadce ve prospěch spřízněných osob a v neprospěch podstaty a tím i věřitelů úpadce, následně JUDr. Daniel Thonat zabezpečil uzavření pracovní smlouvy dne 1.12.2001 mezi JUDr. Čihákovou a Petrem Tuhým jako managerem pro správu a zpeněžení podstaty, Ing. Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru bude použit a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno s ohledem na tento záměr obžalovaných dospět, vypracoval záměrně nepravdivý, účelový a neprůkazný znalecký posudek č. 005/0002/02 ze dne 18.3.2002 na ocenění podniku úpadce na částku ve výši 941.000,-Kč, ačkoli skutečná tržní hodnota podniku činila nejméně 8.370.000,-Kč, přičemž tento posudek se měl stát a také se stal podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku, a Petr Tuhý poté činil kroky k odčerpání majetku z podstaty, zejména neúčelným zaměstnáváním dalších osob, které ve skutečnosti práce pro úpadce nevykonávaly, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků, vyplácením odměn za služby, které nikdy provedeny nebyly, a nevýhodným zcizením podniku úpadce nikoli za cenu, které by bylo možné za řádného postupu v daném místě a čase dosáhnout, a to ačkoli věděl, že v konkurzním řízení, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 17/2001, bylo přihlášeno 20 pohledávek věřitelů v celkové výši 8.080.300 Kč,

přičemž tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Ing. Martin Jurenka škodu ve výši:

- 110.000 Kč za nepravdivý a účelový znalecký posudek Ing. Jurenky, na základě faktury č. 09/02/02 ze dne 18.3.2002,
- 7.420.000 Kč dražbou podniku úpadce dne 2.7. 2002 za cenu 950.000,-Kč, ve prospěch společnosti ZEMOS-JC, s.r.o., IČ 25930991, jednatele V. H., která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout,

a JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý další škodu ve výši:

- 542.578 Kč na neodůvodněně vyplacených mzdových a cestovních nákladech za Petra Tuhého, P. V., V. K. a Lubora Kindla, za období prosince 2001 až ledna 2003,
- 102.317 Kč na odměně dražebníka společnosti Ikama Real CZ, s.r.o., na základě faktury č. 22007 ze dne 13.8. 2002, za situace, kdy konkurz a ustavení konkrétního správce byl vyvolán obžalovanými, stejně jako byla známa a obžalovanými dohodnuta předem osoba vydražitele,
- 201.030,90 Kč dne 20.12. 2002 společnosti Mussidan, s.r.o., se sídlem Pod Rozhlednou 2, Ústí nad Labem, IČ 25427598, jejímž jednatelem a společníkem byl v té době JUDr. Daniel Thonat za ve skutečnosti neodvedenou práci na údajném odstranění právních vad v Katastru nemovitostí v České Lípě,

celková škoda činí nejméně 8.375.925 Kč.

A/3 bod A/1 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

konkurzní řízení úpadce Krušnohorské strojírný, a.s., se sídlem Dřínovská 3, Most – Komořany, IČ 44569271

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami využili **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl** již podaného návrhu na prohlášení konkurzu na obchodní společnost Krušnohorské strojírný Komerční bankou, a.s., ze dne 11.12.2001, a dne 1.2. 2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod čj. 45K 69/2001-159 na společnost Krušnohorské strojírný, a.s., a správcem konkurzní podstaty ustavil JUDr. Daniela Thonata, poté JUDr. Daniel Thonat zaměstnal v podniku úpadce Petra Tuhého jako vedoucího úseku pro správu a zajištění konkurzní podstaty, na základě pracovní smlouvy č. SM-005-16-990-2000 ze dne 8.2. 2002, kde v bodě 14 bylo stanoveno, že zaměstnanec je povinen řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu společností, střežit a ochraňovat majetek společnosti před poškozením, ztrátou, zničením a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy společnosti a dále Lubora Kindla jako zástupce vedoucího úseku pro správu a zajištění konkurzní podstaty, následně Daniel Thonat a Petr Tuhý v období nejméně od 1.2.2002 do 31.12. 2003 společně činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv, nevýhodných pro úpadce, nebo s fiktivním předmětem plnění, na jejichž základě docházelo k proplacení díla, které nebylo provedeno vůbec nebo jen zčásti, neúčelným zaměstnáváním třetích osob, které práci pro úpadce nevykonávaly vůbec nebo nikoli v jeho prospěch, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a nevýhodným zcizováním částí podniku úpadce nikoli za cenu, za kterou bylo možné majetek úpadce v daném místě a čase zpeněžit, Lubor Kindl s vědomím jaké úkony a v jakém úmyslu jsou JUDr. Danielem Thonatem a Petrem Tuhým činěny, vykonával pomocné práce jejich asistenta a zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejichž prospěch byl majetek odčerpáván, **Ing. Martin Jurenka**, jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru budou použity a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudků a částce, k jaké je nutno s ohledem na záměr spolčení dospět, vypracoval záměrně nepravdivé, účelové a neprůkazné znalecké posudky č. 014/0014/02 ze dne 27.07.2002 na ocenění areálu Teplice ve výši 12.000.000,- Kč, č. 001/0037/03 ze dne 16.1.2003 na ocenění pohledávek úpadce ve výši 2,1 mil. Kč a č. 010/0046/03 ze dne 10.6.2003 na ocenění bytového fondu, ačkoli skutečná tržní hodnota byla ve výši nejméně 23.965.000,- Kč (Teplice) a 7.873.000,- Kč (pohledávky), přičemž první dva posudky se měly stát a také staly podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny částí podniku, areálu Teplice a souboru pohledávek, **Ing. Pavel Hlavatý** jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, při vědomí toho, k jakému účelu budou použity a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudků a částkám, k jakým je nutno s ohledem na úmysl členů spolčení dospět, a aniž

by k vypracování takových posudků měl potřebné znalecké oprávnění, vypracoval celkem 6 záměrně neprůkazných a nepřezkoumatelných znaleckých posudků na ocenění části podniků, s úmyslně zkresleným výsledkem, a to č. 2490-50/2002 ze dne 28.03.2002 na cenu části podniku, areál Komořany ve výši 80 mil. Kč, č. 2499-59/2002 ze dne 12.04.2002 na cenu nemovitosti č.p. XXXXX se st.p. XXXXX k.ú. Komořany ve výši 1,7 mil. Kč, č. 2500-60/2002 ze dne 12.04.2002 na cenu nemovitosti č.p. XXXXX se st.p. XXXXX k.ú. Komořany ve výši 1,5 mil. Kč, č. 2551-111/2002 ze dne 22.07.2002 na cenu části podniku, závod Teplice ve výši 12 mil. Kč, č. 2610-170/2002 ze dne 02.10.2002 na cenu nemovitosti č.p. XXXXX se st.p. XXXXX k.ú. Komořany ve výši 800.000,- Kč, č. 2611-171/2002 ze dne 02.10.2002 na cenu nemovitosti č.p. XXXXX se st.p. XXXXX k.ú. Komořany ve výši 700.000,- Kč, ačkoli skutečná tržní hodnota byla ve výši nejméně 61,5 mil. Kč (areál Komořany), 750.000,- Kč (č.p. XXXXX), 600.000,- Kč (č.p. XXXXX), 23.965.000,- Kč (závod Teplice); přičemž tyto posudky se měly stát a také staly podkladem pro stanovení záměrně nepřiměřeně nízkých cen části podniků úpadce, **JUDr. Jiří Berka** úmyslně nevykonával dohled soudu a vydával usnesení, která usnadňovala a umožňovala protiprávní činnost správce, zejména vydal dne 4.3.2002 usnesení, ve kterém soud uložil „provedení opatření k zabezpečení konkurzní podstaty úpadce v areálech Krušnohorských strojírny, a.s., v Teplicích a Mostu – Komořanech a odstranění neoprávněné stavební zásoby, která byla prováděna úpadcem na majetku, který patří do konkurzní podstaty“ pro účely uzavření smlouvy s obžalovanou M. M. a usnesení čj. 45K 69/2001-506 o souhlasu s prodejem mimo dražbu veřejným výběrovým řízením za nejvýhodnější nabídku s přihlédnutím k § 27 odst. 2 věta šestá ZKV (závod Most-Komořany) a u závodu v Teplicích Újezdečku přímým prodejem za kupní cenu určenou dvěma znalci,

přičemž tímto jednáním způsobili **JUDr. Jiří Berka**, **JUDr. Daniel Thonat**, **Petr Tuhý**, **Lubor Kindl**, **Ing. Pavel Hlavatý** a **Ing. Martin Jurenka** škodu ve výši:

- 507.500 Kč za nesprávné a nepravdivé znalecké posudky **Ing. Martina Jurenky** (s výjimkou **Ing. Hlavatého**)
- 11,5 mil. Kč nevýhodným přímým prodejem části podniku úpadce, areálu Komořany, smlouvou o prodeji věcí, práv a jiných majetkových hodnot sloužících k provozování části podniku uzavřené dne 14.06.2002 se společností **Varimatik a.s.** IČ 25544187, za cenu 50 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase dosáhnout,
- 11.965.000 Kč nevýhodným přímým prodejem části podniku úpadce, areálu Teplice, smlouvou o prodeji věcí, práv a jiných majetkových hodnot sloužících k provozování části podniku uzavřené dne 31.07.2002 se společností **Galaprint a.s.** IČ 25782452, za cenu 12 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase dosáhnout
- 350.000 Kč nevýhodnou dražbou části podniku úpadce, budov č.p. XXXXX a XXXXX, dne 22.11.2002 spřízněné a předem dohodnuté osobě, akciové společnosti **Krušnohorské strojírny Komořany**, za cenu ve výši 550.000,- Kč a 450.000,- Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase dosáhnout
- 4.573.000 Kč nevýhodnou dražbou části podniku úpadce, souboru pohledávek dne 20.3.2003 spřízněné a předem dohodnuté osobě, akciové společnosti **Karmar**, IČ 00541478, za cenu 3,3 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout (vyjma **Ing. Hlavatého**)

a **JUDr. Jiří Berka**, **JUDr. Daniel Thonat**, **Petr Tuhý** a **Lubor Kindl** další škodu ve výši:

- 6.620.163 Kč na mzdových a personálních nákladech osob, zaměstnaných účelově nebo fiktivně **JUDr. Thonatem** po prohlášení konkurzu, v době od 1.2.2002 do 31.12. 2003,
- 758.000 Kč neodůvodněným a účelovým zvýšením nákladů úpadce spojených s externím vedením mzdové evidence a účetnictví ze smlouvy ze dne 14.6.2002 uzavřené se společností

Fibec, s.r.o., IČ 26711915, jejímiž statutárními orgány byli bývalí zaměstnanci úpadce, dosazení do podniku JUDr. Danielem Thonatem,

- 9.980.000 Kč nedůvodným proplacením zálohy na skladování písemností úpadce na základě nevýhodné a účelově uzavřené smlouvy o skladování písemností ze dne 3.2.2003 se společností PAA Trade holding, s.r.o., IČ 25799959,
- 40.491 Kč neoprávněným osobním čerpáním nákladů na pohonné hmoty a ubytování JUDr. Thonata z konkurzní podstaty, v době jeho soukromých zahraničních pobytů ve Francii a Německu, hrazených platební kartou úpadce za období 28.2. až 15.8.2003,
- 2.985.700 Kč neúměrným zvýšením nákladů na ostrahu podniku úpadce společnostmi L. B., XXXXX, IČ XXXXX, na základě faktury z 20.1.2003, Emporio, s.r.o., IČ 61062481, na základě faktury z 11.12.2002, S. K., IČ XXXXX, na základě faktury ze dne 2.5.2002, a Oko 69, s.r.o., IČ 25032909, ze smlouvy o ostraze objektu ze dne 13.2.2002, včetně nákladů za převzetí ostrahy od předchozí agentury N.-N.,
- 9.953.633 Kč neodůvodněným proplacením nadhodnocených faktur firmě Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, za demolicí stavby objektu č. XXXXX na základě faktury č. 2002005 ze dne 6.5.2002 na částku ve výši 543.024,-Kč, opravu ocelové haly objektu č. XXXXX, XXXXX a XXXXX na základě faktury č. 2002004 ze dne 6.5. 2002 na částku 1.456.417,-Kč, a opravu části oplocení areálu na základě faktur č. 2002008 až 2002012 ze dne 1.7. 2002 na částku v celkové výši 9.524.192,-Kč, ačkoli fakturované práce byly ve skutečnosti provedeny v hodnotě pouhých 1,57 mil. Kč,
- 5.000.000 Kč neodůvodněným proplacením zálohy na odměnu JUDr. Thonatovi dne 4.7. 2002 v rozporu se shora citovanými ustanoveními ZKV a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR,

celková škoda činí nejméně 64.231.487 Kč v neprospěch konkurzní podstaty a tím i věřitelů úpadce,

a dále se pokusili způsobit škodu ve výši:

- 1.200.000 Kč závazkem k vyplacení zálohy po nedůvodném a účelovém uzavření mandátní smlouvy ze dne 9.12.2002 se společností Brigitte Gill Česká republika, s.r.o., IČ 25457284, s předmětem plnění činností vedoucí k vymožení pohledávky úpadce Krušnohorské strojírně u Fondu Národního majetku, ačkoli k vymáhání této pohledávky ze strany společnosti Brigitte Gill dojít nemělo a také nedošlo, přičemž z důvodu zahájení trestního řízení zůstala tato částka dne 11.12. 2002 vyplacena pouze ze soukromého účtu JUDr. Daniela Thonata č. XXXXX, byť smluvně byl zavázán JUDr. Thonat jako správce konkurzní podstaty.

A/4 bod A/2 VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

konkurzní řízení úpadce Báňské stavby Most, a.s, se sídlem Budovatelů 2957, Most, IČ 44569858

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami využili **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka** již podaného návrhu na prohlášení konkurzu na obchodní společnost Báňské stavby Most, a.s., společností TBG Blanc-Severní Čechy, s.r.o., ze dne 18.10.2001, a dne 12.2.2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod č.j. 45K 58/2001-1094 na společnost Báňské stavby Most, a.s., správcem konkurzní podstaty ustavil JUDr. Martu Čihákovou, ačkoli věděl, že ve skutečnosti bude konkurzní řízení vést JUDr. Daniel Thonat ve spolupráci s Petrem Tuhým, a ačkoli původně ustavil usnesením čj. 45K 58/2001-39 ze dne 26.10.2001 předběžným správcem Ing. V. P., který již byl s podnikem obeznámen, JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý, poté co byli zaměstnáni JUDr. Martou Čihákovou, JUDr. Thonat na základě pracovní smlouvy ze dne 14.2.2002 s druhem pracovní činnosti asistent správce

konkurzní podstaty, Petr Tuhý na základě dohody o provedení práce ze dne 18.2.2002, pracovní smlouvy ze dne 15.5.2002 s druhem pracovní činnosti manager pro správu a zpeněžení konkurzní podstaty, a jmenování Petra Tuhého ředitelem úpadce a pověřením vedením a řízením společnosti ze dne 15.5.2002, v období nejméně od 15.2.2002 do 13.12.2002 činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv, nevýhodných pro úpadce, nebo s fiktivním předmětem plnění, na jejichž základě docházelo k proplacení díla, které nebylo provedeno vůbec nebo jen zčásti, neúčelným zaměstnáváním třetích osob, které práci pro úpadce nevykonávaly vůbec nebo nikoli v jeho prospěch, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a nevýhodným prodejem podniku úpadce nikoli za cenu, za kterou bylo možné majetek úpadce v daném místě a čase zpeněžit, Lubor Kindl s vědomím jaké úkony a v jakém úmyslu jsou JUDr. Danielem Thonatem a Petrem Tuhým činěny, vykonával na základě dohody o pracovní činnosti ze dne 18.2.2002 pomocné práce asistenta obou obžalovaných a zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejichž prospěch byl majetek odčerpáván, Ing. Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru budou použity a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno s ohledem na tento záměr obžalovaných dospět, vypracoval účelový a nepravdivý znalecký posudek č. 008/0008/02 ze dne 17.5.2002 na ocenění podniku úpadce 12.450.000 Kč, ačkoli skutečná tržní hodnota byla ve výši nejméně 64.777.000 Kč, přičemž se tento posudek měl stát a také stal podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku, JUDr. Jiří Berka úmyslně nevykonával dohled soudu a vydával po předchozí dohodě s obžalovanými usnesení, která usnadňovala a umožňovala jejich protiprávní činnost, zejména vydal usnesení čj. 45K 58/2001-1211 ze dne 2.7.2002, kterým udělil souhlas k prodeji podniku mimo dražbu na základě souhlasu věřitelského výboru úpadce a usnesení čj. 45K 58/2001-1212 ze dne 2.7.2002, kterým rozhodl o vstupu nových věřitelů do řízení a jmenování nových členů věřitelského výboru, a to společností Richmond services, a.s., a Remistav, s r.o., namísto Komerční banky, a.s., a TBG Severní Čechy, s.r.o.,

ačkoli v konkurzním řízení, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 58/2001, bylo přihlášeno 269 pohledávek v celkové výši 117.739.642 Kč, přičemž činnost obžalovaných vedla k následku, že zůstatek finančních prostředků v konkurzní podstatě činil pouhých 34.000 Kč k datu zproštění JUDr. Čihákové funkce správce,

a tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka škodu nejméně ve výši:

- 53.277.000 Kč nevýhodným prodejem podniku dne 9.7.2002 bez souhlasu věřitelského výboru a předem dohodnuté osobě, společnosti Hudson, a.s., se sídlem Žižkova 12, České Budějovice, IČ 26029405, za cenu 11,5 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout,
- 650.000 Kč obžalovanému Ing. Jurenkovi za vypracování nepravdivého a účelového znaleckého posudku č. 008/0008/02 ze dne 17.5.2002,

a JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl další škodu ve výši nejméně:

- 1.307.296 Kč na neodůvodněně vyplacených mzdových nákladech za Mgr. Daniela Thonata, Petra Tuhého, J. T., Ing. R. N. a Lubora Kindla, v období od 15.2. do 31.7.2002,
- 1.180.000 Kč neodůvodněným zvýšením nákladů na účetní služby, které nebyly poskytovány vůbec nebo jen zčásti, a nikoli řádným způsobem, a to společnostmi ACORT Consulting, s.r.o., IČ 26128446, ze smlouvy o vedení účetnictví z 1.5.2002, která služby neposkytovala vůbec, a FIDIA, s.r.o., IČ 25660144, ze smlouvy o daňovém a podnikovém poradenství, komplexní správa dat a vedení účetnictví společnosti ze dne 3.7.2002 za období od 24.5. do 31.12.2002,

- 1.219.451 Kč neúměrným zvýšením nákladů na ostrahu podniku úpadce spřízněnými společnostmi L. B., XXXXX, IČ XXXXX, fakturací za období od 5.6. do 21.10.2002,
- 450.000 Kč neodůvodněným proplacením služeb, které provedeny ve skutečnosti nebyly, a to subjektu M. M., XXXXX, IČ XXXXX, dle smlouvy o zprostředkování, uzavřené dne 1.5.2002 mezi M. M. a SKP JUDr. Čihákovou v zastoupení Mgr. Thonatem s předmětem smlouvy vyvíjení činnosti směřující ke zprostředkování zabezpečení ostrahu areálu Kordy, Most, Čepirohy, Washington a Málkov,
- 30.000,- Kč nedůvodným proplacením topenářských prací, které ve skutečnosti provedeny nebyly, firmě Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, na fakturu č. 2002007 ze dne 1.7.2002,
- 326.800 Kč nedůvodným proplacením za návrh informačního systému spřízněné společnosti Richmond services, a.s., IČ 25606018, na fakturu č. 20100236 ze dne 15.5.2002,
- 150.000 Kč za nedůvodné náklady dražby a odměnu dražebníka ing. P. H., IČ XXXXX, ačkoli byl již předem dohodnut přímý prodej podniku mimo dražbu, dle faktury dražebníka ze dne 14.7.2002,
- 320.000 Kč neodůvodněným proplacením zálohy na odměnu JUDr. Čihákové za zpeněžení podniku úpadce v rozporu se shora citovanými ustanoveními ZKV a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR,
- 5.500.000 Kč nedůvodným a v rozporu s § 28 zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, vyplacením odděleného věřitele Richmond services, a.s., IČ 25606018, dne 6.9.2002,

celková škoda činí nejméně 64.410.547 Kč v neprospěch konkurzní podstaty a tím i věřitelů úpadce.

A/6 bod A/4 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

konkurzní řízení úpadce ZKL Klášterec nad Ohří, a.s, se sídlem Klášterec nad Ohří, ul. Nádražní č. 214, IČ 00152552

po vzájemné předchozí dohodě ve spolupráci s dalšími osobami **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka** postupovali tak, že v květnu 2002 zorganizovali a zajistili Petr Tuhý a JUDr. Daniel Thonat odkoupení pohledávek za obchodní společností ZKL Klášterec nad Ohří a podání návrhu na prohlášení konkurzu společnostmi ČMP Klas, s.r.o., IČ 25175548, S7, spol. s r.o., IČ 47306637 a Horatius, a.s., IČ 26026023, dne 7.6.2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem na základě nedostatečných podkladů, které plně neosvědčovaly úpadek, vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod zn. 45 K 14/2002 na společnost ZKL Klášterec nad Ohří, a.s., a správcem konkurzní podstaty ustanovil JUDr. Daniela Thonata, a to ačkoliv obchodní společnost ZKL Klášterec nad Ohří nebyla v úpadku ve smyslu § 1 zákona č. 328/1991 Sb., poté JUDr. Daniel Thonat zaměstnal v podniku úpadce Petra Tuhého jako výkonného ředitele a Lubora Kindla jako pracovníka pro správu a zpeněžení majetku úpadce, Daniel Thonat a Petr Tuhý v období od 7.6.2002 do dubna 2003 společně činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv nevýhodných pro úpadce, neúčelným zaměstnáváním osob, neodůvodněným zvýšením mezd původního managementu, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a nevýhodným přímým prodejem podniku úpadce nikoli za cenu, za kterou bylo možné majetek úpadce v daném místě a čase zpeněžit, Lubor Kindl s vědomím jaké úkony a v jakém úmyslu jsou JUDr. Danielem Thonatem a Petrem Tuhým činěny, vykonával pomocné práce jejich asistenta a zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejichž prospěch byl majetek odčerpáván, Ing.

Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru bude použit a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno s ohledem na tento záměr obžalovaných dospět, vypracoval podle smlouvy o činnosti dle § 591 obchodního zákoníku, uzavřené dne 31.7.2002 mezi Ing. Martinem Jurenkou a JUDr. Danielem Thonatem, nepravdivý a účelový znalecký posudek č. 018/0018/02 o ceně ochranných známek podniku úpadce ve výši 61,8 mil. Kč, zpracovaný v přesně nezjištěné době v měsíci srpnu 2002, který se měl stát a také stal podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku, soudce JUDr. Jiří Berka úmyslně nevykonával dohled soudu a vydával usnesení, která usnadňovala a umožňovala protiprávní činnost správce, a to dne 28.3.2002, kterým povolil přímý prodej podniku, ačkoli v době vydání neměl k dispozici žádné podklady pro rozhodnutí, byl hospitalizován v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem a budova Krajského soudu v Ústí nad Labem byla z důvodu povodní uzavřena, přičemž záměrně obešel ustanovení § 44 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění, stanovující postup při rozvrhu práce a překážce krátkodobé povahy, která brání soudci vykonat určitý úkon, a dne 26.9.2002 v rozporu s ustanovením § 28 ZKV vydal usnesení o uspokojení odděleného věřitele Komerční banky ve výši 100% a téhož dne usnesení o vyplacení zálohy na odměnu správce bez potřebných podkladů o výnosnosti konkurzu,

činnost obžalovaných vedla k následku, že zůstatek finančních prostředků v konkurzní podstatě činil pouhých 1,6 mil. Kč k datu zproštění JUDr. Thonata funkce správce, přičemž tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka škodu ve výši:

- 55.000.000 Kč nevýhodným přímým prodejem podniku úpadce smlouvou ze dne 30.8. 2002, uzavřenou se společností Comindustrial, spol. s r.o., za kupní cenu 40 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout, když tržní cena podniku činila nejméně 95 mil. Kč,
- 200.000 Kč neúměrným zvýšením ceny za znalecký posudek, vypracovaný Ing. Martinem Jurenkou,

a JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl další škodu ve výši:

- 1.425.175 Kč na mzdových nákladech osob, zaměstnaných neúčelně JUDr. Thonatem po prohlášení konkurzu za období od 18.6.2002 do 18.9.2002,
- 268.400 Kč účelovým zvýšením mezd původního managementu Ing. L. Č., jejichž náplň práce měly převzít osoby zaměstnané správcem, a to za období od 18.6.2002 do 16.8.2002,
- 35.028 Kč neoprávněným osobním čerpáním nákladů na pohonné hmoty, jízdné a občerstvení ze strany JUDr. Thonata z konkurzní podstaty za období od 7.6. do 30.8.2002,
- 258.180 Kč neúměrným zvýšením nákladů na ostrahu areálu v měsíci srpnu 2002 společností L. B., XXXXX, IČ XXXXX, ze smlouvy uzavřené dne 1.8.2002,
- 4.999.135,80 Kč neodůvodněným proplacením nadhodnocených faktur ze dne 6.9.2002, 10.9.2002, 8.10.2002, 9.10.2002, 11.10.2002, 29.11.2002 a 13.12.2002 firmě Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, za opravu objektu kuličkárny, která v této hodnotě provedena nebyla,
- 24.510 Kč neodůvodněným proplacením nadhodnocených faktur č. 269 a 319 v rozporu s mandátní smlouvou ze dne 14.9.2002, uzavřenou mezi správcem konkurzní podstaty Mgr. Danielem Thonatem a daňovou poradkyní ing. H. K.-XXXXX, IČ XXXXX ,
- 984.373,80 Kč na mzdových a ostatních nákladech neodůvodněně zaměstnaných osob po prodeji podniku úpadce v období od září 2002 do února 2003, Lubora Kindla, Petra Tuhého, M. S. a S. M.,

- 5.000.000 Kč neodůvodněným proplacením zálohy na odměnu Mgr. Thonatovi za zpeněžení podniku úpadce v rozporu se shora citovanými ustanoveními ZKV a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR, na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26.9.2002,
- 420.000 Kč neoprávněným proplacením faktur za ostrahu areálu po prodeji podniku úpadce společnosti L. B., XXXXX, IČ XXXXX, ze smlouvy uzavřené dne 1.8.2002,
- 20.600 Kč neodůvodněným proplacením výdajů za vydání platební karty Maestro a za užívání telefonu Petrem Tuhým za období leden až duben 2003,

celková škoda činí nejméně 68.635.402,60 Kč v neprospěch konkurzní podstaty a tím i věřitelů úpadce.

A/7 bod A/5 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

Konkurzní řízení úpadce Stavební podnik Ralsko, a.s., se sídlem Česká Lípa, ul. Dubická č. 970, IČ 25424742

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka** postupovali tak, že v době od 23.10. do 5.11.2002 zajistili Petr Tuhý a JUDr. Thonat prostřednictvím dalších osob, s nimiž byli v pravidelném obchodním styku v rámci dalších konkurzních řízení, odkoupení pohledávek za úpadcem a podání návrhu na prohlášení konkurzu společnostmi Pares stavební, s.r.o., IČ 26487179, M. S., byt. XXXXX, a O. V., IČ XXXXX, dne 18.12.2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem na základě nedostatečných podkladů, které plně neosvědčovaly úpadek, vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod zn. 45 K 16/2002 na společnost Stavební podnik Ralsko, a.s., a správcem konkurzní podstaty ustanovil JUDr. Daniela Thonata, JUDr. Daniel Thonat zaměstnal v podniku úpadce Petra Tuhého jako výkonného ředitele a Lubora Kindla jako pracovníka pro správu a zpeněžení majetku úpadce, JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý od 18.12.2002 do 30.6.2003 společně činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv nevýhodných pro úpadce, neúčelným zaměstnáváním osob, neodůvodněným zvýšením mezd původního managementu, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a přípravě nevýhodného přímého prodeje podniku úpadce nikoli za cenu, které by bylo možné za řádného postupu v daném místě a čase dosáhnout, Lubor Kindl s vědomím jaké úkony a v jakém úmyslu jsou JUDr. Danielem Thonatem a Petrem Tuhým činěny, vykonával pomocné práce jejich asistenta a zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejichž prospěch byl majetek odčerpáván, Ing. Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru bude použit a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno s ohledem na tento záměr obviněných dospět, vypracoval v přesně nezjištěné době v měsíci březnu 2003, na základě ústní dohody mezi Ing. Martinem Jurenkou a JUDr. Danielem Thonatem účelový znalecký posudek č. 003/0039/03, o ocenění podniku úpadce v hodnotě 50 mil. Kč, který se měl stát podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké hodnoty podniku, dne 2.4.2003 podal JUDr. Thonat žádost o přímý prodej podniku úpadce, k prodeji však již pro dočasné zproštění JUDr. Jiřího Berky funkce soudce a zproštění JUDr. Thonata funkce správce nedošlo, přičemž nový správce konkurzní podstaty Ing. K. dosáhl výtěžnosti v konkurzu jen prodejem bytového fondu z majetku SP Ralsko, a.s., formou dražby 241 mil. Kč, prodejem vozidel a stavebních mechanismů, formou dražby 4.631.000 Kč a prodejem nemovitosti čp. XXXXX zapsané na listu vlastnictví č. XXXXX, vedené Katastrálním úřadem v České Lípě, 3.700.000 Kč,

a tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka věřitelům úpadce škodu ve výši:

- 850.000 Kč proplacením nepravdivého znaleckého posudku, vypracovaného Ing. Jurenkou, na základě faktury ze dne 14.3.2003 na 1 mil. Kč + DPH, zčásti uhrazené ve dnech 18.4., 30.5. a 13.6.2003,

a pokusili se poškodit konkurzní podstatu o částky:

- 200.000 Kč na zbývající částce z faktury obžalovaného Jurenky ze dne 14.3.2003, která nebyla z důvodu zproštění obžalovaného Thonata funkce správce doplacena,
- 199.331.000 Kč, která by vznikla případným přímým prodejem podniku úpadce za odhadní cenu 50.000.000 Kč, stanovenou posudkem Ing. Jurenky,

a JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl způsobili další škodu ve výši:

- 2.973.036 Kč na mzdových nákladech osob, zaměstnaných JUDr. Thonatem neúčelně po prohlášení konkurzu za leden až červen 2003,
- 490.151 Kč na odstupném pro čtyři zaměstnance, V. B., P. E., J. K. a T. B., kteří byli opět zaměstnáni v podniku úpadce od dubna 2003, přičemž ve skutečnosti pracovní činnost pro úpadce nepřerušili,
- 35.000 Kč na rozdíl mezi skutečně vyplacenou odměnou výše uvedeným čtyřem osobám a dohodnutou odměnou k 12.5.2003,
- 70.000 Kč na rozdíl mezi skutečně vyplacenou odměnou S. L., r.č. XXXXX, ve výši 120.000 Kč dne 12.6.2003 a dohodnutou odměnou ve výši 50.000 Kč,
- 2.260.112 Kč na nákladech na ostrahu objektů v době od února do června 2003, ze smlouvy ze dne 1.2.2003 uzavřené s Českou bezpečnostní společností, IČ 25030213, kdy zčásti ostraha objektů nebyla touto společností vykonávána vůbec a zčásti byla souběžně vykonávána i jinými bezpečnostními agenturami, které zabezpečovaly ostrahu jak v době před konkurzem, tak v době konkurzu,
- 109.295 Kč neodůvodněným čerpáním finančních prostředků JUDr. Thonatem na úhradu jeho soukromých výdajů v zahraničí od března do června 2003, hrazených v eurech a švýcarských francích,
- 628.701,50 Kč neodůvodněným proplacením technické pomoci firmě INTTHERM, s.r.o., IČ 25425668, ze smlouvy o kontrolní činnosti uzavřené 2.5.2003 a faktur č. 200304 na částku 328.701,50 Kč zaúčtované 26.5.2003, č. 200308 na částku 518.964,70 Kč zaúčtované dne 30.6.2003, vše v době, kdy správce konkurzní podstaty JUDr. Thonat uprchl do zahraničí a konkurz řídil obžalovaný Tuhý, přičemž zapláceno bylo v částce 628.701,5 Kč,

a pokusili se poškodit konkurzní podstatu o částky:

- 1.444.729,22 Kč neúměrným zvýšením nákladů na ostrahu objektů společností Česká bezpečnostní společnost, za období od února do června 2003, vyfakturovaných, zaúčtovaných do účetnictví podniku úpadce,
- 218.964,70 Kč neodůvodněným převzetím faktur od společnosti INTTHERM, s.r.o., a jejich zaúčtování do účetnictví podniku úpadce, v části, v níž k platbě nedošlo,

celkem způsobili škodu nejméně 7.416.295 Kč, přičemž z důvodu nastoupení nového správce konkurzní podstaty Ing. K. do funkce k proplacení faktur a prodeji podniku za uvedenou částku nedošlo, mohla však být takovým jednáním způsobena další škoda v celkové výši nejméně 201.194.693,92 Kč,

tedy

- úmyslně poskytl jinému pomoc, aby jiní způsobili škodu velkého rozsahu tím, že poruší zákonem a smluvně jim uloženou povinnost spravovat cizí majetek, dále jako znalec podal nepravdivý znalecký posudek a tímto činem způsobil značnou škodu a zároveň spáchal úmyslný trestný čin jako člen zločinného spolčení (bod A/3, 6, 7)

- úmyslně poskytl jinému pomoc, aby způsobil škodu velkého rozsahu tím, že zmaří uspokojení věřitele jiné osoby tím, že zcizí část majetku dlužníka, dále jako znalec podal nepravdivý znalecký posudek a tím, že tímto činem způsobil značnou škodu a zároveň spáchal úmyslný trestný čin jako člen zločinného spolčení (bod A/2, 4),

tím spáchal

- trestný čin křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák. č. 140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009, spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák.

(bod A/2, 3, 4, 6, 7)

- pomoc k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák. č. 140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009, spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák.

(bod A/2, 4)

- pomoc k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák. č. 140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009, spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/3, 6, 7),

a za to se odsuzuje

podle § 175 odst. 3 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění zák.č. 58/2017 Sb., se k výkonu trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti podle zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, na 6 (šest) let.

III./1 Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. se z podnětu odvolání obžalovaných JUDr. Jiřího Berky, JUDr. Daniela Thonata, Petra Tuhého, Lubora Kindla, M. M. a Bc. K. M. napadený rozsudek ohledně těchto obžalovaných částečně zrušuje, a to v celém výroku o trestu.

III./2 Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.ř. se z podnětu odvolání obžalovaného Ing. Pavla Hlavatého napadený rozsudek ohledně něj částečně zrušuje, a to v celém výroku o trestu.

IV. Podle § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje tak, že:

- obžalovanému JUDr. Jiřímu Berkovi

se za trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b, písm. c) tr.zák., spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr.zák., ohledně něhož zůstal výrok o vině v bodě A/1-10 nezměněn, ukládá podle § 158 odst. 2 tr.zák., za použití § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák. trest odnětí svobody v trvání 7 (sedmi) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění zák.č. 58/2017 Sb., se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 51 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest propadnutí majetku.

- obžalovanému JUDr. Danielu Thonatovi

se za trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. a trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák., spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., ohledně nichž zůstal výrok o vině v bodech A/1, 3, 4, 5, 6, 7 nezměněn, ukládá podle § 256 odst. 4 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 (pěti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění zák.č. 58/2017 Sb., se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na 6 (šest) let.

Podle § 51 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest propadnutí majetku.

- obžalovanému Petru Tuhému

se za trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. a trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4

tr.zák., spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., ohledně nichž zůstal výrok o vině v bodech A/2, 3, 4, 6, 7, 8 nezměněn, ukládá podle § 256 odst. 4 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 (pět) let a 10 (deseti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění zák.č. 58/2017 Sb., se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na 6 (šest) let.

Podle § 51 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest propadnutí majetku.

- obžalovanému Luboru Kindlovi

se za trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zákona, dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák., ohledně něhož zůstal výrok o vině v bodě A/9 nezměněn, ukládá podle § 255 odst. 3 tr.zák., za použití § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., trest odnětí svobody na 4 (čtyři) léta.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění zák.č. 58/2017 Sb., se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na 5 (pět) let.

- obžalovanému Ing. Pavlovi Hlavatému

se za trestný čin křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák. a pomoc k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák., ohledně nichž zůstal výrok o vině pod body A/1, 3 nezměněn, ukládá podle § 175 odst. 3 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 58 odst. 1 tr.zák. a § 59 odst. 1 tr.zák. se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu 3 (tři) let.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti podle zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, na 5 (pět) let.

- obžalované M. M.

se za trestné činy účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák., poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zák., spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák., zčásti ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., zčásti samostatným jednáním a legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr.zák., účinného do 1. 7. 2008, spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák., zčásti ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák., zčásti samostatným jednáním, ohledně nichž zůstal výrok o vině v bodě B nezměněn, ukládá podle § 256 odst. 4 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 (pět) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění zák.č. 58/2017 Sb., se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. se obžalované ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodních společností a zákazu podnikání jako fyzické osoby s předmětem podnikání investorsko-inženýrské činnosti ve stavebnictví a strojírenství, činnost organizačního a ekonomického poradce, činnost realitních kanceláří, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej včetně zprostředkování nákupu a prodeje zboží na 5 (pět) let.

Podle § 51 odst. 1 tr.zák. se obžalované ukládá trest propadnutí majetku.

- obžalovanému Bc. K. M.

se za trestné činy účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák., poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zák., spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., a legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr.zák., účinného do 1. 7. 2008, spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák., ohledně nichž zůstal výrok o vině v bodě B nezměněn, ukládá podle § 256 odst. 4 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 (pět) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění zák.č. 58/2017 Sb., se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodních společností a zákazu podnikání jako fyzické osoby s předmětem podnikání investorsko-inženýrské činnosti ve stavebnictví a strojírenství, činnost organizačního a ekonomického poradce, činnost realitních kanceláří, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej včetně zprostředkování nákupu a prodeje zboží na 6 (šest) let.

Podle § 51 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest propadnutí majetku.

V. V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.**VI. Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného Mgr. Vladimíra Šiši zamítá.****Odůvodnění:**

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 25. 11. 2015, č.j. 9 T 1/2007-10471, byl při posuzování viny podle tr.zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, účinného do 31. 12. 2009, uznán vinným obžalovaný JUDr. Jiří Berka trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), písm. c) tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., dílem dokonáným, dílem ve stadiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr.zák. (bod A/1-10), obžalovaný JUDr. Daniel Thonat trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., dílem dokonáným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. (bod A/1, 3, 6, 7), a trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák. (bod A/4, 5), obžalovaný Petr Tuhý trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., dílem dokonáným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. (bod A/3, 6, 7, 8), a trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák. (bod A/2, 4), obžalovaný Lubor Kindl trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., dílem dokonáným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. (bod A/9), obžalovaný Ing. Martin Jurenka trestným činem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák. spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/3, 6, 7), pomocí k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák., spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/2, 4) a pomocí k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák., spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/3, 6, 7), obžalovaný Ing. Pavel Hlavatý pokračujícím trestným činem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák. (bod A/1, 3), a pomocí k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák. (bod A/1 a 3), obžalovaný K. M. trestným činem účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák., trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák. (bod B) a trestným činem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr.zák., účinného do 1. 7. 2008, spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák. (bod B), obžalovaná M. M. trestným činem účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák., trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., zčásti ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., zčásti samostatným jednáním (bod B), a trestným činem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm.

a) tr.zák., účinného do 1. 7. 2008, spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., zčásti ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., zčásti samostatným jednáním (bod B), obžalovaný Mgr. Vladimír Šiša trestným činem účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák. a trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod C), jichž se měli dle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustit tím, že:

A.

obžalovaní JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl, Ing. Martin Jurenka a Ing. Pavel Hlavatý, že

v blíže nezjištěné době nejpozději od října 2001 v Ústí nad Labem jako stálé společenství osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, která byla zaměřena na dosahování zisku soustavným pácháním úmyslné trestné činnosti, ve složení – JUDr. Jiří Berka, soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl v postavení správce konkurzních podstat, pracovníka pověřeného správcem konkurzních podstat k vedení podniků v úpadku, případně pracovníka pro zpeněžování podstaty, a Ing. Martin Jurenka, znalec pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady, se zvláštní specializací oceňování podniků, pověřený správcem konkurzní podstaty nebo třetími osobami, po dohodě se správcem, k vypracování znaleckých posudků v konkurzních řízeních, amnestovaný V. V. zajistil kontakt mezi soudcem Krajského soudu Ústí nad Labem, JUDr. Jiřím Berkou, a správci konkurzních podstat, Petrem Tuhým, JUDr. Danielem Thonatem a Luborem Kindlem, s vědomím, k jakému účelu je toto společenství zakládáno a jaké úkony budou následně činěny, a zajišťoval a osobně se účastnil jejich schůzek, které byly sjednávány za účelem, aby toto společenství spolu s dalšími osobami v době následující organizovalo a zajišťovalo prohlášení a průběh konkurzních řízení, zpeněžování konkurzních podstat společností způsobem odporujícím zákonu a v přímém úmyslu způsobit škodu na konkurzní podstatě a tím i věřitelům úpadce, přičemž záměrně docházelo k porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, v platném znění (dále jen ZKV), a s vědomím, k jakému účelu je toto společenství založeno a jaké jednotlivé úkony činí, zajišťoval a zprostředkovával i nadále kontakt zejména mezi JUDr. Jiřím Berkou, Petrem Tuhým, JUDr. Danielem Thonatem a Luborem Kindlem, koordinaci postupu vzájemných kroků, vzájemnou součinnost s třetími osobami, prostřednictvím kterých docházelo k odčerpání finančních prostředků z konkurzních podstat, zejména na M. a K. M., a osoby, které poskytovaly právní, ekonomická a jiná poradenství, a to s jednoznačným záměrem usnadnit existenci a činnost tohoto zločinného spolčení, znemožnit jeho odhalení a případný postih svůj a ostatních jeho členů a usnadnit provádění trestné činnosti, toto stálé společenství více osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, která byla zaměřena na dosahování zisku soustavným pácháním úmyslné trestné činnosti, ve složení – JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka, společně s dalšími osobami organizovalo a zajišťovalo prohlášení a průběh konkurzních řízení, zpeněžování konkurzních podstat společností způsobem odporujícím zákonu a v přímém úmyslu způsobit škodu na konkurzní podstatě a tím i věřitelům úpadce, přičemž docházelo k porušení jednotlivých ustanovení zákona o konkurzu a vyrovnání (ZKV), zejména

§ 2 odst. 3 ZKV - konkurzní řízení nebylo vedeno s cílem dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z majetku tvořícího konkurzní podstatu, za podmínek stanovených tímto zákonem

§ 8 ZKV - správcem byla soudcem ustavena ve věci podjatá osoba

§ 8 odst. 2 ZKV - správce nepostupoval při výkonu funkce s odbornou péčí

§ 8 odst. 3 ZKV - nebyl dodržován postup při vyplácení odměny správce (její zálohy), dle tohoto ustanovení ve spojení s vyhláškou MS ČR č. 476/1991 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení ZKV, a dále byly činnosti, k nimž je správce povinen, zadávány třetím osobám na účet podstaty bez souhlasu věřitelského výboru (resp. schůze věřitelů dle § 11a ZKV)

§ 12 ZKV - záměrně nebyl vykonáván dohled soudu nad činností správce

§ 12a odst. 1 ZKV - o prohlášení konkurzu bylo rozhodnuto, aniž by bylo osvědčeno, že dlužník je v úpadku

§ 27 a 27a ZKV - soudem i správcem byl obcházen postup při zpeněžení majetku

§ 28 ZKV - nebyl dodržen postup při uspokojení odděleného věřitele

§ 29 ZKV - soudu záměrně nebyly podávány zprávy o zpeněžování majetku,

všichni členové tohoto společenství jednali po předchozí vzájemné dohodě a součinnosti, s vědomím všech kroků, které činí další členové společenství, a posilování vědomím, že se podílí na páčání trestné činnosti a že z důvodu existence jejich jednotlivých funkcí, soudce, správce konkurzní podstaty a jím pověřené osoby k vedení podniku, soudního znalce a pracovníka pro zpeněžování podstaty, je páčání trestné činnosti a zamýšlený následek dobře zabezpečen, tak, aby vedl k požadovanému cíli, přičemž ke své činnosti toto společenství v některých níže popsaných případech záměrně zneužívalo postavení JUDr. Marty Čihákové, správkyne konkurzní podstaty, která řízením jí přidělených konkurzů zcela a bez výkonu jakékoli kontrolní činnosti pověřovala JUDr. Daniela Thonata a Petra Tuhého, a takto bylo postupováno nejméně v 10 případech konkurzních řízení úpadců:

A/1 bod A/10 obžaloby VSZ Praha ze dne 14.2. 2008, č.j. 2 VZV 19/2006-449

konkurzní řízení úpadce Grafostroj, a.s., se sídlem Tovární 521, Cvikov, IČ 44569581

po vzájemné předchozí dohodě nejméně JUDr. Jiřího Berky, JUDr. Daniela Thonata a PhDr. V. V., který níže uvedený postup koordinoval a zejména zajišťoval kontakt a komunikaci se soudcem, využili tito již podaného návrhu na prohlášení konkurzu dvěma členy představenstva dlužníka, a ačkoli tito neměli písemné pověření představenstva, které by je k zastupování a úkonům za společnost opravňovalo, JUDr. Jiří Berka dne 8.10.2001 vydal na základě nedostatečných podkladů usnesení č.j. 45K 46/2001-504 o prohlášení konkurzu na společnost Grafostroj, a.s., a správcem konkurzní podstaty ustanovil, ve smyslu předchozí dohody, JUDr. Daniela Thonata, ačkoli věděl, že tento bude v součinnosti s dalšími osobami činit kroky ke zcizení majetku v neprospěch podstaty a ten také v období od 8.10. 2001 do 30.6.2003 odčerpával majetek z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a tím i věřitelů, a to uzavíráním smluv, nevýhodných pro úpadce, nebo s fiktivním předmětem plnění, na jejichž základě docházelo k proplácení díla, které nebylo provedeno vůbec nebo jen zčásti, neúčelným zaměstnáváním třetích osob, které práci pro úpadce nevykonávaly vůbec nebo nikoli v jeho prospěch, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a nevýhodným prodejem podniku úpadce nikoli za cenu, za kterou bylo možné majetek úpadce v daném místě a čase zpeněžit, vše úmyslně bez souhlasu a informovanosti zástupce věřitele a po dohodě s JUDr. Berkou bez podávání průběžných zpráv soudu o zpeněžování majetku, JUDr. Jiří Berka úmyslně nevykonával dohled soudu a vydával usnesení, která usnadňovala a umožňovala protiprávní činnost správce, zejména vydal dne 24.4.2002 usnesení sp. zn. 45K 46/2001 o souhlasu s vyplácením zálohy na konkurzní odměnu správce ve výši 2 mil. Kč, ačkoli mu nebyly předloženy dostatečné podklady, zejména zpráva o zpeněžení podniku úpadce, přičemž i v době své nepřítomnosti

z důvodu již probíhajícího trestního řízení JUDr. Daniel Thonat vědomě a cíleně takové odčerpání jim spřízněným osobám dále umožňoval, a to ačkoli věděli, že v konkurzním řízení bylo postupně přihlášeno 36 věřitelů s pohledávkami v celkové výši 148.165.869 Kč, **Ing. Pavel Hlavatý** jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, při vědomí toho, k jakému účelu bude použit a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno s ohledem na úmysl členů spolčení dospět, a aniž by k vypracování takového posudku měl znalecké oprávnění, vypracoval ke dni 30.10.2001 záměrně neprůkazný a nepřezkoumatelný znalecký posudek č. 2400-150/2001, s úmyslně zkráceným výsledkem, na ocenění podniku úpadce na hodnotu 10 mil. Kč, ačkoli skutečná tržní hodnota podniku byla nejméně 21.733.000,- Kč, přičemž tento posudek se měl stát a také se stal podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku,

přičemž tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, a Ing. Pavel Hlavatý škodu ve výši:

- 11.733.000 Kč vydražením podniku úpadce dne 21.12.2001 předem dohodnuté osobě, společnosti Morton Trade, a.s., IČ 26418240, za cenu 10.000.000 Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout
- 94.500 Kč za nesprávný, účelový a nepravdivý znalecký posudek Ing. Pavla Hlavatého

a **JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat** další škodu ve výši:

- 186.430 Kč na mzdových nákladech osob, zaměstnaných účelově nebo fiktivně po prohlášení konkurzu, a to M. P., L. K. a M. B.,
- 446.250 Kč nedůvodně vyplacených společnosti 1. byznysová, k.s., IČ 264530088, se sídlem Imrychova 4, Praha 9, komplementáře V. K., na základě faktury č. 2003001 z 2.5.2003 za provedení technického zpracování archivace včetně dohledání písemností, ačkoli práce vykonány nebyly,
- 67.626 Kč nedůvodně vyplacených V. K. na základě uzavřené smlouvy o provedení práce spočívající ve zpracování konečné zprávy dne 15.5.2003, ačkoli práce provedeny nebyly,
- 446.250 Kč vyplacených nedůvodně společnosti UNICOS 2000, a.s., IČ 26343983, se sídlem Vídeňská 31, Klatovy, kde členem představenstva a jediným akcionářem byl Ing. F. V., na základě uzavřené smlouvy, jejímž předmětem bylo zpracování odborných podkladů ke způsobené škodě bývalým managementem objednatele k doložení opodstatněnosti trestního stíhání; a faktury č. 103 z 27.2.2003, ačkoli práce provedeny nebyly,
- 210.000 Kč nedůvodně vyplacených společnosti FIDIA, a.s., IČ 25660144, se sídlem Bránická 13, Praha 4, jednatelky Ing. I. V., na základě faktury č. XXXXX z 26.3.2003 a smlouvy z 3.3.2003 o auditu účetní závěrky roku 2002, ačkoli práce byly provedeny pouze zčásti,
- 241.500 Kč nedůvodně vyplacených společnosti FIDIA, a.s., IČ 25660144, se sídlem Bránická 13, Praha 4, na základě smlouvy o forenzním auditu ze dne 30.10. 2001, ačkoli konkurz a ustavení konkrétního správce byl vyvolán obžalovanými,
- 985,82 Kč neodůvodněně vyčerpaných Mgr. Thonatem za jeho soukromé náklady v zahraničí,
- 2 mil. Kč neodůvodněným proplacením zálohy na odměnu mgr. Thonata dne 24.4. 2002 v rozporu se shora citovanými ustanoveními ZKV a vyhlášky MS ČR a za situace, kdy konkurz a ustavení konkrétního správce byl vyvolán obžalovanými,

- 52.500 Kč nedůvodně vyplacených společnosti FIDIA, a.s., IČ 25660144, se sídlem Bránická 13, Praha 4, na základě faktury č. XXXXX ze smlouvy ze dne 11.12. 2002 o přípravě podkladů pro rozvrhové řízení, ačkoli práce provedeny nebyly,
- 460.000 Kč nedůvodně vyplacených ing. F. V. za práce spočívající ve vedení účetnictví úpadce za období únor 2002 až červen 2003, ačkoli práce nebyly prováděny vůbec nebo záměrně ve zcela nepostačující kvalitě,

přičemž celková škoda činí nejméně 15.939.041 Kč.

A/2 bod A/8 obžaloby VSZ Praha ze dne 14.12.2006, č.j. 2 VZV 2/2006-171

konkurzní řízení úpadce Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách „v likvidaci“, se sídlem Kravaře, okres Česká Lípa, IČ 003 97 890

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami využili **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Ing. Martin Jurenka** již podaného návrhu na prohlášení konkurzu na společnost Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách „v likvidaci“ likvidátorem družstva ing. A. B. dne 28.3.2001, a dne 20.11.2001 vydal JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 45 K 17/2001 usnesení o prohlášení konkurzu na společnost Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách „v likvidaci“ a správcem konkurzní podstaty ustavil JUDr. Čihákovou, ačkoli věděl, že ve skutečnosti bude konkurzní řízení vést Petr Tuhý a JUDr. Daniel Thonat, kteří budou vyvádět majetek úpadce ve prospěch spřízněných osob a v neprospěch podstaty a tím i věřitelů úpadce, následně JUDr. Daniel Thonat zabezpečil uzavření pracovní smlouvy dne 1.12.2001 mezi JUDr. Čihákovou a Petrem Tuhým jako managerem pro správu a zpeněžení podstaty, Ing. Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru bude použit a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno s ohledem na tento záměr obžalovaných dospět, vypracoval záměrně nepravdivý, účelový a neprůkazný znalecký posudek č. 005/0002/02 ze dne 18.3.2002 na ocenění podniku úpadce na částku ve výši 941.000,-Kč, ačkoli skutečná tržní hodnota podniku činila nejméně 8.370.000,-Kč, přičemž tento posudek se měl stát a také se stal podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku, a Petr Tuhý poté činil kroky k odčerpání majetku z podstaty, zejména neúčelným zaměstnáváním dalších osob, které ve skutečnosti práce pro úpadce nevykonávaly, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků, vyplácením odměn za služby, které nikdy provedeny nebyly, a nevýhodným zcizením podniku úpadce nikoli za cenu, které by bylo možné za řádného postupu v daném místě a čase dosáhnout, a to ačkoli věděl, že v konkurzním řízení, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 17/2001, bylo přihlášeno 20 pohledávek věřitelů v celkové výši 8.080.300,-Kč,

přičemž tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Ing. Martin Jurenka škodu ve výši:

- 110.000 Kč za nepravdivý a účelový znalecký posudek Ing. Jurenky, na základě faktury č. 09/02/02 ze dne 18.3.2002,
- 7.420.000 Kč dražbou podniku úpadce dne 2.7. 2002 za cenu 950.000,-Kč, ve prospěch společnosti ZEMOS-JC, s.r.o., IČ 25930991, jednatele V. H., která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout,

a JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý další škodu ve výši:

- 542.578 Kč na neodůvodněně vyplacených mzdových a cestovních nákladech za Petra Tuhého, P. V., V. K. a Lubora Kindla, za období prosince 2001 až ledna 2003,

- 102.317 Kč na odměně dražebníka společnosti Ikama Real CZ, s.r.o., na základě faktury č. XXXXX ze dne 13.8. 2002, za situace, kdy konkurz a ustavení konkrétního správce byl vyvolán obžalovanými, stejně jako byla známa a obžalovanými dohodnuta předem osoba vydražitele,
 - 201.030,90 Kč dne 20.12. 2002 společnosti Mussidan, s.r.o., se sídlem Pod Rozhlednou 2, Ústí nad Labem, IČ 25427598, jejímž jednatelem a společníkem byl v té době JUDr. Daniel Thonat za ve skutečnosti neodvedenou práci na údajném odstranění právních vad v Katastru nemovitostí v České Lípě,
- celková škoda činí nejméně 8.375.925 Kč.

A/3 bod A/1 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

konkurzní řízení úpadce Krušnohorské strojírný, a.s., se sídlem Dřínovská 3, Most – Komořany, IČ 44569271

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami využili **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl** již podaného návrhu na prohlášení konkurzu na obchodní společnost Krušnohorské strojírný Komerční bankou, a.s., ze dne 11.12.2001, a dne 1.2. 2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod čj. 45K 69/2001-159 na společnost Krušnohorské strojírný, a.s., a správcem konkurzní podstaty ustavil JUDr. Daniela Thonata, poté JUDr. Daniel Thonat zaměstnal v podniku úpadce Petra Tuhého jako vedoucího úseku pro správu a zajištění konkurzní podstaty, na základě pracovní smlouvy č. SM-0005-16-990-2000 ze dne 8.2. 2002, kde v bodě 14 bylo stanoveno, že zaměstnanec je povinen řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu společností, střežit a ochraňovat majetek společnosti před poškozením, ztrátou, zničením a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy společnosti a dále Lubora Kindla jako zástupce vedoucího úseku pro správu a zajištění konkurzní podstaty, následně Daniel Thonat a Petr Tuhý v období nejméně od 1.2.2002 do 31.12. 2003 společně činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv, nevýhodných pro úpadce, nebo s fiktivním předmětem plnění, na jejichž základě docházelo k proplacení díla, které nebylo provedeno vůbec nebo jen zčásti, neúčelným zaměstnáváním třetích osob, které práci pro úpadce nevykonávaly vůbec nebo nikoli v jeho prospěch, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a nevýhodným zcizováním částí podniku úpadce nikoli za cenu, za kterou bylo možné majetek úpadce v daném místě a čase zpeněžit, Lubor Kindl s vědomím jaké úkony a v jakém úmyslu jsou JUDr. Danielem Thonatem a Petrem Tuhým činěny, vykonával pomocné práce jejich asistenta a zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejichž prospěch byl majetek odčerpáván, Ing. Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru budou použity a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudků a částce, k jaké je nutno s ohledem na záměr spolčení dospět, vypracoval záměrně nepravdivé, účelové a neprůkazné znalecké posudky č. 014/0014/02 ze dne 27.07.2002 na ocenění areálu Teplice ve výši 12.000.000,- Kč, č. 001/0037/03 ze dne 16.1.2003 na ocenění pohledávek úpadce ve výši 2,1 mil. Kč a č. 010/0046/03 ze dne 10.6.2003 na ocenění bytového fondu, ačkoli skutečná tržní hodnota byla ve výši nejméně 23.965.000,- Kč (Teplice) a 7.873.000,- Kč (pohledávky), přičemž první dva posudky se měly stát a také staly podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny části podniku, areálu Teplice a souboru pohledávek, **Ing. Pavel Hlavatý** jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, při vědomí toho, k jakému účelu budou použity a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudků a částkám, k jakým je nutno s ohledem na úmysl členů spolčení dospět, a aniž by k vypracování takových posudků měl potřebné znalecké oprávnění,

vypracoval celkem 6 záměrně neprůkazných a nepřezkoumatelných znaleckých posudků na ocenění části podniků, s úmyslně zkresleným výsledkem, a to č. 2490-50/2002 ze dne 28.03.2002 na cenu části podniku, areál Komořany ve výši 80 mil. Kč, č. 2499-59/2002 ze dne 12.04.2002 na cenu nemovitosti č.p. XXXXX se st.p. XXXXX k.ú. Komořany ve výši 1,7 mil. Kč, č. 2500-60/2002 ze dne 12.04.2002 na cenu nemovitosti č.p. XXXXX se st.p. XXXXX k.ú. Komořany ve výši 1,5 mil. Kč, č. 2551-111/2002 ze dne 22.07.2002 na cenu části podniku, závod Teplice ve výši 12 mil. Kč, č. 2610-170/2002 ze dne 02.10.2002 na cenu nemovitosti č.p. XXXXX se st.p. XXXXX k.ú. Komořany ve výši 800.000,- Kč, č. 2611-171/2002 ze dne 02.10.2002 na cenu nemovitosti č.p. XXXXX se st.p. XXXXX k.ú. Komořany ve výši 700.000,- Kč, ačkoli skutečná tržní hodnota byla ve výši nejméně 61,5 mil. Kč (areál Komořany), 750.000,- Kč (č.p. XXXXX), 600.000,- Kč (č.p. XXXXX), 23.965.000,- Kč (závod Teplice); přičemž tyto posudky se měly stát a také staly podkladem pro stanovení záměrně nepřiměřeně nízkých cen části podniků úpadce, **JUDr. Jiří Berka** úmyslně nevykonával dohled soudu a vydával usnesení, která usnadňovala a umožňovala protiprávní činnost správce, zejména vydal dne 4.3.2002 usnesení, ve kterém soud uložil „provedení opatření k zabezpečení konkurzní podstaty úpadce v areálech Krušnohorských strojírén, a.s., v Teplicích a Mostu – Komořanech a odstranění neoprávněné stavební zásoby, která byla prováděna úpadcem na majetku, který patří do konkurzní podstaty“ pro účely uzavření smlouvy s obžalovanou M. M. a usnesení čj. 45K 69/2001-506 o souhlasu s prodejem mimo dražbu veřejným výběrovým řízením za nejvýhodnější nabídku s přihlédnutím k § 27 odst. 2 věta šestá ZKV (závod Most-Komořany) a u závodu v Teplicích Újezdečku přímým prodejem za kupní cenu určenou dvěma znalci,

přičemž tímto jednáním způsobili **JUDr. Jiří Berka**, **JUDr. Daniel Thonat**, **Petr Tuhý**, **Lubor Kindl**, **Ing. Pavel Hlavatý** a **Ing. Martin Jurenka** škodu ve výši:

- 507.500 Kč za nesprávné a nepravdivé znalecké posudky **Ing. Martina Jurenky** (s výjimkou **Ing. Hlavatého**)
- 11,5 mil. Kč nevýhodným přímým prodejem části podniku úpadce, areálu Komořany, smlouvou o prodeji věcí, práv a jiných majetkových hodnot sloužících k provozování části podniku uzavřené dne 14.06.2002 se společností **Varimatik a.s.** IČ 25544187, za cenu 50 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase dosáhnout,
- 11.965.000 Kč nevýhodným přímým prodejem části podniku úpadce, areálu Teplice, smlouvou o prodeji věcí, práv a jiných majetkových hodnot sloužících k provozování části podniku uzavřené dne 31.07.2002 se společností **Galaprint a.s.** IČ 25782452, za cenu 12 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase dosáhnout
- 350.000 Kč nevýhodnou dražbou části podniku úpadce, budov č.p. XXXXX a XXXXX, dne 22.11.2002 spřízněné a předem dohodnuté osobě, akciové společnosti **Krušnohorské strojírny Komořany**, za cenu ve výši 550.000,- Kč a 450.000,- Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase dosáhnout
- 4.573.000 Kč nevýhodnou dražbou části podniku úpadce, souboru pohledávek dne 20.3.2003 spřízněné a předem dohodnuté osobě, akciové společnosti **Karmar**, IČ 00541478, za cenu 3,3 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout (vyjma **Ing. Hlavatého**)

a **JUDr. Jiří Berka**, **JUDr. Daniel Thonat**, **Petr Tuhý** a **Lubor Kindl** další škodu ve výši:

- 6.620.163 Kč na mzdových a personálních nákladech osob, zaměstnaných účelově nebo fiktivně **JUDr. Thonatem** po prohlášení konkurzu, v době od 1.2.2002 do 31.12. 2003,
- 758.000 Kč neodůvodněným a účelovým zvýšením nákladů úpadce spojených s externím vedením mzdové evidence a účetnictví ze smlouvy ze dne 14.6.2002 uzavřené se společností

Fibec, s.r.o., IČ 26711915, jejímiž statutárními orgány byli bývalí zaměstnanci úpadce, dosazení do podniku JUDr. Danielem Thonatem,

- 9.980.000 Kč nedůvodným proplacením zálohy na skladování písemností úpadce na základě nevýhodné a účelově uzavřené smlouvy o skladování písemností ze dne 3.2.2003 se společností PAA Trade holding, s.r.o., IČ 25799959,
- 40.491 Kč neoprávněným osobním čerpáním nákladů na pohonné hmoty a ubytování JUDr. Thonata z konkurzní podstaty, v době jeho soukromých zahraničních pobytů ve Francii a Německu, hrazených platební kartou úpadce za období 28.2. až 15.8.2003,
- 2.985.700 Kč neúměrným zvýšením nákladů na ostrahu podniku úpadce společnostmi L. B., XXXXX, IČ 69912629, na základě faktury z 20.1.2003, Emporio, s.r.o., IČ 61062481, na základě faktury z 11.12.2002, S. K., IČ XXXXX, na základě faktury ze dne 2.5.2002, a Oko 69, s.r.o., IČ 25032909, ze smlouvy o ostraze objektu ze dne 13.2.2002, včetně nákladů za převzetí ostrahy od předchozí agentury N.-N.,
- 9.953.633 Kč neodůvodněným proplacením nadhodnocených faktur firmě Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, za demolicí stavby objektu č. XXXXX na základě faktury č. XXXXX ze dne 6.5.2002 na částku ve výši 543.024,-Kč, opravu ocelové haly objektu č. XXXXX, XXXXX a XXXXX na základě faktury č. XXXXX ze dne 6.5. 2002 na částku 1.456.417,-Kč, a opravu části oplocení areálu na základě faktur č. XXXXX až XXXXX ze dne 1.7. 2002 na částku v celkové výši 9.524.192,-Kč, ačkoli fakturované práce byly ve skutečnosti provedeny v hodnotě pouhých 1,57 mil. Kč,
- 5.000.000 Kč neodůvodněným proplacením zálohy na odměnu JUDr. Thonatovi dne 4.7. 2002 v rozporu se shora citovanými ustanoveními ZKV a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR,

celková škoda činí nejméně 64.231.487 Kč v neprospěch konkurzní podstaty a tím i věřitelů úpadce,

a dále se pokusili způsobit škodu ve výši:

- 1.200.000 Kč závazkem k vyplacení zálohy po nedůvodném a účelovém uzavření mandátní smlouvy ze dne 9.12.2002 se společností Brigitte Gill Česká republika, s.r.o., IČ 25457284, s předmětem plnění činností vedoucí k vymožení pohledávky úpadce Krušnohorské strojírný u Fondu Národního majetku, ačkoli k vymáhání této pohledávky ze strany společnosti Brigitte Gill dojít nemělo a také nedošlo, přičemž z důvodu zahájení trestního řízení zůstala tato částka dne 11.12. 2002 vyplacena pouze ze soukromého účtu JUDr. Daniela Thonata č. XXXXX, byť smluvně byl zavázán JUDr. Thonat jako správce konkurzní podstaty.

A/4 bod A/2 VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

konkurzní řízení úpadce Báňské stavby Most, a.s, se sídlem Budovatelů 2957, Most, IČ 44569858

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami využili **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka** již podaného návrhu na prohlášení konkurzu na obchodní společnost Báňské stavby Most, a.s., společností TBG Blanc-Severní Čechy, s.r.o., ze dne 18.10.2001, a dne 12.2.2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod č.j. 45K 58/2001-1094 na společnost Báňské stavby Most, a.s., správcem konkurzní podstaty ustavil JUDr. Martu Čihákovou, ačkoli věděl, že ve skutečnosti bude konkurzní řízení vést JUDr. Daniel Thonat ve spolupráci s Petrem Tuhým, a ačkoli původně ustavil usnesením č.j. 45K 58/2001-39 ze dne 26.10.2001 předběžným správcem Ing. V. P., který již

byl s podnikem obeznámen, JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý, poté co byli zaměstnání JUDr. Martou Čihákovou, JUDr. Thonat na základě pracovní smlouvy ze dne 14.2.2002 s druhem pracovní činnosti asistent správce konkurzní podstaty, Petr Tuhý na základě dohody o provedení práce ze dne 18.2.2002, pracovní smlouvy ze dne 15.5.2002 s druhem pracovní činnosti manager pro správu a zpeněžení konkurzní podstaty, a jmenování Petra Tuhého ředitelem úpadce a pověřením vedením a řízením společnosti ze dne 15.5.2002, v období nejméně od 15.2.2002 do 13.12.2002 činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv, nevýhodných pro úpadce, nebo s fiktivním předmětem plnění, na jejichž základě docházelo k proplacení díla, které nebylo provedeno vůbec nebo jen zčásti, neúčelným zaměstnáváním třetích osob, které práci pro úpadce nevykonávaly vůbec nebo nikoli v jeho prospěch, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a nevýhodným prodejem podniku úpadce nikoli za cenu, za kterou bylo možné majetek úpadce v daném místě a čase zpeněžit, Lubor Kindl s vědomím jaké úkony a v jakém úmyslu jsou JUDr. Danielem Thonatem a Petrem Tuhým činěny, vykonával na základě dohody o pracovní činnosti ze dne 18.2.2002 pomocné práce asistenta obou obžalovaných a zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejichž prospěch byl majetek odčerpáván, Ing. Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru budou použity a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno s ohledem na tento záměr obžalovaných dospět, vypracoval účelový a nepravdivý znalecký posudek č. 008/0008/02 ze dne 17.5.2002 na ocenění podniku úpadce 12.450.000 Kč, ačkoli skutečná tržní hodnota byla ve výši nejméně 64.777.000 Kč, přičemž se tento posudek měl stát a také stal podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku, JUDr. Jiří Berka úmyslně nevykonával dohled soudu a vydával po předchozí dohodě s obžalovanými usnesení, která usnadňovala a umožňovala jejich protiprávní činnost, zejména vydal usnesení čj. 45K 58/2001-1211 ze dne 2.7.2002, kterým udělil souhlas k prodeji podniku mimo dražbu na základě souhlasu věřitelského výboru úpadce a usnesení čj. 45K 58/2001-1212 ze dne 2.7.2002, kterým rozhodl o vstupu nových věřitelů do řízení a jmenování nových členů věřitelského výboru, a to společností Richmond services, a.s., a Remistav, s.r.o., namísto Komerční banky, a.s., a TBG Severní Čechy, s.r.o.,

ačkoli v konkurzním řízení, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 58/2001, bylo přihlášeno 269 pohledávek v celkové výši 117.739.642 Kč, přičemž činnost obžalovaných vedla k následku, že zůstatek finančních prostředků v konkurzní podstatě činil pouhých 34.000 Kč k datu zproštění JUDr. Čihákové funkce správce,

a tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka škodu nejméně ve výši:

- 53.277.000 Kč nevýhodným prodejem podniku dne 9.7.2002 bez souhlasu věřitelského výboru a předem dohodnuté osobě, společnosti Hudson, a.s., se sídlem Žižkova 12, České Budějovice, IČ 26029405, za cenu 11,5 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout,
 - 650.000 Kč obžalovanému Ing. Jurenkovi za vypracování nepravdivého a účelového znaleckého posudku č. 008/0008/02 ze dne 17.5.2002,
- a JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl další škodu ve výši nejméně:
- 1.307.296 Kč na neodůvodněně vyplacených mzdových nákladech za Mgr. Daniela Thonata, Petra Tuhého, J. T., Ing. R. N. a Lubora Kindla, v období od 15.2. do 31.7.2002,

- 1.180.000 Kč neodůvodněným zvýšením nákladů na účetní služby, které nebyly poskytovány vůbec nebo jen zčásti, a nikoli řádným způsobem, a to společnostmi ACORT Consulting, s.r.o., IČ 26128446, ze smlouvy o vedení účetnictví z 1.5.2002, která služby neposkytovala vůbec, a FIDIA, s.r.o., IČ 25660144, ze smlouvy o daňovém a podnikovém poradenství, komplexní správa dat a vedení účetnictví společnosti ze dne 3.7.2002 za období od 24.5. do 31.12.2002,
- 1.219.451 Kč neúměrným zvýšením nákladů na ostrahu podniku úpadce spřízněnými společnostmi L. B., XXXXX, IČ XXXXX, fakturací za období od 5.6. do 21.10.2002,
- 450.000 Kč neodůvodněným proplacením služeb, které provedeny ve skutečnosti nebyly, a to subjektu M. M., XXXXX, IČ XXXXX, dle smlouvy o zprostředkování, uzavřené dne 1.5.2002 mezi M. M. a SKP JUDr. Čihákovou v zastoupení Mgr. Thonatem s předmětem smlouvy vyvíjení činnosti směřující ke zprostředkování zabezpečení ostrahy areálu Kordy, Most, Čepirohy, Washington a Málkov,
- 30.000 Kč nedůvodným proplacením topenářských prací, které ve skutečnosti provedeny nebyly, firmě Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, na fakturu č. 2002007 ze dne 1.7.2002,
- 326.800 Kč nedůvodným proplacením za návrh informačního systému spřízněné společnosti Richmond services, a.s., IČ 25606018, na fakturu č. 20100236 ze dne 15.5.2002,
- 150.000 Kč za nedůvodné náklady dražby a odměnu dražebníka ing. P. H., IČ XXXXX, ačkoli byl již předem dohodnut přímý prodej podniku mimo dražbu, dle faktury dražebníka ze dne 14.7.2002,
- 320.000 Kč neodůvodněným proplacením zálohy na odměnu JUDr. Čihákové za zpeněžení podniku úpadce v rozporu se shora citovanými ustanoveními ZKV a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR,
- 5.500.000 Kč nedůvodným a v rozporu s § 28 zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, vyplacením odděleného věřitele Richmond services, a.s., IČ 25606018, dne 6.9.2002,

celková škoda činí nejméně 64.410.547 Kč v neprospěch konkurzní podstaty a tím i věřitelů úpadce.

A/5 bod A/3 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

konkurzní řízení úpadce Retema, a.s., se sídlem Moskevská 1/14, Most, dříve Tema HK, a.s., se sídlem Hradecká 173, Vysoké Mýto, IČ 64789683

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat a Lubor Kindl** postupovali tak, že v únoru 2002 a době následující zajistili Lubor Kindl a JUDr. Daniel Thonat prostřednictvím jim dobře známé osoby, P. R., r.č. XXXXX, jednatele společnosti Kesir, s.r.o., IČ 26513137, vystavení faktury pro úpadce za práce ekonomického poradenství, které ve skutečnosti provedeny nebyly, dále fiktivní změnu sídla a firmy společnosti Tema HK, a.s., se sídlem Hradecká 173, Vysoké Mýto, na Retemu, a.s., se sídlem Moskevská 1/14, Most, aby k rozhodování o prohlášení konkurzu byl místně a věcně příslušný JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, rozhodující v konkurzních řízeních úpadců se sídlem v okresech Most, Chomutov a Česká Lípa, a podání návrhů na prohlášení konkurzu společností Kesir, s.r.o., a samotným úpadcem, a dne 2.5.2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem na základě nedostatečných podkladů, které plně neosvědčovaly úpadek ani existenci společnosti, vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod č.j. 45K 18/2002-33 na společnost Retema, a.s., a správcem konkurzní podstaty ustavil JUDr. Martu Čihákovou, přičemž věděl, že ve skutečnosti bude konkurzní řízení vést JUDr. Daniel Thonat ve spolupráci s Luborem

Kindlem, a tito poté společně, JUDr. Daniel Thonat jako asistent správkyně konkurzní podstaty pověřený vedením konkurzního řízení z pracovní smlouvy ze dne 22.5.2002 a Lubor Kindl jako pracovník pro správu a zpeněžování podstaty z pracovní smlouvy ze dne 13.6.2002 činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv nevýhodných pro úpadce, neúčelným zaměstnáváním osob, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a nevýhodnou dražbou podniku úpadce předem dohodnuté osobě, společnosti seb.com, s.r.o., kterou ovládal prostřednictvím nastrčené osoby sám JUDr. Daniel Thonat; a to nikoli za cenu, které by bylo možné za řádného postupu v daném místě a čase dosáhnout, a ačkoli v konkurzním řízení, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 18/2002, bylo přihlášeno 36 pohledávek v celkové výši 143.329.752 Kč,

a tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat a Lubor Kindl škodu ve výši:

- 365.000Kč na neodůvodněně vyplacených mzdových nákladech za Mgr. Thonata a Lubora Kindla od května 2002 do března 2003,
- 85.185 Kč na neodůvodněně vyplacených a neschválených nákladech cestovního pro Lubora Kindla za období od července 2002 do února 2003,
- 577.038 Kč neodůvodněným zvýšením nákladů na ekonomické a účetní služby poskytované Ing. H. K. z mandátní smlouvy ze dne 10.6.2002, za období od května 2002 do září 2003,
- 492.000 Kč za vypracování znaleckého posudku, uhrazené prostřednictvím společnosti Ikama Real CZ, s.r.o., JUDr. B. K., v částce 500.000,-Kč, ačkoli znalec Ing. V. účtoval za provedenou práci pouze částku ve výši 8.000,-Kč, zápočtem k výtěžku vydražení k 19.12.2002,
- 26.171 Kč jako náklady společnosti s účelovým pronájmem nebytových prostor v Mostě z důvodu fiktivní změny sídla společnosti, účtované společností SHD-Komes, a.s., IČ 44569891, za období květen až prosinec 2002,
- 17.379.006 Kč dražbou podniku úpadce dne 12.9.2002 předem dohodnuté osobě společnosti seb.com, s.r.o., za cenu ve výši 4.826.000 Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout, ačkoli tržní hodnota podniku byla ve výši nejméně 21,7 mil. Kč, a náklady této dražby dosáhly částky ve výši 505.006 Kč,
- 700.000 Kč neodůvodněným proplacením zálohy na odměnu JUDr. Martě Čihákové za zpeněžení podniku úpadce v rozporu se shora citovanými ustanoveními ZKV a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR, proplacené z účtu úpadce dne 24.2.2003,

celková škoda činí nejméně 19.624.400 Kč v neprospěch konkurzní podstaty a tím i věřitelů úpadce.

A/6 bod A/4 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

konkurzní řízení úpadce ZKL Klášterec nad Ohří, a.s, se sídlem Klášterec nad Ohří, ul. Nádražní č. 214, IČ 00152552

po vzájemně předchozí dohodě ve spolupráci s dalšími osobami **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka** postupovali tak, že v květnu 2002 zorganizovali a zajistili Petr Tuhý a JUDr. Daniel Thonat odkoupení pohledávek za obchodní společností ZKL Klášterec nad Ohří a podání návrhu na prohlášení konkurzu společnostmi ČMP Klas, s.r.o., IČ 25175548, S7, spol. s r.o., IČ 47306637 a Horatius, a.s., IČ 26026023, dne 7.6.2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem na základě nedostatečných podkladů, které plně neosvědčovaly úpadek, vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod zn. 45 K 14/2002 na společnost ZKL Klášterec

nad Ohří, a.s., a správcem konkurzní podstaty ustanovil JUDr. Daniela Thonata, a to ačkoliv obchodní společnost ZKL Klášterec nad Ohří nebyla v úpadku ve smyslu § 1 zákona č. 328/1991 Sb., poté JUDr. Daniel Thonat zaměstnal v podniku úpadce Petra Tuhého jako výkonného ředitele a Lubora Kindla jako pracovníka pro správu a zpeněžení majetku úpadce, Daniel Thonat a Petr Tuhý v období od 7.6.2002 do dubna 2003 společně činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv nevýhodných pro úpadce, neúčelným zaměstnáváním osob, neodůvodněným zvýšením mezd původního managementu, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a nevýhodným přímým prodejem podniku úpadce nikoli za cenu, za kterou bylo možné majetek úpadce v daném místě a čase zpeněžit, Lubor Kindl s vědomím jaké úkony a v jakém úmyslu jsou JUDr. Danielem Thonatem a Petrem Tuhým činěny, vykonával pomocné práce jejich asistenta a zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejichž prospěch byl majetek odčerpáván, Ing. Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru bude použit a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno s ohledem na tento záměr obžalovaných dospět, vypracoval podle smlouvy o činnosti dle § 591 obchodního zákoníku, uzavřené dne 31.7.2002 mezi Ing. Martinem Jurenkou a JUDr. Danielem Thonatem, nepravdivý a účelový znalecký posudek č. 018/0018/02 o ceně ochranných známek podniku úpadce ve výši 61,8 mil. Kč, zpracovaný v přesně nezjištěné době v měsíci srpnu 2002, který se měl stát a také stal podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku, soudce JUDr. Jiří Berka úmyslně nevykonával dohled soudu a vydával usnesení, která usnadňovala a umožňovala protiprávní činnost správce, a to dne 28.3.2002, kterým povolil přímý prodej podniku, ačkoli v době vydání neměl k dispozici žádné podklady pro rozhodnutí, byl hospitalizován v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem a budova Krajského soudu v Ústí nad Labem byla z důvodu povodní uzavřena, přičemž záměrně obešel ustanovení § 44 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění, stanovující postup při rozvrhu práce a překážce krátkodobé povahy, která brání soudci vykonat určitý úkon, a dne 26.9.2002 v rozporu s ustanovením § 28 ZKV vydal usnesení o uspokojení odděleného věřitele Komerční banky ve výši 100% a téhož dne usnesení o vyplacení zálohy na odměnu správce bez potřebných podkladů o výnosnosti konkurzu,

činnost obžalovaných vedla k následku, že zůstatek finančních prostředků v konkurzní podstatě činil pouhých 1,6 mil. Kč k datu zproštění JUDr. Thonata funkce správce, přičemž tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka škodu ve výši:

- 55.000.000 Kč nevýhodným přímým prodejem podniku úpadce smlouvou ze dne 30. 8. 2002, uzavřenou se společností Comindustrial, spol. s r.o., za kupní cenu 40 mil. Kč, která neodpovídala ceně, které při řádném postupu bylo v daném místě a čase možné dosáhnout, když tržní cena podniku činila nejméně 95 mil. Kč,
- 200.000 Kč neúměrným zvýšením ceny za znalecký posudek, vypracovaný Ing. Martinem Jurenkou,
a JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl další škodu ve výši:
- 1.425.175 Kč na mzdových nákladech osob, zaměstnaných neúčelně JUDr. Thonatem po prohlášení konkurzu za období od 18.6.2002 do 18.9.2002,
- 268.400 Kč účelovým zvýšením mezd původního managementu Ing. L. Č., jejichž náplň práce měly převzít osoby zaměstnané správcem, a to za období od 18.6.2002 do 16.8.2002,
- 35.028 Kč neoprávněným osobním čerpáním nákladů na pohonné hmoty, jízdné a občerstvení ze strany JUDr. Thonata z konkurzní podstaty za období od 7.6. do 30.8.2002,

- 258.180 Kč neúměrným zvýšením nákladů na ostrahu areálu v měsíci srpnu 2002 společností L. B., XXXXX, IČ XXXXX, ze smlouvy uzavřené dne 1.8.2002,
- 4.999.135,80 Kč neodůvodněným proplacením nadhodnocených faktur ze dne 6.9.2002, 10.9.2002, 8.10.2002, 9.10.2002, 11.10.2002, 29.11.2002 a 13.12.2002 firmě Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, za opravu objektu kuličkárný, která v této hodnotě provedena nebyla,
- 24.510 Kč neodůvodněným proplacením nadhodnocených faktur č. 269 a 319 v rozporu s mandátní smlouvou ze dne 14.9.2002, uzavřenou mezi správcem konkurzní podstaty Mgr. Danielem Thonatem a daňovou poradkyní ing. H. K.-XXXXX, IČ XXXXX,
- 984.373,80 Kč na mzdových a ostatních nákladech neodůvodněně zaměstnaných osob po prodeji podniku úpadce v období od září 2002 do února 2003, Lubora Kindla, Petra Tuhého, M. S. a S. M.,
- 5.000.000 Kč neodůvodněným proplacením zálohy na odměnu Mgr. Thonatovi za zpeněžení podniku úpadce v rozporu se shora citovanými ustanoveními ZKV a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR, na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26.9.2002,
- 420.000 Kč neoprávněným proplacením faktur za ostrahu areálu po prodeji podniku úpadce společnosti L. B., XXXXX, IČ XXXXX, ze smlouvy uzavřené dne 1.8.2002,
- 20.600 Kč neodůvodněným proplacením výdajů za vydání platební karty Maestro a za užívání telefonu Petrem Tuhým za období leden až duben 2003,

celková škoda činí nejméně 68.635.402,60 Kč v neprospěch konkurzní podstaty a tím i věřitelů úpadce.

A/7 bod A/5 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

Konkurzní řízení úpadce Stavební podnik Ralsko, a.s., se sídlem Česká Lípa, ul. Dubická č. 970, IČ 25424742

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka** postupovali tak, že v době od 23.10. do 5.11.2002 zajistili Petr Tuhý a JUDr. Thonat prostřednictvím dalších osob, s nimiž byli v pravidelném obchodním styku v rámci dalších konkurzních řízení, odkoupení pohledávek za úpadcem a podání návrhu na prohlášení konkurzu společnostmi Pares stavební, s.r.o., IČ 26487179, M. S., byt. XXXXX, a O. V., IČ XXXXX, dne 18.12.2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem na základě nedostatečných podkladů, které plně neosvědčovaly úpadek, vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod zn. 45 K 16/2002 na společnost Stavební podnik Ralsko, a.s., a správcem konkurzní podstaty ustanovil JUDr. Daniela Thonata, JUDr. Daniel Thonat zaměstnal v podniku úpadce Petra Tuhého jako výkonného ředitele a Lubora Kindla jako pracovníka pro správu a zpeněžení majetku úpadce, JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý od 18.12.2002 do 30.6.2003 společně činili kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch podstaty a věřitelů, a to uzavíráním smluv nevýhodných pro úpadce, neúčelným zaměstnáváním osob, neodůvodněným zvýšením mezd původního managementu, neoprávněným osobním čerpáním finančních prostředků a přípravě nevýhodného přímého prodeje podniku úpadce nikoli za cenu, které by bylo možné za řádného postupu v daném místě a čase dosáhnout, Lubor Kindl s vědomím jaké úkony a v jakém úmyslu jsou JUDr. Danielem Thonatem a Petrem Tuhým činěny, vykonával pomocné práce jejich asistenta a zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejichž prospěch byl majetek odčerpáván, Ing. Martin Jurenka jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zvláštní specializace oceňování podniků, s plným vědomím toho, k jakému záměru bude použit a po předchozí vzájemné dohodě k rozsahu posudku a částce, k jaké je nutno

s ohledem na tento záměr obviněných dospět, vypracoval v přesně nezjištěné době v měsíci březnu 2003, na základě ústní dohody mezi Ing. Martinem Jurenkou a JUDr. Danielem Thonatem účelový znalecký posudek č. 003/0039/03, o ocenění podniku úpadce v hodnotě 50 mil. Kč, který se měl stát podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké hodnoty podniku, dne 2.4.2003 podal JUDr. Thonat žádost o přímý prodej podniku úpadce, k prodeji však již pro dočasné zproštění JUDr. Jiřího Berky funkce soudce a zproštění JUDr. Thonata funkce správce nedošlo, přičemž nový správce konkurzní podstaty Ing. K. dosáhl výtěžnosti v konkurzu jen prodejem bytového fondu z majetku SP Ralsko, a.s., formou dražby 241 mil. Kč, prodejem vozidel a stavebních mechanismů, formou dražby 4.631.000,-Kč a prodejem nemovitosti čp. XXXXX zapsané na listu vlastnictví č. XXXXX, vedené Katastrálním úřadem v České Lípě, 3.700.000 Kč,

a tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý, Lubor Kindl a Ing. Martin Jurenka věřitelům úpadce škodu ve výši:

- 850.000 Kč proplacením nepravdivého znaleckého posudku, vypracovaného Ing. Jurenkou, na základě faktury ze dne 14.3.2003 na 1 mil. Kč + DPH, zčásti uhrazené ve dnech 18.4., 30.5. a 13.6.2003,

a pokusili se poškodit konkurzní podstatu o částky:

- 200.000 Kč na zbývající částce z faktury obžalovaného Jurenky ze dne 14.3.2003, která nebyla z důvodu zproštění obžalovaného Thonata funkce správce doplacena,
- 199.331.000 Kč, která by vznikla případným přímým prodejem podniku úpadce za odhadní cenu 50.000.000 Kč, stanovenou posudkem Ing. Jurenky,

a JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl způsobili další škodu ve výši:

- 2.973.036 Kč na mzdových nákladech osob, zaměstnaných JUDr. Thonatem neúčelně po prohlášení konkurzu za leden až červen 2003,
- 490.151 Kč na odstupném pro čtyři zaměstnance, V. B., P. E., J. K. a T. B., kteří byli opět zaměstnáni v podniku úpadce od dubna 2003, přičemž ve skutečnosti pracovní činnost pro úpadce nepřerušili,
- 35.000 Kč na rozdílu mezi skutečně vyplacenou odměnou výše uvedeným čtyřem osobám a dohodnutou odměnou k 12.5.2003,
- 70.000 Kč na rozdílu mezi skutečně vyplacenou odměnou S. L., r.č. XXXXX, ve výši 120.000 Kč dne 12.6.2003 a dohodnutou odměnou ve výši 50.000 Kč,
- 2.260.112 Kč na nákladech na ostrahu objektů v době od února do června 2003, ze smlouvy ze dne 1.2.2003 uzavřené s Českou bezpečnostní společností, IČ 25030213, kdy zčásti ostraha objektů nebyla touto společností vykonávána vůbec a zčásti byla souběžně vykonávána i jinými bezpečnostními agenturami, které zabezpečovaly ostrahu jak v době před konkurzem, tak v době konkurzu,
- 109.295 Kč neodůvodněným čerpáním finančních prostředků JUDr. Thonatem na úhradu jeho soukromých výdajů v zahraničí od března do června 2003, hrazených v eurech a švýcarských francích,
- 628.701,50 Kč neodůvodněným proplacením technické pomoci firmě INTTHERM, s.r.o., IČ 25425668, ze smlouvy o kontrolní činnosti uzavřené 2.5.2003 a faktur č. 200304 na částku 328.701,50 Kč zaúčtované 26.5.2003, č. 200308 na částku 518.964,70 Kč zaúčtované dne 30.6.2003, vše v době, kdy správce konkurzní podstaty JUDr. Thonat uprchl do zahraničí a konkurz řídil obžalovaný Tuhý, přičemž zapláceno bylo v částce 628.701,5 Kč,

a pokusili se poškodit konkurzní podstatu o částky:

- 1.444.729,22 Kč neúměrným zvýšením nákladů na ostrahu objektů společností Česká bezpečnostní společnost, za období od února do června 2003, vyfakturovaných, zaúčtovaných do účetnictví podniku úpadce,
- 218.964,70 Kč neodůvodněným převzetím faktur od společnosti INTTHERM, s.r.o., a jejich zaúčtování do účetnictví podniku úpadce, v části, v níž k platbě nedošlo,

celkem způsobili škodu nejméně 7.416.295 Kč, přičemž z důvodu nastoupení nového správce konkurzní podstaty Ing. K. do funkce k proplacení faktur a prodeji podniku za uvedenou částku nedošlo, mohla však být takovým jednáním způsobena další škoda v celkové výši nejméně 201.194.693,92 Kč.

A/8 bod A/9 obžaloby VSZ Praha ze dne 14.12.2006, č.j. 2 VZV 2/2006-171

konkurzní řízení úpadce Mostecké obchodní sdružení – export, import, v.o.s., se sídlem Budovatelů 2957, Most, IČ 00 52 67 54 (dříve Jatol, v.o.s, se sídlem Raisova 6, Ústí nad Labem)

po vzájemné předchozí dohodě a ve spolupráci s dalšími osobami **JUDr. Jiří Berka, PhDr. V. V., JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý** postupovali tak, že ve spolupráci s dalšími osobami zajistili v červenci 2002 a době následující JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý prostřednictvím s nimi spolupracující osoby, V. K., podnikajícího pod firmou V. K.-XXXXX, IČ XXXXX, uzavření smlouvy o dílo a následně vystavení faktury pro úpadce za práce zprostředkování údržby objektů, které ve skutečnosti provedeny nebyly, účelovou změnu sídla a firmy společnosti Jatol, v.o.s., se sídlem Raisova 6, Ústí nad Labem, na Mostecké obchodní sdružení – export, import, v.o.s., se sídlem Budovatelů 2957, Most, tak, aby k rozhodování o prohlášení konkurzu byl místně a věcně příslušný JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, rozhodující v konkurzních řízeních úpadců se sídlem v okresech Most, Chomutov a Česká Lípa, podání návrhů na prohlášení konkurzu subjektem V. K.-XXXXX dne 9.12.2002 a samotným úpadcem dne 11.12.2002, a dne 18.12.2002 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem na základě nedostatečných podkladů, které plně neosvědčovaly úpadek ani existenci společnosti, vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod č.j. 45K 74/2002-22 na společnost Mostecké obchodní sdružení-export, import, v.o.s., a správcem konkurzní podstaty ustanovil Petra Tuhého, ačkoli věděl, že ten bude činit kroky k odčerpání majetku v neprospěch podstaty a Petr Tuhý poté začal odčerpávat majetek z podstaty ve prospěch s ním spřízněných osob a v neprospěch podstaty a tím i věřitelů, a to uzavíráním smluv nevýhodných pro úpadce, neúčelným zaměstnáváním a výplatou osob, které ve skutečnosti práce pro úpadce nevykonávaly, přičemž k prodeji podniku úpadce nikoli za cenu, které by bylo možné za řádného postupu v daném místě a čase dosáhnout, nedošlo z důvodu dočasného zproštění JUDr. Berky funkce soudce a vzetí obžalovaného Petra Tuhého dne 17.2.2004 do vazby,

a tímto jednáním způsobili JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat a Petr Tuhý škodu ve výši:

- 116.394 Kč za období od dubna 2003 do ledna 2004 na mzdových nákladech za K. V., manželku V., a 336.374,20 Kč, za období od července 2003 do ledna 2004, na mzdových a cestovních nákladech za M. T., managera konkurzu, ačkoli práci pro úpadce tyto osoby nevykonávaly,
- 300.000 Kč nedůvodně vyplacených společností CL-PRODEX, s.r.o., IČ 25047213, za realitní činnost na základě mandátní smlouvy ze dne 19.1.2003, ačkoli práce provedena nebyla,
- 61.500 Kč za nedůvodný pronájem motorového vozidla pro Petra Tuhého,

celková škoda činí nejméně 814.268 Kč.

A/9 bod A/6 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441

konkurzní řízení úpadce Zbrojovka Brno, a.s., se sídlem Lazaretní 7, Brno-Zábrdovice, IČ 46346066

po vzájemné předchozí dohodě **JUDr. Jiřího Berky, PhDr. V. V., Lubora Kindla a Petra Tuhého** ve spolupráci s dalšími osobami v březnu 2003 zajistil Petr Tuhý spolu s dalšími osobami fiktivní změnu sídla a firmy společnosti Zbrojovka Brno, a.s., se sídlem Lazaretní 7, Brno-Zábrdovice, na Brněnské strojírný, a.s., se sídlem Náměstí Míru 338, Litvínov, zejména pronájem kanceláří v Litvínově, tak, aby k rozhodování o prohlášení konkurzu byl místně a věcně příslušný JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, rozhodující v konkurzních řízeních úpadců se sídlem v okresech Most, Chomutov a Česká Lípa, a dne 28.3.2003 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem na základě nedostatečných podkladů, které plně neosvědčovaly úpadek ani existenci společnosti, vydal usnesení o prohlášení konkurzu pod č.j. 45K 22/2003-33 na společnost Zbrojovka Brno a správcem konkurzní podstaty ustanovil Lubora Kindla, který vzápětí začal činit kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch věřitelů; k majetkové újmě ke škodě podstaty a věřitelů z důvodu šetření věci nadřízenými justičními orgány a orgány činnými v trestním řízení a následnému dočasnému zproštění JUDr. Jiřího Berky funkce soudce ke dni 15.4.2003 a zproštění Lubora Kindla funkce správce konkurzní podstaty usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4.7. 2003 došlo pouze zčásti a nebyl zpeněžen žádný majetek úpadce, zejména byly uzavírány smlouvy nevýhodné pro úpadce a neúčelně zaměstnávány další osoby, přičemž soudce JUDr. Jiří Berka úmyslně nevykonával dohled soudu,

činnost JUDr. Jiřího Berky, Lubora Kindla a Petra Tuhého vedla ke způsobení škody ve výši:

- 45.764 Kč jako nákladů úpadce s účelovým pronájemem nebytových prostor v Litvínově z důvodu fiktivní změny sídla společnosti pro společnost FS Litvínov, s.r.o., IČ 64051820, pro účely dosažení místní příslušnosti obžalovaného Berky, ze smlouvy o nájmu nebytových prostor č. XXXXX uzavřené dne 26.3.2003, uhrazených ve dnech 1.4. 2003 a 24.6.2003,
- 58.087 Kč nedůvodným zvýšením nákladů za vedení účetnictví a mzdové agendy společností Liquid, s.r.o., IČ 26212927, ze smlouvy o vedení účetnictví, uzavřené dne 17.4.2003, za období dubna až června 2003,
- 227.700 Kč nedůvodným zvýšením nákladů za archivační činnost společností Liquid, s.r.o., IČ 26212927, na základě pověření od Lubora Kindla ze dne 2. května 2003, proplacených ve dnech 12.6. a 3.7. 2003,
- 60.000 Kč neodůvodněným zvýšením nákladů za audit společnosti, na základě faktur č. 030100221 a č. 030100222 vystavených 4.7.2003 auditorskou společností HLB HAYEK, spol. s r.o, dle objednávky ze dne 23.6.2003,
- 400.000 Kč neodůvodněným zvýšením nákladů na ostrahu areálu společností Sawbac Česká republika, a.s., IČ 26739640, proplacených 8.7.2003, ze smlouvy o poskytování služeb ze dne 31.3.2003, přičemž práce prováděny nebyly,
- 249.809 Kč neodůvodněným zvýšením nákladů na ostrahu areálu a požární ochranu společností ZB Services, s.r.o., IČ 26256681, proplacených 3.7.2003, ze smlouvy o poskytování služeb v oblasti protipožární ochrany a ostrahy ze dne 30.5.2003, přičemž práce prováděny nebyly,

- 766.160 Kč proplacením neprovedené služby spočívající ve vyklizení objektů v areálu úpadce společností ZB Services, s.r.o., IČ 26256681, na základě objednávky ze dne 2.5.2003,
- 171.906 Kč neodůvodněným zvýšením nákladů za právní služby poskytované Mgr. H. a JUDr. H., ze smluv o poskytování právních služeb ze dne 30.4.2003 a 2.6.2003,
- 1.922.446 Kč za neodůvodněné zvýšení nákladů za údržbu areálu společností Energo Source Alliance, a.s., IČ 26256509, ze smlouvy o údržbě areálu ze dne 1.4.2003, za období dubna až června 2003,
- 236.431 Kč vyplacením dne 7.7.2003 odstupného zaměstnancům J. K. a JUDr. J. P. bez souhlasu konkurzního soudu dle § 67a ZKV, z dohod o rozvázání pracovního poměru ze dne 31.5.2003,
- 74.868 Kč neodůvodněným vyplacením mezd za zaměstnance J. T. a M. B., které činnost pro úpadce ve skutečnosti nevykonávaly, za období dubna až června 2003,
- 1.413.970 Kč za neodůvodněné zvýšení nákladů za pojištění uzavřené dne 01.06.2003 se společností Maxima pojišťovna a.s. IČ 61328464, přičemž se jedná o rozdíl pojistného dosaženého obžalovaným Luborem Kindlem a pojistného sjednaného v pozdější době novou správkyní konkurzní podstaty; uhrazeno bylo pouze zčásti 24.06.2003 ve výši 504.043 Kč,
- 9.579.204 Kč po předchozí dohodě s dalšími osobami ještě před prohlášením konkurzu, záměrným přijetím a nerozporováním účetní závěrky úpadce ke dni předcházejícímu dni prohlášení konkurzu, v důsledku čehož byly do účetního období zahrnuty operace uskutečněné dne 28.3.2003, které měly být za řádného postupu nikoli proplaceny, ale přihlášeny do přezkumného řízení v rámci konkurzu, konkrétně zápočet vzájemných pohledávek mezi Zbrojovkou Brno, a.s., a ZB Services, s.r.o., IČ 26256681, ve výši 8.295.852,- Kč a úhrady dodavatelům, společnostem Hypofinance, s.r.o., IČ 64939553, v částce 609.665,- Kč, Saga, s.r.o., IČ 15037959, v částce 129.104,- Kč, HLB Hayek, s.r.o., IČ 43875092, v částce 74.582,- Kč, Oktopus, s.r.o., IČ 25032585, v částce 380.000,- Kč a Mgr. H. v částce 90.000,- Kč, celkem ve výši 1.283.352,- Kč, o kterou částku se měla zvýšit konkurzní podstata úpadce,

celková škoda činí nejméně 15.206.345 Kč v neprospěch konkurzní podstaty a tím i věřitelů úpadce.

A/10 bod A/7 obžaloby VSZ Praha ze dne 2.12.2005, č.j. 2 VZV 3/2003-5441,

konkurzní řízení úpadce Česká revitalizační, a.s. (původně Union banka, a.s., se sídlem Ostrava, ul. 30. dubna čp. 635), se sídlem Most, Třebošická č. 5, IČ 41034261

po vzájemné předchozí dohodě obžalovaného **JUDr. Daniela Thonata, PhDr. V. V. a JUDr. Jiřího Berky** a dalších osob, v době po zajištění fiktivní změny sídla a firmy společnosti Union banka, a.s., na základě padělaných dokumentů, tak, aby k rozhodování o prohlášení konkurzu byl místně a věcně příslušný JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, rozhodující v konkurzních řízeních úpadců se sídlem v okresech Most, Chomutov a Česká Lípa, dne 31.3.2003 JUDr. Jiří Berka jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem vydal usnesení o prohlášení konkurzu na majetek dlužníka Česká revitalizační, a.s. (dříve Union banka, a.s.), IČ 41034261, se sídlem Třebošická 5, Most, pod zn. 45 K 14/2003 na základě nedostatečných podkladů, které plně neověřovaly úpadek a existenci společnosti Česká revitalizační, a.s., a tímto svým jednáním způsobil oprávněným akcionářům nad bankou, jejíž základní kapitál činil 2,3 mld. Kč, ztrátu veškerých dispozičních práv, správcem konkurzní podstaty ustanovil JUDr. Daniela Thonata, který vzápětí začal činit kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch

věřitelů, přičemž k majetkové újmě ke škodě podstaty a věřitelů z důvodu šetření věci nadřízenými justičními orgány a orgány činnými v trestním řízení nedošlo.

B. bod 1-4 obžaloby VSZ Praha ze dne 3.7.2006, č.j. 2 VZV 14/2005-316 a obžaloba VSZ Praha ze dne 4.9.2008, č.j. 7 VZV 19/2008-88

obžalovaní **K. M. a M. M.**

při vědomí a znalosti existence stálého společenství osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, popsaného pod bodem A., ve složení JUDr. Jiří Berka, soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, PhDr. V. V., soukromý podnikatel, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl, v postavení správce konkurzních podstat, pracovníka pověřeného správcem konkurzních podstat k vedení podniků v úpadku, případně pracovníka pro zpeněžování podstaty, Ing. Martin Jurenka, soudní znalec pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady, se zvláštní specializací oceňování podniků, pověřovaný správcem konkurzních podstat k vypracování znaleckých posudků v konkurzních řízeních,

po předchozí vzájemné dohodě a součinnosti, s vědomím všech kroků, které činí další členové tohoto společenství, a posilování vědomím, že se podílí na páchání trestné činnosti a že z důvodu existence jednotlivých funkcí členů společenství, soudce, správce konkurzní podstaty a správcem konkurzní podstaty pověřené osoby k vedení podniku, soudního znalce a pracovníka pro zpeněžování podstaty, je páchání trestné činnosti a zamýšlený následek dobře zabezpečen, tak, aby vedl k požadovanému cíli, poskytovali správcům konkurzních podstat nebo jimi pověřeným osobám k vedení podniku součinnost při vyvádění finančních prostředků z podstat, zejména za stavební a zprostředkovatelské práce, které však ve skutečnosti provedeny nebyly vůbec nebo jen zčásti, a to prostřednictvím jimi ovládaných subjektů

- INTTHERM, s.r.o., IČ 25425668, se sídlem Hoření 2388/8, Ústí nad Labem, jehož jednatelem a společníky jsou M. M. a K. M.

- M. M., XXXXX, IČ XXXXX, se sídlem Hoření 2388/8, Ústí nad Labem,

ačkoli si byli vědomi, že jednají vůči osobám, které mají více věřitelů, jejichž uspokojení tím částečně zmaří a tímto jednáním sniží hodnotu majetku dlužníka a tím i konkurzní podstaty,

takto postupovali nejméně v níže uvedených případech, a to:

1.

v konkurzním řízení úpadce Krušnohorské strojírny, a.s., se sídlem Dřínovská 3, Most – Komořany, IČ 44569271, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 69/2001, se 190 přihlášenými pohledávkami v celkové výši 386.966.317,-Kč ke dni 2.6.2003,

popsaného pod bodem A/3,

kde snížili hodnotu majetku dlužníka o:

- 9.953.633 Kč neodůvodněným odčerpáním prostřednictvím nadhodnocených faktur firmy Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, za demolici stavby objektu č. XXXXX na základě faktury č. 2002005 ze dne 6.5.2002 na částku ve výši 543.024,-Kč, opravu ocelové haly objektu č. XXXXX, XXXXX a XXXXX na základě faktury č. 2002004 ze dne 6.5.2002 na částku 1.456.417,-Kč, a opravu části oplocení areálu na základě faktur č. 2002008 až 2002012 ze dne 1.7.2002 na částku v celkové výši 9.524.192,-Kč, ačkoli fakturované práce byly ve skutečnosti provedeny v hodnotě pouhých 1,57 mil. Kč,

2.

v konkurzním řízení úpadce Báňské stavby Most, a.s., se sídlem Budovatelů 2957, Most, IČ 44569858, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 58/2001, s 269 přihlášenými pohledávkami v celkové výši 117.739.642,-Kč ke dni 19.3.2002,

popsaného pod bodem A/4,

kde snížili hodnotu majetku dlužníka o:

- 549.000 Kč neodůvodněným odčerpáním za služby, které provedeny ve skutečnosti nebyly, fakturací subjektu M. M., IČ XXXXX, dle smlouvy o zprostředkování, uzavřené dne 1.5.2002 mezi M. M., XXXXX, a SKP JUDr. Čihákovou v zastoupení Mgr. Danielem Thonatem s předmětem smlouvy vyvíjení činnosti směřující ke zprostředkování zabezpečení ostrahy areálu Kordy, Most, Čepirohy, Washington a Málkov,
- 31.500 Kč nedůvodným odčerpáním za topenářské práce, které ve skutečnosti provedeny nebyly, firmou Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, dne 1.7.2002,

3.

v konkurzním řízení úpadce ZKL Klášterec nad Ohří, a.s., se sídlem Klášterec nad Ohří, ul. Nádražní č. 214, IČ 00152552, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 14/2002, se 72 přihlášenými pohledávkami v celkové výši 277.073.437,-Kč ke dni 23.7.2002,

popsaného pod bodem A/6,

kde snížili hodnotu majetku dlužníka o:

- 4.999.135,80 Kč neodůvodněným odčerpáním prostřednictvím nadhodnocených faktur firmy Inttherm, s.r.o., IČ 25425668, za opravu objektu kuličárny, a to č. 200204 ze dne 6.9.2002, č. 200205 ze dne 10.9.2002, č. 200206 ze dne 8.10.2002, č. 200207 ze dne 9.10.2002, č. 200208 ze dne 11.10.2002, č. 2002013 společnosti INTTHERM, s.r.o., ze dne 29.11.2002 a č. 2002015 ze dne 13.12.2002, přičemž tyto práce v uvedené hodnotě provedeny nebyly,

4.

v konkurzním řízení úpadce Stavební podnik Ralsko, a.s., se sídlem Česká Lípa, ul. Dubická č. 970, IČ 25424742, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod zn. 45 K 16/2002, se 190 přihlášenými pohledávkami v celkové výši 423.392.097,-Kč ke dni 19.11.2003,

popsaného pod bodem A/7,

kde snížili hodnotu majetku dlužníka o:

- 628.701,50 Kč neodůvodněným proplacením technické pomoci vyúčtovaných firmou INTTHERM, s.r.o., IČ 25425668, která ve skutečnosti provedena nebyla, a to na základě smlouvy o kontrolní činnosti uzavřené 2.5.2003, a faktur č. 200304 na částku 328.701,50 Kč zaúčtované 26.5.2003, č. 200308 na částku 518.964,70 Kč zaúčtované dne 30.6.2003, vše v době, kdy správce konkurzní podstaty JUDr. Thonat uprchl do zahraničí a konkurz řídil obžalovaný Tuhý,

celkem byla obviněnými za neprovedené práce neoprávněně odčerpána z konkurzních podstat částka ve výši 15.612.969,- Kč M. M. a K. M. prostřednictvím společnosti Inttherm, s.r.o. a částka ve výši 549.000,- Kč M. M. prostřednictvím subjektu M. M., XXXXX,

a s těmito finančními prostředky získanými trestnou činností shora popsáného zločinného spolčení M. M. a K. M., s plným vědomím toho, jakým způsobem a z jakých zdrojů byly tyto finanční prostředky opatřeny, v celkové výši 15.612.969 Kč prostřednictvím společnosti Inttherm a ve výši 549.000,- Kč prostřednictvím XXXXX,

a se stejným vědomím a úmyslem i s finančními prostředky člena zločinného spolčení, JUDr. Daniela Thonata, pocházejícími z téže trestné činnosti zločinného spolčení, převedenými na XXXXX z jeho soukromého účtu u HVB Bank, a.s., č. XXXXX, v období od 25.10.2002 do 9.12.2002 v částce celkem 6.300.000,- Kč, z titulu fingované mandátní smlouvy, uzavřené mezi JUDr. Danielem Thonatem a XXXXX dne 27.4.2002 k uskutečňování manažerské činnosti ekonomického, organizačního a technického poradenství směřující k provádění inženýrsko-investorské činnosti a zajištění stavebních oprav a úprav v podnicích, ve kterých je JUDr. Thonat správcem konkurzní podstaty, a smlouvy o realitní činnosti při prodeji podniku ze dne 5.4.2002, uzavřené mezi JUDr. Thonatem jako SKP a XXXXX ke zprostředkování prodeje podniku úpadce Krušnohorské strojírně s odměnou ve výši 5% z dosažené kupní ceny, kdy tyto práce mezi smluvními stranami ve skutečnosti prováděny nebyly,

činili převody splácením fiktivních faktur společnosti POPLARS SOLUTIONS LIMITED za účelem znemožnění zjištění jejich původu, zastření pohybu těchto finančních prostředků a nakládání s nimi, s cílem vzbudit takovým předstíráním uskutečněné obchodní transakce zdání, že tyto finanční prostředky odčerpané neoprávněně z konkurzních podstat byly nabyty v souladu se zákonem a pocházejí z běžného obchodního styku a jako takové je uvést do legálního finančního oběhu, a to tak, že předstírali uzavření smluv s britským daňovým subjektem POPLARS SOLUTIONS LIMITED, IČ 4500679, zapsaným do Obchodního rejstříku pro Anglii a Wales dne 1.8.2002, se sídlem 4th Floor, Lawford House, Albert Place, London, N3 1 RL, Spojené království Velká Británie, ze dne 1.8.2002 o poskytování konzultací ze strany Poplars Solutions Limited pro XXXXX a Inttherm, a na základě těchto smluv předstírali příjem služeb obchodních konzultací ze strany tohoto britského daňového subjektu a platby v hotovosti na základě faktur společnosti POPLARS SOLUTIONS LIMITED a navazujících účetních dokladů, které však tímto subjektem nikdy vystaveny ani přijaty nebyly, a to:

- faktur nepřerušené číselné řady č. 101001 až č. 101058 za období od 2.8.2002 až 30.12. 2002 na celkovou částku ve výši 14.190.780,- Kč pro odběratele Inttherm a pokladních dokladů Inttherm nepřerušené číselné řady č. 10001 až 10058 za totožné období s podpisy pokladníka,
- pokladních dokladů Inttherm nepřerušené číselné řady č. 40001 až 40007 za období od 1.8.2003 až 30.8.2003 na celkovou částku ve výši 400.050,- Kč s podpisy pokladníka,
- faktur nepřerušovaných číselných řad č. 20101 až č. 20109 a č. 201011 až č. 2010279 za období od 1.8.2002 až 30.12.2002 na celkovou částku ve výši 11.254.810,- Kč pro odběratele XXXXX,

kdy náklady za tyto fiktivní služby, které však dodavatelé POPLARS SOLUTIONS LIMITED nikdy uhrazeny nebyly, zaúčtovali a uvedli v příznání k dani z příjmů právnických osob u Inttherm a příznání k dani z příjmů fyzických osob u XXXXX za uvedená období a tímto jednáním získali pro potřebu zločinného spolčení v hotovosti 25.845.640 Kč, z nichž nejméně 15.612.969 Kč bylo výnosem ze zjištěné trestné činnosti páchané ve prospěch zločinného spolčení prostřednictvím Inttherm, 549.000 Kč výnosem z trestné činnosti páchané ve prospěch zločinného spolčení M. M. samostatně prostřednictvím XXXXX a 6.300.000 Kč výnosem z trestné činnosti páchané ve prospěch zločinného spolčení JUDr. Danielem Thonatem, převedeným následně na XXXXX.

C. obžaloba VSZ Praha ze dne 10.8.2006, č.j. 2 VZV 1/2006-199

obžalovaný **Mgr. Vladimír Šiša**

při vědomí a znalosti existence stálého společenství osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, popsaného pod bodem A., ve složení JUDr. Jiří Berka, soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, PhDr. V. V., soukromý podnikatel, JUDr. Daniel Thonat, Petr Tuhý a Lubor Kindl, v postavení správce konkurzních podstat, pracovníka pověřeného správcem konkurzních podstat k vedení podniků v úpadku, případně pracovníka pro zpeněžování podstaty, Ing. Martin Jurenka, soudní znalec pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady, se zvláštní specializací oceňování podniků, pověřovaný správcem konkurzních podstat k vypracování znaleckých posudků v konkurzních řízeních,

a ve snaze činnost tohoto spolčení dále podpořit a zabezpečit,

PhDr. V. V. a JUDr. J. H. poskytovali v době nejméně od listopadu 2003 do 17.5.2004 Mgr. Vladimíru Šišovi, v té době zaměstnanci Národního bezpečnostního úřadu (dále jen NBÚ), se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, zařazeného od 1.12.2001 do funkce správní rada odboru právního a státního dozoru NBÚ a od 1.1.2004 do funkce ředitele kanceláře NBÚ, finanční prostředky a jiné dary, zejména mu takto poskytli bezúplatné užívání vozidla Škoda Octavia 1,9 TDI nejméně v době od 21.12.2003 do 24.3.2004, přičemž hodnota tohoto prospěchu činila nejméně 48.872,-Kč, soupravu zlatých šperků, řetízek a náramek, v nezjištěné hodnotě, notebook nezjištěné značky, finanční hotovost ve výši 150.000,-Kč, příslib úhrady zahraniční cesty do Spojených arabských emirátů a nájmu bytu v Praze; a to jako protislužbu za činnost Mgr. Šiši z titulu jeho funkce na NBÚ,

JUDr. Vladimír Šiša shora uvedené majetkové obohacení přijímal, přislíbil konat požadované úkony JUDr. J. H. a PhDr. V. V., zejména ovlivňovat zájmové osoby, u kterých byla či měla být prováděna bezpečnostní prověrka a bezpečnostní pohovory fyzických osob navrhovaných k určení pro styk s utajovanými skutečnostmi, kdy zájmovými osobami byli především příslušníci Policie ČR, od kterých přislíbil získávání informací o plánovaných a připravovaných úkonech probíhajícího trestního řízení, vedeného Útvarem odhalování korupce a finanční kriminality, expozitura Ústí nad Labem pod ČT: OKFK 19/2-2004 proti obžalovaným JUDr. Jiřímu Berkovi, JUDr. Danielu Thonatovi, Petru Tuhému, PhDr. V. V., Ing. Martinu Jurenkovi, Luboru Kindlovi a JUDr. Martě Čihákové, a v dalších věcech, v nichž mohli být J. H. a V. V. nebo jiné jim spřízněné osoby prověřovány, dále Mgr. Šiša přislíbil získávat informace o případném odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu telefonních stanic užívaných V. V. a J. H. a také některé z těchto úkonů Mgr. Šiša uskutečnil, minimálně v rozsahu spočívajícím v umožnění vstupu neoprávněných osob do budovy Národního bezpečnostního úřadu za účelem jejich ovlivňování či zastrahování, poskytoval Mgr. H. a PhDr. V. informace o služebních jednáních, schůzkách a jejich obsahu, svých i ředitele NBÚ s konkrétními osobami a poskytoval součinnost Mgr. H. a PhDr. V. při uzavírání dohod o provedení práce s NBÚ, za účelem jejich infiltrace do tohoto správního úřadu.

Za toto jednání byli odsouzeni, a to obžalovaný JUDr. Jiří Berka podle § 158 odst. 2 tr.zák., § 43 tr.zák., § 44 odst. 1 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na osm let a šest měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr.zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 51 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému uložen trest propadnutí majetku. Obžalovaný JUDr. Daniel Thonat podle § 256 odst. 4 tr.zák., § 43 tr.zák., § 44 odst. 1 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na sedm let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na osm let. Podle § 51 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému uložen trest propadnutí majetku. Obžalovaný Ing. Martin Jurenka podle § 175 odst. 3 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na šest let a šest měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst.

1 tr.zák. byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti podle zák.č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, na osm let. Obžalovaný Petr Tuhý podle § 256 odst. 4 tr.zák., § 43 tr.zák., § 44 odst. 1 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na sedm let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na osm let. Podle § 51 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému uložen trest propadnutí majetku. Obžalovaný Lubor Kindl podle § 255 odst. 3 tr.zák., § 43 tr.zák., § 44 odst. 1 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na šest let a šest měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na osm let. Obžalovaný Ing. Pavel Hlavatý podle § 175 odst. 3 tr.zák. k trestu odnětí svobody na dva roky. Podle § 58 odst. 1 tr.zák. a § 59 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Podle § 49 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti podle zák.č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, na dobu pěti let. Obžalovaní M. a K. M. podle § 256 odst. 4 tr.zák., § 43 tr.zák., § 44 odst. 1 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody každý na sedm let. Pro výkon uložených trestů odnětí svobody byli podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. zařazeni do věznice s ostrahou. Podle § 51 odst. 1 tr.zák. byl oběma obžalovaným uložen trest propadnutí majetku. Podle § 49 odst. 1 tr.zák. byl oběma obžalovaným uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodních společností a zákazu podnikání jako fyzické osoby s předmětem podnikání investorskoinženýrské činnosti ve stavebnictví a strojírenství, činnost organizačního a ekonomického poradce, činnost realitních kanceláří, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, včetně zprostředkování nákupu a prodeje zboží každému na osm let. Obžalovaný Mgr. Vladimír Šiša podle §163a odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na dva roky. Podle § 58 odst. 1 tr.zák. a § 59 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let. Podle § 49 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu činnosti pro ústřední orgány státní správy ve smyslu § 1 a § 2 zák.č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, na dobu pěti let. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla uložena obžalovaným M. a K. M. povinnost zaplatit na náhradě škody rukou společnou a nerozdílnou, a to:

- správci konkurzní podstaty, JUDr. A. S., úpadce Krušnohorské strojírny, a.s., částku ve výši 9.953.633 Kč,

- Stavebnímu podniku Ralsko a.s., Dubická 970, 47002 Česká Lípa, částku ve výši 428.701,50 Kč.

Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byli poškození: spol. Azuga, v.o.s., správce konkurzní podstaty úpadce Bářské stavby Most, a.s., JUDr. H., správkyně konkurzní podstaty úpadce Union banky, a.s., a ZKL Brno, a.s., se svými nároky na náhradu škody odkázání na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Napadený rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu podali odvolání státní zástupce a obžalovaní JUDr. Jiří Berka, JUDr. Daniel Thonat, Ing. Martin Jurenka, Petr Tuhý, Lubor Kindl, Ing. Pavel Hlavatý, Bc. K. M., M. M., Mgr. Vladimír Šiša.
3. **Státní zástupce** v písemném odůvodnění opravného prostředku uvedl, že je podáván v neprospěch obžalovaného Ing. M. Jurenky a směřuje do výroku o vině a trestu. Státní zástupce v odvolání uvedl, že u obžalovaného není v souladu vyhlášený rozsudek s jeho písemným odůvodněním, a to v části týkající se obžalovaného Ing. Martina Jurenky

a v souladu pak není ani odůvodnění a výrok napadeného rozsudku. Cílem podaného odvolání je tak napravit vzniklé nepřesnosti.

4. Uvedl, že obžalovaný byl napadeným rozsudkem uznán vinným trestnými činy křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák., pomocí k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák. a pomocí k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák. Ústní odůvodnění vyhlášeného rozsudku bylo s výrokovou částí v souladu, byť úvaha soudu k užití právní kvalifikace byla relevantní ve vztahu k úvaze o druhu a výměře trestu a nikoli k volbě právní kvalifikace. V písemném vyhotovení napadeného rozsudku je však ve výrokové části v právní kvalifikaci jednání obžalovaného posouzeno jako spáchané ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák. Trest je oproti právní kvalifikaci uvedené v písemném vyhotovení napadeného rozsudku ukládán bez aplikace ustanovení § 43 a § 44 odst. 1 tr.zák., tj. bez zvýšení trestní sazby o jednu třetinu. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se nalézací soud ztotožnil s argumentací státního zástupce, že obžalovaný Ing. M. Jurenka jako soudní znalec, na rozdíl od druhého soudního znalce, spoluobžalovaného Ing. P. Hlavatého, jednal úmyslně jako člen zločinného spolčení, čemuž odpovídá i argumentace nalézacího soudu na stranách 376 – 377, 413 – 414 a 417 napadeného rozsudku. Hodnocení důkazní situace a právní úvahy nalézacího soudu i státního zástupce jsou v zásadě totožné a nesoulad výrokové části tak podle něj vznikl zjevně v důsledku složitosti a rozsahu věci, a proto odkázal na závěrečnou řeč státní zástupkyně ze dne 20. 4. 2009, zejména na str. 100 – 111 a 178 – 185. V závěru svého opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.ř. zrušil napadený rozsudek ohledně obžalovaného Ing. Martina Jurenky a sám jej uznal vinným trestným činem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/3, 6, 7), pomocí k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák., spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/2, 4), pomocí k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák., spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/3, 6, 7) a uloží mu podle § 175 odst. 3 tr.zák., § 43 tr.zák., § 44 odst. 1 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr.zák. úhrnný trest odnětí svobody ve výměře šest let a osm měsíců a trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti na dobu osmi let.
5. **Obžalovaný JUDr. J. Berka**, ve svém opravném prostředku, písemně zpracovaném obhájcem, předně uvedl, že je zaměřen do výroku o vině a trestu. Pod bodem III. jeho odůvodnění namítl, že dle jeho názoru napadený rozsudek nemůže obstát primárně proto, že došlo k porušení několika základních jeho práv, a sekundárně z toho důvodu, že nebyly naplněny podmínky vyplývající z ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. Pokud jde o porušení základních práv, pak poukázal na porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), kdy dle jeho názoru v této trestní věci nebyl v rovném postavení a nedostalo se mu náležité soudní ochrany v jeho právech. Dále byl dle jeho názoru porušen čl. 3 odst. 3 Listiny, když mu byla způsobena újma na jeho základních právech tím, že nebyl o svých právech poučen a nalézací soud tato jeho práva vůbec nevzal v úvahu, zcela je pominul. Dále pak to byl čl. 36 odst. 1 Listiny, kdy dle jeho názoru nalézací soud nejednal nestranně, rozhodoval pod nevídaným vlivem hromadných sdělovacích prostředků, pod vlivem vyjádření řady ústavních činitelů, což mělo svůj vnější projev i ve způsobu vedení hlavního líčení a v konečné fázi také ve vydání napadeného rozsudku. Následně pak došlo k porušení příslušných ustanovení trestního řádu, a to zejména § 2 odst. 2, tedy zásady presumpce nevinny, odst. 6, kdy nebyla respektována zásada volného hodnocení důkazů, v odst. 11 a 13 tr.ř., a to v případě ústnosti a zásady v tom směru, že musí být o svých právech v každém

stadiu řízení poučen. Dále pak shledal nesplněnými kritéria ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř., kdy dle jeho přesvědčení je napadený rozsudek nadále neodůvodněný a nepřezkoumatelný. Pod bodem IV. opravného prostředku se podrobně věnoval problematice ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. V tomto směru učinil zjednodušenou časovou osu poté, z níž je patrné, že v předmětné věci byl vyhlášen první odsuzující rozsudek dne 6.4.2009, o opravných prostředcích proti němu rozhodl dne 15.5.2012 Vrchní soud v Olomouci pod sp.zn. 6 To 49/2011 a následně dne 22.5.2015 se konalo první hlavní líčení po vrácení věci odvolacím soudem. Z uvedeného dovodil, že od posledního hlavního líčení (bez vyhlášení rozsudku v dubnu 2010), tedy v roce 2009, do prvního hlavního líčení po vrácení věci nalézacímu soudu uplynulo více než 6 let. V hlavním líčení nebyl nikdo z obžalovaných náležitě poučen o svých právech, toliko byli upozorněni na právo vzdát se práva na obhajobu dle § 36b tr.ř. V tomto hlavním líčení dne 22.5.2015 dle jeho názoru nalézací soud porušil ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř., neboť jeho procesní postup, který zvolil, byť byl atakován ze strany jednotlivých obžalovaných (avšak nalézací soud na toto nereagoval), nemá oporu v citovaném ustanovení trestního řádu, dle kterého *změnilo-li se složení senátu nebo uplynula-li od odročení hlavního líčení delší doba, přečte se souhlasem státního zástupce a obviněného předseda senátu podstatný obsah protokolu o hlavním líčení, včetně v něm provedených důkazů, není-li souhlas dán, musí být hlavní líčení provedeno znovu*. Předseda senátu ve své podstatě nepodal zprávu o stavu věci, ale četl podstatný obsah protokolu o hlavním líčení, avšak bez toho, aniž by měl k takovému procesnímu postupu souhlas státního zástupce a obžalovaných. Je zde evidentní, že od odročení hlavního líčení uplynula delší doba, na což však nalézací soud nereagoval. Délka zmíněné doby je nepochybně „doba delší“, v daném případě bezmála 6 let. Svůj postup nalézací soud zásadně vysvětluje v napadeném rozsudku zejména na str. 133, přičemž jím zvolená argumentace je zcela nepřijatelná a nemá právní ani racionální základ. Je třeba uvést, že nikdo z obžalovaných, ale ani z obhájců nezmařil, byť minutu hlavního líčení. To, že bylo konáno hlavní líčení v řadě dnů bez přítomnosti samotných obžalovaných, není v rozporu s trestním řádem, ale není to současně ani argument pro to, že snad obžalovaní hodlají pouze obstrukcemi nadbytečně prodlužovat hlavní líčení. Dále připomenul, že napadený rozsudek byl doručován až po přibližně 22 měsících po jeho vyhlášení, kdy v tomto směru poukázal na ustanovení § 129 odst. 3, odst. 4 tr.ř. Postup nalézacího soudu má za rozporný s trestním řádem a považuje jej za zkrácení svých práv, která jako obžalovaný má. Pod bodem V. opravného prostředku se obžalovaný zabýval zdůvodněním viny, kdy předně uvedl, že v dané věci se jedná již o druhé meritorní rozhodnutí, nicméně toto opětovně nesplňuje kritéria, která jsou na něj kladena ustanovením § 125 odst. 1 tr.ř. Pokud jde o vnitřní strukturu napadeného rozsudku, pak tato se změnila pouze v tom, že v úvodní části je jakýsi historický exkurz do vývoje celé věci. Dle jeho názoru je napadený rozsudek opětovně nezpůsobilý tomu, aby byl přezkoumatelný, a tedy odůvodněný a nalézací soud nedostál svým povinností, které mu byly uloženy usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15.5.2012, č.j. 6 To 49/2011-6098, když jemu vytkané vady v novém rozhodnutí nenapravitel a nezabýval se ani konkrétními výtkami, které odvolací soud uvedl. Otázka jeho viny je tedy nadále nepřezkoumatelná. Pokud jde o jednotlivé skutečnosti, pak uvedl, že napadený rozsudek se nevypořádává s jeho obhajobou, toliko ji konstatuje, ale již ji nijak nekonfrontuje s provedenými důkazy a hodnocení ponechává stranou. Hodnocení jeho výpovědi je v napadeném rozsudku nedostatečné, obsahově neúplné, jde o jakousi výseč jeho výpovědi. Je samozřejmě srozuměno s tím, že není nutností, a zákon to ani nevyžaduje, opisovat celou jeho výpověď, ovšem je nezbytné zachytit alespoň zásadní jeho části, což však nalézací soud neučinil a jeho výpověď je tak svým způsobem bagatelizována. Dále namítl, že nalézací soud nevzal vůbec v úvahu v rámci svých hodnotících úvah skutečnost, v jakém stavu se nacházel tehdy platný zákon o konkurzu a vyrovnání. Rozporuplně rovněž vyznívají jeho odkazy na jednotlivá ustanovení zákona o konkurzu a vyrovnání, která měl porušit. Je tomu tak proto, že jsou uvedeny v paragrafovém znění a právní větou, avšak konkrétní porušení

u jednotlivých případů nejsou vůbec specifikovaná, což opětovně napadený rozsudek znevěrohodňuje. Dle jeho názoru přetrvává i nadále jednostrannost pohledu na důkazy, která je zřetelná např. v tom, že napadený rozsudek vyzdvihuje a výrazně přeceňuje obsah zápisníků – diářů svědka F. F.. K těmto důkazům se podrobně vyjadřoval, přičemž jeho obhajoba nebyla vyvrácena v tom směru, že se jedná o jinou osobu, byť nepopírá, že F. F. znal. Totožné výtky přetrvávají i u údajného prvního setkání s PhDr. V. v Brně v říjnu 2001, kde opět schází odpovídající reakce na jeho obhajobu. Obdobné se týká i tvrzení nalézacího soudu ohledně telefonních odposlechů, kdy je otázkou, z čeho bylo vycházeno, když se v napadeném rozsudku na str. 162 hovoří pouze o zjištěných hovorech v rádech desítek, nicméně následně se nalézací soud zabývá jednotlivými zajištěnými telefonními hovory, avšak z těchto není jediný hovor, jehož by byl on účastníkem. Nalézací soud se v napadeném rozsudku snaží dále hodnotit jeho údajný prospěch, který měl získat, hovoří o údajně konspirativním převodu pozemku na jeho otce a zajištěné faktury, přičemž zjištěné skutečnosti však nejsou nijak hodnoceny v tom směru, že by se skutečně mělo jednat o případný prospěch z údajné protiprávní činnosti. Za nedostatečné a nepřesvědčivé má hodnocení řady ostatních důkazů, zejména svědeckých výpovědí, které jsou v napadeném rozsudku uváděny takovým způsobem, který připouští pochybnosti o objektivizaci hodnotících kritérií nalézacího soudu, v čemž pak spatřuje nevyváženost napadeného rozsudku. Otázka jeho viny tedy není zjištěna a popsána takovým způsobem, aby tvrzené závěry bylo možno přezkoumat. Závěrem této části odkazuje na již citované rozhodnutí odvolacího soudu, kdy uzavírá, že tímto zjištěné nedostatky nalézací soud v napadeném rozsudku neodstranil. Pod bodem VI. opravného prostředku se obžalovaný zabývá problematikou právní kvalifikace jeho jednání, kdy je přesvědčen, že právní odůvodnění použité právní kvalifikace je v napadeném rozsudku nedostatečné, neúplné, neodpovídá všem provedeným důkazům. Použití ustanovení § 43 tr.zák. je odůvodněno výrazně nedostatečně a nalézací soud zde nedostál základním zásadám trestního řízení. Opakovaně je zdůrazňována jistá součinnost jeho osoby s Dr. V., avšak je nutno vzít v úvahu, že ten byl podroben amnestijnímu rozhodnutí, což musí mít svůj odraz v hodnocení důkazní situace jako takové. Tyto skutečnosti však náležitě nalézací soud nevzal v úvahu a zůstávají tedy přetrvávající pochybnosti o vzniku údajného zločinného spolčení, jeho údajné činnosti a dalších zákonných kritérií pro jeho právní použití. Pod bodem VII. opravného prostředku se dále zabývá problematikou amnestie prezidenta republiky ČR ze dne 1.1.2013, která dle jeho názoru poměrně výrazně zasáhla do projednávané věci. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.8.2014, č.j. 5 Tdo 769/2013-129, kterým bylo zrušeno usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4.4.2013, sp.zn. 6 To 14/2013, a usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, ze dne 10.1.2013, sp.zn. 9 T 1/2007, a soudu prvního stupně bylo příkázáno, aby v předmětné věci znovu jednal a rozhodl. Dle jeho názoru se napadený rozsudek problematikou amnestie ve vztahu k jeho osobě blíže nezabýval a bere za prokázané, že v jeho případě nelze rozhodnutí o amnestii uplatnit, přičemž k těmto závěrům se však právně blíže nevyjadřuje. Pod bodem VIII. opravného prostředku se pak věnuje problematice uloženého trestu o délce trestního řízení. Tato odvolací námitka je v zásadě shodná s většinou obžalovaných, jak to vyplývá z kontextu jejich opravných prostředků, kdy dle jeho názoru, byť na to již byl nalézací soud upozorněn soudem odvolacím, v podstatě vůbec nevyložil, jakými úvahami se řídil při ukládání trestu, přičemž trestní sankce v daném případě je více než nepřiměřená. Poukázal na ustálenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, dle kterého by délka řízení neměla přesáhnout 6 roků, v odůvodněných případech dobu 8 let, přičemž v předmětné věci od doby vydání napadeného rozsudku uplynula doba již více než 12 let. Za této situace ve své podstatě uložení jakékoliv sankce se jeví jako zcela nepřiměřené a neadekvátní. Nalézací soud nevzal vůbec v úvahu, jak se v současné době chová, že mnoho let nemohl vykonávat žádnou aktivní činnost, nevzal v úvahu jeho psychickou zátěž, které je vystaven neúměrně

dlouhým trestním řízením on i celá jeho rodina. Pokud jde o odůvodnění uloženého trestu v napadeném rozsudku, tak toto vnímá jako nepřiléhavé, nesplňující bazální kritéria toho, aby bylo možno jej přezkoumat. Byly voleny toliko obecné formulace, aniž by bylo přistoupeno k individuálnímu hodnocení. Uložený trest ve výměře 8 let a 6 měsíců je trestem nejen nepřiměřeně přísným, ale současně trestem, který není v souladu se zákonem, kdy nesoulad je dán zejména nebývale výraznou disproporcí s nepřiměřenou délkou trestního řízení, která trvá i nadále. Nalézací soud nevzal v úvahu případnou možnost zastavení jeho trestního stíhání, při vědomí existence řady nálezů Ústavního soudu, který hovoří i o několika rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva. Ústavní soud opakovaně judikoval, že při nepřiměřené délce trestního řízení se vytrácí požadavek na bezprostřední účel trestu a ukládání trestu je tak považováno za pouhou represí, což je hodnoceno nesprávně. Dle jeho názoru pak uložený trest je nepřiměřeně přísný a pro jeho uložení nejsou splněny zákonné podmínky. V případě jeho závěrečného návrhu obžalovaný s ohledem na výše uvedené je přesvědčen, že napadený rozsudek nemůže obstát z důvodů jím výše podrobně popsanych, a proto navrhl, aby odvolací soud, tedy Vrchní soud v Olomouci, podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tr.ř. napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil věc soudu prvního stupně, přičemž je současně navrhováno, aby tak bylo učiněno za podmínek § 263 odst. 1 písm. b) tr.ř.

- 6. Obžalovaný JUDr. D. Thonat** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, předně uvedl, že směřuje do výroku o vině a trestu, neboť s těmito nesouhlasí, v napadeném rozsudku spatřuje vady ve smyslu § 258 odst. 1 tr.ř., a proto má za nezbytné, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil soudu nalézacímu k novému projednání a rozhodnutí. Své námitky rozdělil do tří okruhů, a to předně nejasnost a neúplnost skutkových zjištění z pohledu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř., pak porušení ustanovení trestního zákona dle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. a nepřiměřenost uloženého trestu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. Pokud jde o **problematiku nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění**, pak v tomto směru namítl, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces (porušení zásady zákazu libovůle soudu, zákazu překvapivého rozhodnutí, nesprávné a nedostatečné odůvodnění rozsudku), garantované v čl. 90 Ústavy ČR, dále čl. 36 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod za současného porušení ustanovení § 125 tr.ř. Napadenému rozsudku předně vytkl nepřezkoumatelnost, kdy dle jeho názoru nebyly respektovány výtky odvolacího soudu v jeho rozhodnutí ze dne 15. 5. 2012, č.j. 6 To 40/2011-6998, a v tomto směru konstatoval, že nalézací soud se nevypořádal s odvolacími námitkami obžalovaných, pro které byl rozsudek zrušen, a tedy s pokyny soudu odvolacího. Napadený rozsudek tak nadále zůstal vadným, se zachováním výše a dříve prezentovaných námitek. Dle jeho názoru nalézací soud bez dalšího přebírá argumenty uvedené v obžalobě, aniž by tyto měly jakoukoliv oporu v provedeném dokazování. Následně tato nedostatečná skutková zjištění aplikuje na zákonem vymezené skutkové podstaty trestných činů tak, aby dané zákonné znaky naplňovaly a bylo možné jej i ostatní obžalované uznat vinnými. Připomněl, že řízení před soudem probíhá již více než 11 let, od května 2006, a tento postup ze strany nalézacího soudu je nepřijatelný. Dále poukázal na skutečnost, že jsou mu kladeny za vinu i okolnosti tvrzené trestné činnosti, které nemohl nijak ovlivnit a stěží pak naplnit subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu. Konkrétně má na mysli odpovědnost za škodu vzniklou v rámci prodeje konkurzního majetku ve veřejných dražbách a jeho odpovědnost jako takovou za dražby, které v rámci trestné činnosti proběhly. Tato tvrzení byla převzata z podané obžaloby vrchního státního zastupitelství a je s nimi pracováno i v napadeném rozsudku. Zdůraznil, že dražby byly oznámeny způsobem, který vyžadoval v dané době platný a účinný zákon a z jeho strany nedošlo k žádnému pochybení, když samotný prodej v dražbě a záležitosti kolem dražby byly věci a odpovědností dražebníka a nikoliv konkurzního správce nebo jím pověřené osoby. Tímto mu byla ze strany nalézacího soudu

uměle navyšována škoda, jejíž vznik je mu kladen za vinu a která se zcela logicky odráží do výměry trestu odnětí svobody nebo samostatného uložení trestu propadnutí majetku. Nalézací soud porušil takto základní zásadu trestního práva, a to odpovědnost za zavinění, tedy, kde nelze dovést a prokázat tento obligatorní znak skutkové podstaty v požadované kvalitě a formě (v daném případě ve formě úmyslu), neexistuje trestní odpovědnost a není možné takovou okolnost mu klást k tíži. V případě, že nalézací soud konstatoval jeho odpovědnost za škodu na majetkových podstatách úpadců v souvislosti s veřejnými dražbami, pak vyslovil podiv nad tím, proč nejsou k odpovědnosti povolány rovněž osoby, které dražby fakticky prováděly. Pokud nalézací soud navíc presumuje existenci zločinného spolčení, lze si stěžít představit a přijmout situaci, kdy osoby, které fakticky ve smyslu skutkových zjištění nalézacího soudu jednaly, nebyly a nikterak nejsou v souvislosti se svojí úlohou orgány činnými v trestním řízení řešeny. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu č. 38/1970 Sb. rozhodnutí trestních, pokud jde o vyhodnocení nepřímých důkazů. Pokud jde o mzdové náklady, jakožto součást způsobené škody, pak namítl, že nalézací soud tyto považuje jako nedůvodné nebo účelové či neúčelné, aniž by k jejich důvodnosti, účelu či účelnosti směřoval dokazování a aniž by tato svá tvrzení, opět přebraná z obžaloby, jakkoliv v rámci odůvodnění napadeného rozsudku, podložil zjištěními vzešlými z provedeného dokazování. V rámci všech skutků, kde tyto mzdové náklady figurují, se jedná o významný podíl na celkově způsobené škodě, jedná se tedy o významnou část skutku a okolnost umožňující použití vyšší trestní sazby s ohledem na kvalifikovanou skutkovou podstatu. S ohledem na zásadu materiální pravdy (§ 2 odst. 5 tr.ř.), zásadu volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 tr.ř.) a zásadu bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 tr.ř.), považuje shora uvedené námitky za způsobitelné odůvodnit zrušení napadeného rozsudku pro vady ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. Nalézací soud nerespektoval dané zásady, když převzetím argumentace a skutkových vět z obžaloby, aniž by měly oporu v provedeném dokazování u hlavního líčení, rezignoval na úplné a správné zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proto napadený rozsudek nemůže za zachování zákonných požadavků obstát. Výhrady také vznesl k odůvodnění napadeného rozsudku jako celku, které přes svoji rozsáhlost nesplňuje požadavky na něj kladené ustanovením § 125 odst. 1 tr.ř. V případě **druhého namítaného okruhu problémů** namítl, že nalézací soud porušil ustanovení trestního zákona, když v rámci svých úvah o trestu nesprávně konstatoval (str. 407 dole napadeného rozsudku), že stanovení hranice trestní sazby zvýšené o 1/3 u pachatele trestného činu spáchaného ve prospěch zločinného spolčení je příznivější podle původní právní úpravy, tedy dle § 44 tr.zák., oproti úpravě dle § 107 a § 108 tr.zákoníku. Dle jeho názoru při respektování ustanovení § 2 odst. 1 tr.zákoníku je příznivější právní úprava dle trestního zákoníku, uvedená v ustanovení § 108 odst. 1 tr.zákoníku, oproti původní právní úpravě uvedené v § 44 odst. 1 tr.zák. Po provedené analýze příznivosti obou dvou ustanovení spatřuje příznivost ustanovení § 108 odst. 1 tr.zákoníku oproti § 44 odst. 1 tr.zák. v dovětku, dle kterého „nejsou-li zároveň splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58“. Je zcela nepochybné, že pokud zpřísnující klauzule umožňuje v aktuálně účinné právní úpravě jistou výjimku, kdy nemusí být aplikována, musí být v souladu s již citovaným ustanovením § 2 odst. 1 tr.zákoníku, byť za příznivější, považována právě tato právní úprava, která připouští alternativu, byť alternativu, která vyjadřuje splnění dalších podmínek. Oproti úpravě v trestním zákonu, kde žádná alternativa neexistuje, činí tato možnost, jak se vyhnout zpřísnující klauzuli z aktuálně účinné právní úpravy, obsažené v ustanovení § 108 odst. 1 tr.zákoníku, pro pachatele příznivější právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 1 tr.zákoníku. V tomto ohledu nalézací soud zjevně zcela pochybil, když konstatoval opak. Pokud jde o dopad uvedeného na jeho osobu, pak uvedl, že nalézací soud v rámci úvah o výši trestu mu tento ukládal v trestní sazbě stanovené dle trestního zákona v rozmezí od 6 let a 4 měsíců do 10 let a 8 měsíců a s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem mu uložil trest ve výměře 7 roků. V případě, že by nalézací soud

správně aplikoval ustanovení § 2 odst. 1 tr.zákoníku, by byla situace zcela odlišná a mohl by vycházet z jiné trestní sazby, přičemž při aplikaci ustanovení § 108 odst. 1 tr.zákoníku měl možnost pracovat se zpřísnující klauzulí, s alternativou mimořádného snížení trestu odnětí svobody dle § 58 tr.zákoníku a mohla být aplikována zcela jiná trestní sazba. V takovém případě by nalézací soud mohl pracovat s ustanovením § 58 odst. 1 tr.zákoníku a vzhledem k okolnostem případu za úvahy o nepřiměřené přísné výměře po zvýšení horní hranice trestní sazby o 1/3 a za splnění podmínek § 58 odst. 1 tr.zákoníku, popř. odst. 4 (za použití analogie s postavením spolupracujícího obviněného, jímž v podstatě byl, ačkoliv tento institut v době vyšetřování ještě neexistoval), mohl trest odnětí svobody být ukládán v trestní sazbě mající tříletou spodní hranici. Základní trestní sazba totiž činí 2 roky až 8 let a při respektování § 58 odst. 3 písm. b) tr.zákoníku by pak nalézací soud ukládal trest ve výměře 3 roků až 10 let a 8 měsíců bez nutnosti ukládat trest v horní polovině dle § 108 odst. 1 tr.zákoníku. Toto je podstatný rozdíl v rámci ukládání a stanovení výměry trestu, a proto je nezbytné, aby nalézací soud postupoval při ukládání trestu skutečně dle právní úpravy, která je pro něj příznivější, což však neučinil a porušil tím uvedené ustanovení trestního zákona. V případě **třetího okruhu opravného prostředku** obžalovaný namítl nepřiměřeně přísný mu uložený trest s tím, že nebyl dostatečně odůvodněn. Dle jeho názoru měl nalézací soud při ukládání trestu přihlídnout k dvěma aspektům, které sice stručně konstatoval, avšak z napadeného rozsudku již není zřejmé, jaké závěry z nich učinil. Předně měl přihlídnout k délce trestního řízení a dále ke skutečnosti, že se v přípravném řízení k trestné činnosti doznal a orgánům činným v trestním řízení sdělil zásadní informace, které jim umožnily obstarat důkazy a objasnit rozhodující skutečnosti nezbytné ke zjištění věci, neboť jím uváděné skutečnosti v řadě případů orgánům činným v trestním řízení známy nebyly. Tyto okolnosti by za aktuálně účinné právní úpravy trestního řádu byly způsobilé k tomu, aby byl ve smyslu § 178a tr.ř. označen za spolupracujícího obviněného se všemi výhodami, včetně aplikace ustanovení § 58 odst. 4 tr.zákoníku. Je si vědom toho, že v době vyšetřování předmětné trestní věci nebylo možné, aby se spolupracujícím obviněným stal, na druhou stranu nevidí důvod pro vyloučení analogie s tímto institutem, když analogie je v trestním právu procesním všeobecně přijatelná. V takovém případě by se pohyboval v rámci trestní sazby ve výměře 2 let až 10 roků a 4 měsíců, protože omezení ustanovení § 58 odst. 3 tr.zákoníku v daném případě neplatí. I kdyby odvolací soud nepovažoval shora nastíněný postup za vhodný, možný nebo zákonný, má za to, že by míra jeho přispění k objasnění trestné činnosti měla být zohledněna výrazněji, než ji zohlednil nalézací soud v napadeném rozsudku. Dále poukázal na délku trestního řízení, která je skutečně enormní a musí být při ukládání trestu rovněž zohledněna. Aktuálně probíhá řízení před soudem již 11 let a od spáchání jednání, která jsou mu kladena za vinu, uplynulo již více než 13 a půl roku s tím, že tato délka řízení není důsledkem obstrukcí z jeho strany či strany ostatních spoluobžalovaných. Dle jeho názoru je tento časový údaj způsobilý výrazně ovlivnit ukládaný trest, když nalézací soud se v napadeném rozsudku touto otázkou zabýval jen velice stroze a nevyvodil v tomto směru žádné konsekvence. Pokud došlo ke snížení výměry trestu odnětí svobody oproti původnímu zrušenému rozsudku, pak toto lze přičítat výlučně aplikaci amnestie prezidenta republiky, nikoliv zohlednění délky trestního řízení. Dle jeho názoru bude na odvolacím soudu, aby délku uvedené doby, jakož i veškeré prodlevy v celém řízení zohlednil a tyto korigoval, když by měl přistoupit ke zrušení napadeného rozsudku jakožto nezbytnému kroku. Přihlídnout by měl nejen k době, která uběhla od spáchání trestného činu, ale také k délce trestního řízení, přičemž nelze odhlédnout od nesprávně vymezené trestní sazby vinou porušení trestního zákona při vyhodnocení časové působnosti trestního zákoníku. Poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, Ústavního soudu a v neposlední řadě Evropského soudu pro lidská práva, které v zásadě hovoří o nepřiměřené délce řízení přesahující 6 let, a to s přihlídnutím vždy ke konkrétnímu případu. Napadený rozsudek uvedenou judikaturu nerespektuje, přičemž délka řízení je enormní, když převyšuje délku 13

a půl roku a v tomto ohledu je proto nutno nahlížet na uložený trest ve výměře 7 let jako na trest nepřiměřený. Závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek pro vady uvedené v ustanovení § 258 odst. 1 tr.ř. zrušil a věc aby vrátil dle § 259 odst. 1 tr.ř. soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Obžalovaný JUDr. D. Thonat podal opravný prostředek dne 4.9.2017 také svým vlastním jménem, kdy předně v jeho odůvodnění napadenému rozsudku vytknul, že je nepřezkoumatelný a to, že napadá opětovně výrok o jednání ve zločinném spolčení, když toto prokázáno nebylo. Dle jeho názoru nalézací soud automaticky vyhověl obžalobě, nezabýval se vůbec zaviněním jednotlivých obžalovaných a obžalobě vyhověl i pokud jde o tvrzenou celkovou způsobenou škodu. Pokud hovoří nalézací soud o jeho doznání ve věci, pak toto nebylo doznání ke škodě nebo škodám, o kterých obžaloba tvrdí, že je způsobil. Uvedl, že všechny dražby v předmětné trestní věci byly oznámeny způsobem, který v té době vyžadoval zákon a za provedení zpeněžení dražbou nesl odpovědnost dražebník. Dále vyslovil nesouhlas se závěrem nalézacího soudu, že by po svém ustanovení do funkce správce konkurzní podstaty Union banky, a.s., začal činit kroky k odčerpání majetku ve prospěch jemu spřízněných osob a v neprospěch věřitelů, čemuž bylo zabráněno šetřením věci nadřízenými justičními orgány a orgány činnými v trestním řízení, když podle něj nebyl k tomuto závěru předložen jediný důkaz. Zdůraznil, že prohlášení konkurzu a jeho následná činnost jako správce konkurzních podstat v některých případech znamenala záchranu pracovních míst všech zaměstnanců a udržení výroby, když jako příklad uvedl konkurz na Krušnohorské strojírny, a.s., a Grafostroj, a.s. Závěrem uvedl, že další důvody uvede v písemném odůvodnění odvolání prostřednictvím svého obhájce.

- 7. Obžalovaný Ing. Martin Jurenka** v písemném odůvodnění opravného prostředku, písemně zpracovaném obhájcem, uvedl, že směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku, které se jej dotýkají, neboť s napadeným rozsudkem nesouhlasí a tomuto vytýká porušení trestního řádu, zkrácení jeho práva na obhajobu a rezignaci na řádné hodnocení důkazů. Tato pochybení vedla k nesprávným skutkovým závěrům a vyhlášení rozhodnutí, které je v zásadě nepřezkoumatelné. Stejně jako ostatní spoluobžalovaní předně namítl porušení ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř., kdy uvedl, že byť doba konání hlavního líčení, ve kterém bylo ukončeno dokazování (duben 2009), do konání dalšího hlavního líčení, v němž bylo pokračováno v dokazování (22.6.2015), představuje více jak šestiletou prodlevu, nalézací soud nijak nepolemizoval s tím, zda tato doba je dobou delší, jak vyžaduje litera zákona, ale konstatoval, že citované ustanovení je nelogické a stojí proti ekonomice řízení, takže se rozhodl tímto neřídit. Rozhodnutí nalézacího soudu nedodržel zákon je naprosto neakceptovatelné a nejsou zde žádné důvody, které by tento postup odůvodnily. Obžalování se nedomáhali opakování hlavního líčení, neboť toto právo jim bylo odepřeno postupem předsedy senátu, který v rozporu s ustanovením § 219 odst. 3 věta druhá tr.ř. si nevyžádal souhlas stran k přečtení podstatného obsahu protokolu o hlavním líčení. Na námítky obhájců nebylo nijak reagováno. Má tedy za to, že se jedná o natolik závažné procesní pochybení nalézacího soudu, kdy mu byla odepřena možnost k obhajobě, že tato skutečnost sama o sobě je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Téměř po dvou letech od vyhlášení napadeného rozsudku bylo obhájci doručeno písemné vyhotovení tohoto, přičemž ve výroku písemného vyhotovení napadeného rozsudku jsou uvedeny jiné trestné činy, než pro které byl uznán vinným vyhlášeným rozsudkem. Na tuto skutečnost upozornil přípisem ze dne 4. 9. 2017 předsedu senátu a požádal o sjednání nápravy, nicméně žádná reakce nenastala. Za této situace není vůbec zřejmé, zda se odůvodnění napadeného rozsudku vztahuje k jeho vyhotovení či vyhlášení, čímž se ovšem napadený rozsudek stává naprosto nepřezkoumatelným. Dle jeho názoru nalézací soud provedl selekci důkazů a rozhodl se v rámci hodnocení připustit pouze ty, které navrhla obžaloba, tedy vesměs důkazy, jež měly svědčit v jeho neprospěch. Pokud mu bylo vytýkáno, že neuvedl konkrétní osoby, které se společně s ním podílely na zpracování znaleckých posudků, a pouze se

odvolával na neadresný pracovní tým, pak tyto osoby nejen označil, ale současně navrhl jejich výslech, stejně tak navrhl i provedení dalších důkazů, které však nebyly nalézacím soudem připuštěny a návrhy na jejich provedení byly zamítnuty, aniž by nalézací soud své rozhodnutí nějakým relevantním způsobem zdůvodnil. Na druhé straně poukázal na to, že jeho trestní odpovědnost byla založena pouze na argumentaci znaleckých posudků A-Consult plus, spol. s r.o., a Novota, a.s., které se vyjadřovaly k nepravdivosti jím zpracovaných znaleckých posudků v předmětné věci. Ve vztahu ke společnosti A Consult plus, spol. s r.o., namítl, že tato zkoumala jeho znalecké posudky v době před zahájením trestního stíhání a nutně musela být v rámci své znalecké činnosti v předmětné věci těmito ovlivněna. Má za to, že orgány činné v trestním řízení si této skutečnosti byly vědomi, a proto byly duplicitně vyžádány další znalecké posudky od společnosti Novota, a.s., která jako z podkladových materiálů vycházela i ze znaleckých posudků zpracovaných společností A Consult plus, spol. s r.o., a proto tedy je zde shoda ve znaleckých závěrech obou posudků na rozdíl od znaleckých posudků vypracovaných Vysokou školou ekonomickou v Praze – Institutem oceňování majetku. Dále namítl, že příbrným znaleckým ústavům nebyly policií poskytnuty veškeré jeho materiály a dále, že zpracovatelé znaleckých posudků za společnosti A Consult plus, spol. s r.o., a Novota, a.s., nebyli z velké části osobami zapsanými do seznamu znalců. Následně se zabýval výpovědí spoluobžalovaného JUDr. D. Thonata z přípravného řízení kdy má za to, že se jedná o nestandardní výpověď z pohledu místa, času a okolností, zejména pokud jde o neúčast obhájce, takže má za naprosto logické, že JUDr. D. Thonat při hlavním líčení konaném dne 22.10.2007 odvolal tuto svoji výpověď a zmínil i skutečnost, že byl pod tlakem policistů k podání nepravdivé výpovědi, směřující k poškození jeho osoby – obžalovaného Ing. M. Jurenky. Na toto odvolání výpovědi nalézací soud však nijak nereagoval, což svědčí o tom, že nebyl schopen při svém rozhodování dostát naplnění zásady volného hodnocení důkazů, vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. Následně obžalovaný vyslovil nesouhlas s tím, že se měl účastnit činnosti zločinného spolčení, které mělo vzniknout nejpozději do října 2001, tedy v době, kdy ještě nevykonával znaleckou činnost. Dle napadeného rozsudku se měl účastnit činnosti tohoto zločinného spolčení nejméně v 10 případech konkurzních řízení úpadců, nicméně následně je uváděn jen v 5 případech. Rovněž vyslovil nesouhlas se způsobem hodnocení odposlechů telekomunikačního provozu ze strany nalézacího soudu, které podle něj neprokázaly ve vztahu k jeho osobě vzájemné dohody či znalost všech kroků, směřujících k páčání trestné činnosti. Naopak jsou potvrzením skutečnosti, že spoluobžalované JUDr. J. Berku, L. Kindla, M., Mgr. H. a Mgr. Šišu vůbec neznal. Nalézací soud se dle jeho názoru náležitým způsobem nevypořádal s jeho obhajobou, když do odůvodnění napadeného rozsudku uvedl pouze ve značné stručnosti zlomek jeho tvrzení uvedených v hlavním líčení. Za této situace nemohl dostát požadavkům na něj kladeným odvolacím soudem. Následně se obžalovaný vyjadřoval k jednotlivým bodům napadeného rozsudku, které se jej týkají, když předně uvedl, že v době provedení ocenění v České republice nebyly zpracovány žádné, jednotné, všeobecně přijaté české standardy pro tržní oceňování, jak je uvedeno ve znaleckém posudku Institutu oceňování majetku při VŠE č. 34A11/2004 VŠE/IOM, což se týká i oceňování ochranných známek a pohledávek a i po 14 – 15 letech po zpracování předmětných znaleckých posudků neexistuje ani v současné době v České republice žádný zákon nebo předpis, který by byl při oceňování podniku obecně závazný. V případě úpadce Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách, „v likvidaci“, podával znalecký posudek na ocenění celkové hodnoty podniku pro účel veřejné dobrovolné dražby. Kategoricky odmítl, že by jak tento, tak i další jeho znalecké posudky byly nepravdivé. Posudky zpracoval zákonnými oceňovacími postupy a z jeho odlišného názoru jakožto znalce nelze vyvozovat jeho trestněprávní odpovědnost. V tomto znaleckém posudku navíc na rozdíl od jiných znalců zohlednil ekologické zátěže. Nemůže tedy přijmout tvrzení o nepravdivosti jeho znaleckého posudku, ani odpovědnost za údajnou škodu, která měla vzniknout tím, že přijal odměnu za

jeho zpracování ve výši 110.000 Kč, neboť z této částky byli vyplaceni všichni jeho subdodavatelé (znalci, auditoři). Rovněž nemůže přijmout odpovědnost za škodu způsobenou dražbou podniku úpadce ve výši 7.420.000 Kč, kdy předmětná dražba nebyla nikdy zpochybněna ani napadnuta v jakémkoliv řízení. To, jak uvádí nalézací soud, že v daném čase a v místě bylo možno dosáhnout částky vyšší, považuje za spekulaci a svědčí o nepochopení toho, co vlastně dražba je a jak probíhá. Uvedeným způsobem se následně věnoval ve svém opravném prostředku i zbylým jím vypracovaným znaleckým posudkům a v rámci každého z nich uvedl, proč jsou správné a naopak proč nejsou účelové a nepravdivé a proč závěry nalézacího soudu ve vztahu k těmto považuje za nedůvodné. V případě úpadce Krušnohorské strojírný, a.s., poukázal na rozdíly týkající se ocenění plynoucích z jeho znaleckých posudků a na závěr, k němuž dospěl po dokazování nalézací soud, pokud jde o tržní hodnotu areálu Teplic a hodnotu pohledávek, přičemž uvedl, že ocenění areálu Teplice prováděl po konzultacích se spoluobžalovaným znalcem Ing. P. Hlavatým a dospěli oba dva k obdobným závěrům ohledně ceny. Obžalovaný v podstatě rozvádí svoji polemiku se závěry, k nimž na základě provedeného dokazování dospěl nalézací soud, a to i ve vztahu k dalším úpadcům, v rámci kterých vypracovával znalecké posudky. V případě úpadce Báňské stavby Most, a.s., poukázal na to, že jeho odlišný názor od příbraných znaleckých ústavů vyplývá z toho, že zohlednil otázku ekologických zátěží. Reaguje na dokazování vedené k této problematice, a pokud jde o dopis obchodní společnosti AVE CZ odpadní hospodářství, s.r.o., který mu měl být adresován, pak v tomto směru tvrzení nalézacího soudu vnímá jako mylné. V případě úpadce ZKL Klášterec nad Ohří, a.s., namítl, že podnik jako takový pro účely prodeje neoceňoval, oceňoval pouze ochranné známky podniku, které díky numerické chybě v jinak zcela správném a transparentním ocenění nadhodnotil a nikoliv podhodnotil. V případě úpadce Stavební podnik Ralsko, a.s. uvedl, že zákonnými metodami provedl detailní ocenění jednotlivých částí podniku a ve stanovených hodnotách se naprosto shodl s výsledky revizního posudku Vysoké školy ekonomické – Institutu pro oceňování majetku, kdy znalci toliko neakceptovali jeho názory na snížení hodnoty jednotlivých souborů podniku a podniku jako takového (nebyla mimo jiné zohledněna potřeba doložení detailního ekologického auditu apod.). Dle jeho názoru nebyla v řízení před nalézacím soudem jeho vina prokázána žádným důkazem, takže nemohl po objektivní stránce naplnit skutkovou podstatu žádného trestného činu. Stejně tak po stránce subjektivní, kdy je ve všech případech vyžadován úmysl, chybí důkaz o tom, že by věděl o existenci nějakého „zločinného spolčení“. Ani v jednom případě neuvedl nepravdu ve svých znaleckých posudcích, žádným způsobem tyto nezkrasil a ani nepodal jakožto neúplné. Vždy vyslovil svůj subjektivní názor ohledně ceny, a to za situace, kdy v České republice neexistuje žádný závazný předpis pro tržní oceňování movitého majetku, nehmotného majetku, pohledávek a samotných podniků či jejich částí. Konstatoval, že závěry komerčních společností, které byly v tomto řízení příbrány jako znalecké ústavy, představují jen odlišné názory na předmět ocenění, event. na použité metody, či výsledky, které byly dosaženy ve všech případech bez fyzických prohlídek majetků s využitím zcela jiných podkladů pro oceňování. Zdůraznil zásadu, že jiný podklad a jiné informace, odlišná doba zpracování a jiný účel, vede vždy k odlišným výsledkům, přitom poukázal na fakt, že znalecké posudky nebyly zadavateli a objednateli ocenění nikdy zpochybněny a reklamovány. Dále se ve svém opravném prostředku zabýval problematikou uloženého trestu. Předně poukázal na čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z něhož je patrné, že každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem. Poukázal dále na usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 7 Tz 316/2001 ze dne 10.4.2002, dle kterého lze trestní stíhání v případě jeho nepřiměřené délky zastavit pro nepřijatelnost. V této souvislosti namítl, že jeho trestní stíhání trvá již téměř 14 let, přičemž mu byl uložen dlouhotrvající nepodmíněný trest odnětí svobody a trest zákazu činnosti, ač je nepochybné, že s prodlužující se délkou řízení se vytrácí základní vztah mezi trestným činem

a ukládaným trestem. Od spáchání údajné trestné činnosti uplynula doba téměř 16 let, a přesto mu nalézací soud uložil nejprísnejší sankci, jakou náš právní řád zná, a to nepodmíněný trest odnětí svobody, přičemž se při jeho ukládání naprosto nezabýval délkou řízení. V tomto směru připomněl, že nejen on, ale ani nikdo ze spoluobžalovaných nezapříčinil jakékoliv průtahy v řízení. Nalézací soud nevzal v úvahu, že po celou dobu trvání trestního řízení žije řádným způsobem života, podílí se na celé řadě charitativních projektů. Pokud jde o amnestii prezidenta republiky ze dne 1.1.2013, tak má za to, že jí měl být účasten a jeho trestní stíhání by mělo být zastaveno, neboť toto bylo zahájeno dne 11.2.2004 a k 1.1.2013 nebylo pravomocně skončeno. Nemůže být tedy pochyb o tom, že podmínka uplynutí 8 let od zahájení trestního stíhání byla naplněna. Stejně tak i podmínka, že se jedná o trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let. Závěrem svého opravného prostředku s ohledem na výše uvedené navrhl, aby vrchní soud rozhodl tak, že je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 a podle § 257 odst. 2 tr.ř. jeho trestní stíhání zastaví. Alternativně, pokud by odvolací soud nesdílel jeho shora uvedený názor a sám nedoplnil dokazování, aby mohl ve věci rozhodnout o jeho zproštění obžaloby, navrhl zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a e) tr.ř. v rozsahu, který se jej dotýká, a podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, event. zrušení napadeného rozsudku a zastavení jeho trestního stíhání pro nepřípustnost z důvodu překročení přiměřené doby trestního řízení. Pokud odvolací soud vyhoví některému z těchto návrhů, pak navrhl, aby bylo zrušeno usnesení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 16.2.2004, č.j. 2 VZV 3/2003-978, v části V., jímž byl zajištěn veškerý jeho majetek.

8. **Obžalovaný P. Tuhý** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, předně uvedl, že směřuje do všech výroků napadeného rozsudku, které se jej dotýkají, tedy do výroku o vině a trestu. Pod bodem 2) opravného prostředku provedl rekapitulaci dosavadního průběhu řízení před nalézacím soudem a pod bodem 3) pak poukázal na základní vady rozsudku, kdy tomuto předně vytýká nesprávná a nedostatečná skutková zjištění, která nemají dostatečnou nebo dokonce žádnou oporu v nalézacím soudem provedených důkazech. Nesprávná skutková zjištění nalézacího soudu vedou opětovně k nesprávné právní kvalifikaci jeho údajných skutků. Z napadeného rozsudku nelze zjistit, jak nalézací soud dospěl k závěru, že v době do října 2001 se měl podílet na vzniku zločinného spolčení, a to s osobami, které vůbec neznal. Nebyla věnována žádná pozornost odůvodnění zavinění z pohledu existence zločinného spolčení, tedy jakými důkazy je prokázán jeho úmysl zosnovat spolčení s úmyslem páchat trestnou činnost, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Dále poukázal na písemné vyhotovení výrokové části napadeného rozsudku, ve které není dostatečným způsobem uvedeno, čeho se měl dopustit skutky vztahujícími se k úpadci Zbrojovka Brno, a.s., není rovněž uvedena k těmto skutkům žádná právní kvalifikace, nalézací soud se nezabývá skutkem pod bodem A/9. Nevyslyšena zůstala též výtká odvolacího soudu u jednání popsanych pod body A/3, 6, 7, 8 napadeného rozsudku, kde absentuje v právní větě, že dle nalézacího soudu jde o jednání dílem dokonané, dílem ve stadiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr.zák. Nebyl respektován pokyn odvolacího soudu, pokud jde o skutky pod body A/6, 7, 8, kdy ani nyní není zřejmé, jakou povinnost, smluvní či zákonnou, měl svým jednáním porušit. Ohledně jednání pod bodem A/3 (Krušnohorské strojírný, a.s.) má za to, že se v pracovní smlouvě nezavázal k povinnosti péče o svěřený majetek, při přípravě odůvodnění odvolání se mu nepodařilo pracovní smlouvu v soudním spise dohledat. Dle jeho názoru nalézací soud nepostupoval řádně v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr.ř. a nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nalézací soud nezohlednil důkazy svědčící v jeho prospěch, kdy jde především o výpovědi svědků D., D., F., K., M., P., PhDr. S., Ing. V., Z. a Z. a o výsledky šetření tehdejší finanční policie, která prověřovala jeho hospodaření a dle jeho názoru tento důkaz svědčí o tom, že neměl z údajné trestné činnosti žádný netransparentní příjem.

Odmítl, že by jeho činnost pro společnost Praga, a.s., měla jakoukoliv souvislost s činností, pro kterou je obžalován, což uvádí v reakci na hodnocení telefonátů Dr. V. ve vztahu možného dovození přípravy jeho nekalého působení ve společnosti Praga, a.s. Dle jeho názoru napadený rozsudek není jasný, srozumitelný a přezkoumatelný, náležitým způsobem nereagoval na jeho obhajobu a v tomto směru porušil ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. Pokud jde o jeho obhajobu a následně okolnosti mající vliv na ukládání trestů, pak dle jeho názoru napadený rozsudek není vůbec odůvodněný a je v tomto směru nepřezkoumatelný. Je to tak již podruhé, kdy nalézací soud vůbec nevyložil, jak s jeho obhajobou naložil, a naopak postupoval tak, jako by jí vůbec nebylo. Pokud jde o zavinění k jednotlivým skutkům, pak toto není odůvodněno a úvahy nalézacího soudu jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. V případě výroku o trestu namítl absenci jeho odůvodnění, a proto není patrné, jakými úvahami se nalézací soud při jeho trestání vůbec řídil. Nebyla mu přiznána žádná polehčující okolnost. Následně vznáší procesní námitku, byť, jak uvádí, pouze z procesní opatrnosti, spočívající v tom, že dle jeho názoru příslušným k projednání odvolání má být správně Vrchní soud v Praze, když původní důvody, pro které byla věc přikázána Vrchnímu soudu v Olomouci, dle jeho názoru dávno odpadly. Pod bodem 4) napadeného rozsudku se zabývá dílčími vadami rozsudku v otázce viny a jako první problematikou zločinného spolčení, kdy otázka jeho existence zůstává i nadále ústřední otázkou trestní věci. Má za to, že existence zločinného spolčení nebyla po provedeném dokazování najisto postavena. Dále uvedl, že oproti původnímu rozsudku nalézacího soudu ze dne 6.4.2010 se účastníkem zločinného spolčení nově stal i obžalovaný Ing. P. Hlavatý. Všichni v návěti jmenovaní obžalovaní, tedy i Ing. P. Hlavatý, byli dle nalézacího soudu nejpozději od října 2001 účastníky stálého společenství osob zaměřeného na kriminální činnost. Jde o nový závěr, který nalézací soud učinil, aniž by k této otázce opakoval nebo doplnil dokazování. Nejasnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že na str. 359 jeho odůvodnění Ing. P. Hlavatý účastníkem spolčení není, výslovně je to pak uvedeno na str. 376, a za této situace tedy není zřejmé, proč je uveden v onom návěti pod bodem A. Obžalovaný zdůraznil, že existence zločinného spolčení má pro jeho posouzení trestní odpovědnosti stěžejní význam, a proto se podrobně zabýval problematikou schůzek v hotelu Vladimír v Ústí nad Labem, poukázal na výpovědi svědků D., M., P. a J. a rozpory v rámci těchto, které devalvuji závěr o založení spolčení. V této souvislosti se rovněž zabýval deníky pana F. a nabízel vysvětlení k tam uvedenému jménu Berka, že zde mohlo jít o pana T. B. nebo J. B. a nikoliv o spoluobžalovaného JUDr. J. Berku. Vyslovil nesouhlas s hodnocením výpovědi obžalovaného D. Thonata z přípravného řízení, která neodpovídá výpovědím spoluobžalovaných JUDr. J. Berky a Ing. M. Jurenky. Dle jeho názoru nalézací soud dostatečně nerespektoval pokyn odvolacího soudu v rámci hodnocení výpovědi spoluobžalovaného JUDr. D. Thonata. Zabýval se také způsobem zpeněžování konkurzní podstaty, když dle jeho názoru v napadeném rozsudku nalézací soud nevyložil, z jakého důvodu uzavřel obecným odsudkem, že převody majetku z konkurzních podstat byly prováděny vždy nekorektním způsobem. V tomto směru se vyjádřil k dražbě konkurzního majetku Zemědělského družstva Kravaře v Čechách, „v likvidaci“, konané dne 7.10.2002, kdy uvedl, že ze skutečnosti existence jediného zájemce není možné dospět k závěru o nekorektnosti dražby, když dražební vyhláška byla řádně publikována ve všech zákonem stanovených publikačních místech, dražba proběhla ve veřejně přístupných prostorách hotelu Merkur v České Lípě, tedy v hlavním městě okresu, ve kterém se nacházel dražený majetek, a z dražby nevyplývá, že by cena určená dražbou byla nekorektní. Stanovení nízké vyvolávací ceny přímo nesouvisí s početností či nepočetností účastníků předmětné dražby. Následně se vyjadřoval k modu operandi jako důkazu o kriminálních praktikách a posléze rekapituloval dílčí vady ve výroku o vině, když předně jako paušální odsudek vnímá tvrzení nalézacího soudu, že došlo jeho jednáním k porušení ustanovení § 8 zákona o konkurzu a vyrovnání. V případě jednání pod bodem A/6 úpadce ZKL Klášterec nad Ohří, a.s.

poukázal na kladné rozhodnutí věřitelského výboru, pokud jde o prodej majetku z konkurzní podstaty. V případě bodu A/9 úpadce Zbrojovka Brno, a.s., nebyla zjištěna žádná jeho účast na událostech, které následovaly poté, co byla u Krajských soudů v Brně a Ústí nad Labem zahájena konkurzní řízení. V případě jednání pod bodem A/3 Krušnohorské Strojírny, a.s., měl být z konkurzní podstaty prodán jím i spoluobžalovanými majetek předem určeným osobám za minimální náklady. Takový závěr však nemá oporu v provedeném dokazování. V případě jednání pod bodem A/8 úpadce Mostecké obchodní sdružení – export import, v.o.s., zdůraznil, že ani svědek J. V., který by měl být poškozeným, se nepovažoval za poškozeného a navíc také uvedl důvod, pro který se rozhodl změnit místo svého podnikání, a to obavu o poškození své pověsti. Shodně dále jako ostatní spoluobžalovaní namítl porušení ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. Uvedl, že dokazování v hlavním líčení bylo ukončeno 20.4.2009, přičemž nesouhlasí s odůvodněním nalézacího soudu, proč neopakoval hlavní líčení a jeho tvrzením, že jde pouze o formální ustanovení, nemající svoji přímou logiku v celé řadě směrů, stejně jako se závěrem, že nebylo porušeno jeho právo na obhajobu. Kategoricky odmítl, že vznesl on či jeho obhájce požadavek na opakování hlavního líčení z obstrukčních důvodů a konstatoval, že jeho nízká (49 %) osobní účast na hlavním líčení byla zapříčiněna tím, že v dané době pečoval o dvě tehdy nezletilé děti, chodil do práce, neměl prostředky na cestování z místa bydliště k soudu a zpět a že se ho část jednacích dnů netýkala. Sám odvolací soud ve svém usnesení ze dne 15.5.2012, č.j. 6 To 49/2011-6998, uvedl, že smyslem zásady bezprostřednosti je, aby soud rozhodoval na základě důkazů před ním provedených, tedy na základě svého bezprostředního dojmu z provedeného dokazování (str. 65 usnesení vrchního soudu). V posuzovaném případě však dle jeho názoru tato zásada dodržena nebyla. V této souvislosti připomněl, že hlavní líčení nebylo třeba odročovat z důvodů na straně obžalovaných či jejich obhájců, neboť ti se jej řádně účastnili a ani z tohoto pohledu není udržitelná teze nalézacího soudu o obstrukcích obžalovaných. Dle jeho názoru jediné v opakovaném hlavním líčení bylo možno odstranit některé rozpory v důkazech, kterým nalézací soud nevěnoval pozornost, některé důkazy měly být provedeny znovu a některé doplněny. Pod bodem 6) opravného prostředku se obžalovaný zabýval problematikou výroku o trestu, kdy tomuto vytyká nezákonnost a nepřiměřenou přísnost, dle jeho názoru samotný výrok o trestu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Ve výroku o trestu chybí jakékoliv konkrétní úvahy, kterými se nalézací soud řídil při ukládání trestu. Toliko uvedl vedle citace zákonných ustanovení, že je mu ukládán trest odnětí svobody v trvání 7 let jakožto úhrnný, a to v rámci konkrétní trestní sazby, což bylo stručně odůvodněno, včetně uložení trestu zákazu činnosti, avšak bez uvedení důvodů konkrétní výměry tohoto trestu. Nalézací soud mu nepřiznal žádnou polehčující okolnost, přestože byla v hlavním líčení zjištěna jeho dosavadní bezúhonnost. Z napadeného rozsudku nelze zjistit, zda snížení výměry trestu odnětí svobody o jeden rok je důsledkem zohlednění polehčující okolnosti nebo zda tímto důvodem je délka vedeného trestního stíhání. V souvislosti s uloženým trestem akcentuje délku trestního stíhání jeho osoby a uvádí, že od spáchání posledního trestného činu uplynulo již víc než 14 roků, v době rozhodování nalézacího soudu hodně přes 11 roků. Jde o časový odstup, který musí nalézt svou odezvu při rozhodování nalézacího soudu o případném trestu. Dle jeho názoru je trestní řízení ve vztahu k němu vedeno nepřiměřeně dlouhou dobu, kdy tuto skutečnost nalézací soud vůbec nezohlednil a neuvedl proč. Následně rekapituloval časový průběh trestního řízení, kdy z tohoto je patrna délka vedeného trestního řízení, kterou vnímá jako nepřiměřeně dlouhou. Pokud jde o úvahy o trestu, pak dle jeho názoru je třeba zohlednit též skutečnost, že byl rok omezen na svobodě vazbou, jakož i to, že je mu zajištěn veškerý majetek a toto trvá již přes 14 roků. Byť zajištění není trestem, tak samo o sobě je represí, projevem státního násilí, byť třeba oprávněného, už jen proto, že zasahuje do ústavního práva na majetek, jehož obsah suspenduje, v případě 14 let trvajících zajištění neguje. Svým způsobem i více než desetiletí trvajících zajištění veškerého i budoucího majetku je trestem. Dále uvedl, že samotné trestní

řízení má na něj represivní i výchovný vliv, represivní potud, že žije po dobu více jak 15 let s vědomím, že může být na poměrně dlouhou dobu uvězněn, což samo o sobě je fakticky trestem, zejména pokud se k tomu připojí opakovaná, tak říkajíc průběžná medializace předmětné trestní věci. V této souvislosti namítl, že pokud by zůstal na svobodě, bude jeho schopnost nahradit poškozeným škodu vyšší, než pokud bude ve výkonu trestu. Závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně. Obžalovaný P. Tuhý svým podáním ze dne 26.6.2018 doplnil ve věci již podaný opravný prostředek prostřednictvím svého obhájce, kdy, pokud jde o přístup hodnocení k důkazu nalézacím soudem uvedl, že v napadeném rozsudku nenachází přesvědčivé odůvodnění toho, jakých skutků se měl dopustit. Dle jeho názoru nalézací soud naprosto opomíjí veškeré důkazy svědčící v jeho prospěch. Pokud jde o jeho výpověď, pak tato trvala bezmála jeden a půl dne a v napadeném rozsudku postrádá, jak se s touto nalézací soud vypořádal. Očekával by tedy, že se nalézací soud vypořádá s tím, proč v napadeném rozsudku vůbec nezohlednil jeho výpověď. V případě úpadce Krušnohorské strojírný, a.s., byl odsouzen za porušení povinnosti plynoucí z jeho pracovního poměru, přičemž nenalezl žádný dokument, který by se vázal k jeho pracovní smlouvě k této společnosti, k jejímu ukončení či snad vymezení povinností pracovníka správy SKP, pověřeného soupisem konkurzní podstaty. Zůstává tedy pro něj otázka, na základě čeho posoudil nalézací soud jeho trestní odpovědnost plynoucí z pracovního poměru. Dále poukázal na hodnocení důkazů nalézacím soudem, a to zda nejsou pochybnosti o tom, jak s provedenými důkazy pracoval, a to ve vztahu k práci s časovou osou či hodnocení odposlechů. Zabýval se dále problematikou postavení stran, kdy si vybavil obrovské množství mediálního prostoru, které bylo dáno sdělovacím prostředkům v počátku roku 2004 a letech následujících, týkající se „kauzy Berka“, které byl účasten. Dle jeho názoru řada seriózních studií dokazuje, že dostatečně silné mediální prostředí naruší rovnost stran a není vyloučeno, že podvědomě přispěje i k utváření názorů soudu nebo soudce na předmětnou věc. Další pasáž svého opravného prostředku věnoval šetření finanční policie a její závěrečné hodnotící zprávě, z níž je patrné, že nebylo u něj zjištěno nic závadného a jeho příjmy a výdaje se rovnají. Nebyl zjištěn žádný majetek, který by nebyl kryt příjmy. Přes toto konstatování je mu kladeno za vinu, že se obohatil a byl mu obestaven majetek. Nechává zcela na úvaze odvolacího soudu, jak naloží v tomto směru s aplikací trestního zákona. Vyjádřil se ke spoluobžalovanému JUDr. D. Thonatovi, kdy dle jeho názoru zůstává ne zcela uspokojivě vysvětlen vztah nalézacího soudu k tomuto obžalovanému v rámci hodnocení jeho výpovědí. V další pasáži opravného prostředku se zabývá délkou řízení a jejím dopadem na jeho rodinu, včetně uložení trestu a významu tohoto trestu. V této souvislosti stručně připomněl, že ani on ani jeho právní zástupce, pokud ví, tak ani nikdo ze spoluobžalovaných, neučinil nic, čím by jakkoliv prodloužili dobu, po kterou je celá věc souzena. Celá kauza, již je účasten, byla a je velice mediálně sledována a za této situace je pro něj velice obtížné si na trhu práce hledat tzv. lepší místo, když i na obsazení místa skladníka probíhá pohovor. Mimo hledání lepšího uplatnění na trhu práce je pro něj daná situace velice frustrující především ve vztahu k jeho dětem, kdy jako každý správný rodič by byl rád těmto vhodným příkladem a vzorem. Přes všechny obtíže vzniklé v dlouhotrvajícím trestním řízení však žije řádným životem, má zaměstnání, udržuje výborné vztahy s dětmi a širší rodinou, stejně tak i s kolegy na pracovišti. Závěrem opravného prostředku požádal odvolací soud, aby při posuzování jeho odvolání vzal mimo jiné v úvahu i skutečnosti, které uvedl v doplnění odůvodnění opravného prostředku.

9. **Obžalovaný Lubor Kindl** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném obhájkyň, uvedl, že směřuje proti výroku o vině i trestu, neboť soud prvního stupně věc nesprávně posoudil, když jej na základě provedeného dokazování uznal vinným. Výsledky dokazování neopodstatňují závěr o jeho vině. Dále namítl porušení ustanovení o řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo a nejasnost a nepřezkoumatelnost napadeného

rozsudku ve smyslu § 125 odst. 1 tr.ř. Konstatoval, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku nerespektoval pokyny nadřízeného soudu vyslovené ve zrušujícím usnesení. Z odůvodnění napadeného rozsudku není vůbec zřejmé, na základě jakých úvah dospěl nalézací soud k závěru, že se dopustil takto závažného trestného činu, navíc spáchaného ve prospěch zločinného spolčení. Odůvodnění rozsudku je sice velmi obsáhlé, nicméně absentují v něm důvody, které vedly nalézací soud k rozhodnutí o jeho vině. Poukázal na skutečnost, že napadený rozsudek byl vyhlášen dne 25. 11. 2015, ale jeho písemné vyhotovení bylo doručeno obhájkyni do datové schránky až dne 28. 8. 2017, tedy bezmála po dvou letech. Značný rozsah odůvodnění není podle obžalovaného dán podrobným a přezkoumatelným rozvedením úvah soudu prvního stupně, nýbrž opětovnou citací znění obžaloby, výroku původního rozsudku, znění závěrečných řečí atd. Nalézací soud věnuje značnou část odůvodnění např. postavení a účasti PhDr. V., jehož trestní stíhání však již bylo dříve zastaveno, avšak stran jeho účasti na údajném zločinném spolčení neuvádí vůbec nic. Také se pozastavuje nad tím, že u dříve spoluobžalované JUDr. Čihákové, jejíž trestní stíhání bylo také zastaveno, nalézací soud konstatuje, že bylo jednoznačně prokázáno, že se činnosti zločinného spolčení nezúčastnila, přičemž on sám byl správcem konkurzní podstaty pouze v jednom případě a přesto jej nalézací soud viní, že byl člen zločinného spolčení. Jeho účasti na zločinném spolčení nalézací soud věnuje toliko jediný odstavec, a to v rámci úvah o trestu na str. 416. Jak k tomuto přesvědčení dospěl, však již nevysvětluje. K jedinému skutku, kterým byl uznán vinným (bod A/9, konkurzní řízení Zbrojovka Brno, a.s.) uvádí, že nebylo prokázáno, že by se dopustil trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255/1, 2 a), 3 tr.zák., spáchaného ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák. Pokud jde o způsobenou škodu, pak poukazuje na výpověď svědka Mgr. M. K., který uvedl, že žádný majetek z podstaty vyveden nebyl. Proto jako zcela neopodstatněnou a nemající reálný podklad v provedeném dokazování namítá celkovou škodu v případě úpadce Zbrojovky Brno, a.s. ve výši nejméně 15.206.345 Kč, kterou měl způsobit, když ani věřitelé úpadce jeho jednáním poškozeni nebyli. Z napadeného rozsudku nelze dovodit, proč má nalézací soud za to, že jako správce konkurzní podstaty naplnil skutkovou podstatu jakéhokoliv trestného činu. Namítl rovněž porušení ustanovení o řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, když nalézací soud nerespektoval § 219 odst. 3 tr.ř. Za alarmující považuje skutečnost, že nalézací soud si je tohoto porušení vědom, ale na str. 133 odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že podle něj příslušné ustanovení nemá logiku a zákon nestanoví důsledky při jeho nerespektování, když navíc požadavek obžalovaných na opakování dokazování považuje soud prvního stupně pouze za snahu o nadbytečné protahování řízení. Zdůraznil, že jeho trestní stíhání bylo zahájeno v roce 2004 a tedy trvá déle než 13 let, přičemž v řízení nebyl ze strany obžalovaných žádný průtah, když žádný z obžalovaných za celou dobu nezmařil žádné hlavní líčení, nežádal o odročení, a pokud se obžalovaní nemohli hlavního líčení osobně účastnit, souhlasili s konáním v nepřítomnosti. Má za to, že nelze obžalovaným, jak to činí soud prvního stupně, klást k tíži, když tvrdí, že když se osobně neúčastnili všech dřívějších hlavních líčení, není třeba dokazování opakovat. Smyslem ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. přitom není dle něj připomínat důkazy obžalovaným, ale zachovat zásadu bezprostřednosti. Nikoli vinou obžalovaných, ale v důsledku postupu orgánů činných v trestním řízení je trestní stíhání vedeno po nepřiměřeně dlouhou dobu, čímž dochází k porušování § 2 odst. 4 tr.ř., dle kterého mají být trestní věci projednávány urychleně bez zbytečných průtahů. Zdůraznil, že trestní stíhání pro něj představuje značnou zátěž, přičemž svým chováním přitom žádný průtah ve věci nezavinil. Další trestní stíhání tak považuje za nepřípustné i z toho důvodu, že jeho právo na spravedlivý proces bylo významně porušeno nepřiměřenou dobou trestního stíhání. V rámci rekapitulace uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, že by se dopustil jakéhokoli trestného činu, v odůvodnění napadeného rozsudku také absentuje úvaha o naplnění subjektivní stránky trestného činu. I pokud by podle něj nalézací soud dospěl k závěru, že se svým jednáním ve funkci správce

konkurzní podstaty Zbrojovky Brno, a.s. dopustil porušování povinnosti při správě cizího majetku, pak výsledky dokazování rozhodně neumožňují přijmout závěr o tom, že čin spáchal ve prospěch zločinného spolčení. V takovém případě by jeho jednání podléhalo aboličnímu ustanovení amnestie a bylo by namíste rozhodnout o jeho účasti na amnestii prezidenta republiky a trestní stíhání zastavit. Závěrem opravného prostředku obžalovaný Lubor Kindl navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil, a pokud by sám neshledal podmínky pro rozhodnutí o zproštění obžaloby či pro zastavení trestního stíhání, pak aby věc vrátil soudu prvního stupně.

10. **Obžalovaná M. M.** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jejím obhájcem, uvedla, že jej zaměřuje do všech výroků napadeného rozsudku, které se jí dotýkají. Konstatovala, že byla uznána vinnou napadeným rozsudkem v podstatě ve stejném rozsahu jako původním rozsudkem téhož nalézacího soudu ze dne 6. 4. 2010, č.j. 9 T 1/2007-6159, přičemž oproti tomuto jí byl snížen trest odnětí svobody o jeden celý rok. Usnesením ze dne 15. 5. 2012, č.j. 6 To 49/2011-6998, Vrchní soud v Olomouci zrušil původní rozsudek soudu prvního stupně a vytkl mu celou řadu poměrně závažných pochybení. Ve vztahu k ní měl nalézací soud zcela jednoznačně prokázat a definovat jaké konkrétní jednání v rámci projednávané trestné činnosti (tedy přímo k ní se vztahující) vedla, čeho se účastnila, jaký byl obsah těchto jednání a co bylo jejich výsledkem, jaká konkrétní rozhodnutí učinila a dále se zabýval její obhajobou ohledně podpisu na smlouvě se společností POPLARS SOLUTIONS LIMITED. Namítá nezákonnost jejího trestního stíhání pro trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti, když bylo opakovaně obhajobou argumentováno, že byly podány dvě obžaloby pro totožný skutek, když i tuto námitku shledal odvolací soud důvodnou, stejně jako to, že nalézací soud ignoroval důkazy, které mají vyznít v její prospěch, a to v podobě svědeckých výpovědí Ing. J. M. a Ing. K.. Odvolací soud nalézacímu soudu také vytknul, že opomněl odůvodnit ukládané tresty, což vzbuzuje pochybnosti o uložených trestech, neboť není zřejmé, jakými úvahami se při jejich uložení řídil, k čemu přihlédl a z jakých skutečností vycházel. Dále uvedla, že hlavní líčení bylo nařízeno téměř po třech letech od vyhlášení zrušujícího rozsudku, kdy prvním jednáním dnem byl 22. červen 2015. Již na samém počátku hlavního líčení bylo předneseno obhájcem obžalovaného JUD. Jiřího Berky, že jeho klient ve smyslu ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. žádá, aby se s ohledem na značný časový odstup od ukončení dokazování před vyhlášením prvního zrušeného rozsudku, konalo hlavní líčení od počátku znovu, k čemuž se připojili i další obhájci jednotlivých obžalovaných se stejnou argumentací. O návrzích na opakování hlavního líčení pak nalézací soud vůbec nerozhodl a v tomto postupu spatřuje zásadní porušení ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. Poukázala na komentář trestního řádu k ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř., dle kterého: „Došlo-li ke změně ve složení senátu nebo dospěl-li soud k závěru, že uplynula delší doba od odročení hlavního líčení, musí obligatorně zjišťovat souhlas státního zástupce a obžalovaného s postupem podle § 219 odst. 3 věty druhé a není-li zde souhlas státního zástupce nebo obviněného musí být hlavní líčení provedeno znovu.“ Nebyl-li dán souhlas státního zástupce nebo obžalovaného podle § 219 odst. 3 věty druhé, postupuje se dále tak, jakoby před odročením vůbec nebylo hlavní líčení konáno. Senát nalézacího soudu se touto otázkou v průběhu hlavního líčení v podstatě nezabýval, neustále toliko opakoval, že je podávána zpráva o dosavadním stavu řízení a o opakovaných návrzích obžalovaných vůbec nerozhodl. Své stanovisko vyjádřil až v odůvodnění napadeného rozsudku zejména na straně 133, kde uzavřel, že se jedná o více méně formální ustanovení, jehož porušení nemá stanoveny žádné důsledky. Dle jejího názoru je sice pravdou, že je věcí soudu, dospěje-li či nikoliv k závěru, že uplynula delší doba od odročení hlavního líčení, doba více než pět let však nepochybně onou delší dobou je. K otázce viny namítla, že nebyla v žádném případě nikým obeznámena s činností ostatních obžalovaných, nalézací soud neuvedl žádné takové skutečnosti, jasně a nepochybně prokazující její trestní jednání. Nalézací soud pouze konstatoval různé listinné důkazy a odkazoval na znalecké posudky, na faktury vystavené firmou POPLARS

SOLUTIONS LIMITED a podobně. Nalézací soud nerespektoval pokyn odvolacího soudu, aby provedl dokazování k potvrzení či vyloučení jejího sporného podpisu na smlouvě s touto společností, podstatné důkazy, které vyzněly ve prospěch obou obžalovaných M. a které vylučují údajné vyvádění finančních prostředků do zahraničí a jejich jakýsi zpětný tok a následné přerozdělování účastníkům nepotvrzeného zločinného spolčení. Odkázala v tomto směru na svědecké výpovědi svědkyň K., K., Ing. N., ale i výsledky zprávy o poskytnuté právní pomoci ke zjištění finanční situace firmy POPLARS SOLUTIONS LIMITED v inkriminovaném období. Tyto důkazy v podstatě jednoznačně vyvracejí, případně minimálně zásadně zpochybňují skutkové závěry, které učinil nalézací soud. Namítla, že nalézací soud opětovně klade důraz na výpovědi obžalovaného JUDr. D. Thonata z přípravného řízení, které však on sám zásadně zpochybnil v rámci svého vyjádření při hlavním líčení, přičemž se nalézací soud nesnažil učinit o jeho výpovědi objektivní závěr, např. jeho opětovným výslechem a vyhodnotit jeho věrohodnost. Namítala nesprávnost závěru, že se musela znát v podstatě se všemi obžalovanými osobami, které jsou spojovány s jednotlivými konkurzy a muselo jí být tak známo, jakou činnost v těchto vykonávají a sehrávají. Skutečně se znala s Petrem Tuhým, právě z obchodní činnosti a s Dr. V. ohledně nájemní smlouvy. V žádném případě však z těchto více méně ojedinělých kontaktů nelze vůbec dovodit, že by byla účastna na zločinném spolčení, které navíc podle jejího názoru ani neexistovalo. Poukázala v tomto směru na záznamy telekomunikačního provozu, přičemž ani jeden z hovorů se jí netýkal a není v nich zmiňována. Dle jejího názoru jsou také neopodstatněné závěry nalézacího soudu o tom, že společnost INTTHERM, s.r.o. a firma XXXXX nemohly ani provádět činnosti, které jsou nalézacím soudem posuzovány jako fiktivní, event. prováděné v nepoměrně menším rozsahu, neboť k tomu tyto subjekty neměly ani zaměstnance. Poukázala na obecně známé skutečnosti, že i podnikatelský subjekt bez vlastních zaměstnanců (dokonce bez strojního a jiného vybavení) může bez problému realizovat různé zakázky i ve velkém objemu. Zdůraznila, že provedené důkazy neposkytují nalézacímu soudu takové přesvědčivé podklady, aby mohl dospět k závěru o její vině, jak učinil v napadeném rozsudku. Hodnocení těchto důkazů podle ní neodpovídá požadavkům ustanovení § 2 odst. 6 tr.zákoníku a nad to ani zásadě v pochybnostech ve prospěch obžalovaného. Pokud jde o trestný čin podle ustanovení § 252a tr.zák., nejen že provedené důkazy tyto závěry nalézacího soudu vyvracejí, ale i z toho prostého důvodu, že za této konstrukce by měla být uznána dvakrát vinnou pro totožný skutek. Připojuje se k námitce obhajoby svého syna obžalovaného M., že jde o nepřipustný souběh těchto trestných činů. Dále namítla, že nalézací soud neosvětlil, jakými úvahami se při uložení trestu řídil, k čemu přihlédl a z jakých skutečností vycházel, což už mu bylo vytknuto v kasačním rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci. Nalézací soud při odůvodnění trestu v krátkosti konstatoval, že účast M. na trestné činnosti zločinného spolčení byla značně pestrá, zopakoval, co pojal za prokázané, uvedl jako polehčující okolnost její dosavadní bezúhonnost a poukázal též na dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti a na délku trestního řízení. Připomněla, že v době vydání napadeného rozsudku uběhla od údajného spáchání trestné činnosti doba 12 až 13 let a trestní řízení v té době trvalo více než 10 let, přičemž do současné doby uplynuly další 3 roky a v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2008, sp.zn. 7 Tdo 1087/2008. Závěrem svého opravného prostředku navrhla, aby vrchní soud z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. e) tr.ř. napadený rozsudek v celém rozsahu, který se jí dotýká, zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně, aby z důvodů uvedených v ustanovení § 257 odst. 1 písm. c) tr.ř. její trestní stíhání zastavil.

11. **Obžalovaný Bc. K. M.** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném obhájcem uvedl, že jej směřuje do výroku o vině i trestu. Namítl, že nalézací soud beze změny akceptoval skutkové a právní závěry v obou obžalobách podaných na něj a jeho matku M. M. Oproti svému předchozímu rozsudku se snažil tyto více odůvodňovat,

nicméně jeho hodnocení důkazů není objektivní, chybí reakce na jeho obhajobu, na námitky ohledně praní špinavých peněz, rozsahu jeho údajné trestné činnosti. Nalézací soud nesplnil povinnosti uložené mu odvolacím soudem v jeho zrušovacím rozhodnutí a napadený rozsudek je z pohledu § 125 tr.ř. proto nepřezkoumatelný. Své odvolací námitky rozdělil do skupin na procesní pochybení, otázku viny, otázku trestu a nepřiměřenou délku trestního stíhání. Jako ostatní spoluobžalovaní namítá porušení ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř., kdy dle jeho názoru mělo být, alespoň v určité části, zopakováno dokazování, neboť od předchozího rozsudku a tedy od skončení dokazování, uběhlo několik let. Nelze akceptovat argumentaci nalézacího soudu spočívající v prodlužování soudního procesu a dále, že obžalovaní neměli fakticky zájem o opakování, neboť vesměs využili své právo a nebyli přítomni určité rekapitulaci předchozího dokazování. Opakování důkazů by se nepochybně osobně účastnili. Za procesní pochybení dále považuje nerespektování návrhů na doplnění dokazování, kdy se navíc s těmito nalézací soud nevypořádal. V případě otázky viny uvedl, že dle první obžaloby ze dne 3. 7. 2006 se měl dopustit trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zák., ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., a dále účasti na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 tr.zák. a podle druhé obžaloby z roku 2008 trestného činu dle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr.zák., tedy praní špinavých peněz. Namítl, že se jedná o naprosto shodné vymezení skutků pouze s jinou právní kvalifikací, kdy trestná činnost je dokladována převážně shodnými důkazy, které již byly navrženy v obžalobě ze dne 3. 7. 2006 a je pouze částečně doplněna o další, které byly zajištěny v průběhu trestního stíhání. V případě první obžaloby nesouhlasí s vyčíslením škody ve výši 15.612.969 Kč, která vychází pouze ze znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult Plus, s.r.o., který byl podle něj zpracován bez řádného zadání a zejména toho, že by zpracovateli byly ukázány jednotlivé části staveb a byl zkoumán rozsah provedených prací. Z výsledku předchozího dokazování jednoznačně vyplynulo, že zpracovatelé Ing. C., Ing. Č. a p. Ž., oceňovali pouze to, co jim bylo ukázáno. Předpokladem správnosti znaleckého posudku je správné zadání, správné doložení podkladů a zvolení správné metody k ocenění, což není případ znaleckého posudku A-Consult Plus, s.r.o. Poukázal na odborné vyjádření č. 2008/09/021 znalce ing. K., který kontroloval rozsah prováděných prací na místě, uvedl, proč nemohl udělat řádný znalecký posudek a zpochybnil znalecký posudek ústavu A-Consult Plus, s.r.o., když jím zjištěný rozsah prací se zásadně lišil od rozsahu zjištěného tímto znaleckým ústavem (např. ocenění plotu, resp. výměry, oprava střechy, u ZKL Klášterec a.s. bylo provedeno i statické zajištění haly, které znalecký ústav A-Consult Plus, s.r.o. vůbec nezhodnotil). V souladu s tímto odborným vyjádřením je pak výpověď projektanta ing. M. i spoluobžalovaného Petra Tuhého. Konstatoval, že tyto skutečnosti namítal již v předchozím odvolání, ale nalézací soud se opět těmito námitkami vůbec nezabýval. K druhé obžalobě uvedl, že ani zde se nalézací soud nevypořádal a dokonce ani nezabýval jeho námitkami a právním posouzením. Konstatoval nezákonnost podané obžaloby pro nepřipustnost trestního stíhání, neboť obsahovala naprosto shodný a totožný popis skutku, když nikdo nemůže být za shodný skutek stíhán vícekrát, a to bez ohledu na možné právní posouzení věci. Dále namítl nemožnost souběhu těchto trestných činů, která je podle něj i takto řešena v odborné literatuře, když trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti je zařazen do kategorie tzv. trestné součinnosti, kdy z povahy věci jde o trestné činy, které na již spáchanou trestnou činnost navazují, nemůže totiž dojít k tomu, aby se pachatel základního trestného činu dopustil zároveň trestného činu legalizace. Možný souběh je pak vyvrácen aplikací zásady nemo tenetur se ipsum accusare, tzn., že nikdo není povinen obviňovat sám sebe s odkazem na právní princip ne bis in idem a samotnou povahou praní špinavých peněz, která představuje v praxi následnou činnost. Nalézací soud se sice velmi široce zabýval hodnocením důkazů, týkající se údajné legalizace peněz, které měly pocházet z trestné činnosti, z nichž jsou podstatnými důkazy různé faktury, smlouvy a další skutečnosti, týkající se zejména firmy Poplars Solutions Limited LTD, které však jsou

až na jedinou výjimku nepodepsané a neorazítkované a nemají doklad, na základě kterého by došlo k jejich zaúčtování. V daném případě existuje pouze jediná smlouva s touto firmou, která měla být podepsána paní M., která však tento podpis popřela s tím, že se nejedná o podpis její. Nálezací soud tento rozpor nehodnotil a nezadal vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví. Namítl účelovost znaleckého posudku Ing. I. S., když pro posouzení příslušné otázky nebyl oprávněný, z něhož je pak dovozováno spáchání trestné činnosti, tj. údajné vyvádění finančních prostředků, získaných v konkurzu prostřednictvím firmy Poplars Solutions Limited LTD. Znalec uvedl, že prostředky mohly být vyváděny do zahraničí, avšak potvrdil možnost, že do stejné skupiny se dle zákona o účetnictví zařazují i další výdaje jako inženýrská činnost, projektová činnost, leasing, účetní práce, stavební subdodávky, pomocné práce, nájem, pojištění, právní služby, propagace a reklama. Tzn. naprosto shodné náklady, které jsou vydávány v případě, že jednotlivé práce jsou prováděny subdodavatelsky. Tento znalecký posudek pak svědčí o tom, že všechny práce prováděli subdodavatelsky, přičemž již před trestnou činností z daňových příznání jeho matky - podnikatelky p. M. z let předcházejících, tj. 1999-2003 a účetní závěrky firmy Inttherm za rok 2001 - 2003, je zřejmé, že firmy M. i Inttherm dosahovaly poměrně vysokých mnohamilionových obrátů, a to shodně bez zaměstnanců, tj. subdodavatelsky. Zmínil např. budování interiérů pro Ústecké banky /Agrobanka, Union banka, Ekoagrobanka apod./, Inttherm stavěl rodinné domy v Květnici, budoval interiéry v Energospolu, apod. Dle jeho názoru nálezací soud opět vůbec nehodnotil tyto podstatné důkazy, které vyvádění finančních prostředků do zahraničí nejenom zpochybňují, ale vylučují. Nálezací soud sice ve stručnosti tyto důkazy konstatuje, ale nehodnotí je, resp. naprosto nepochopitelně uvádí, že tyto důkazy svědčí o jeho vině a jeho matky a odkázal na výpovědi svědků Ing. N., K. a K. a zprávu o poskytnuté právní pomoci, kdy byla zjišťována faktická situace firmy Poplars Solutions Limited LTD. Dále zpochybnil existenci zločinného spolčení a jeho účast na něm. Uvedl, že znal pouze Dr. V. a p. Petra Tuhého. Z provedených důkazů plyne, že stavební činnost realizovali a obracely se na ně i osoby na stavby prováděné mimo konkurzní podstaty, a také to, že z obžalovaných přímo jednal pouze s Dr. V., a to v souvislosti s pronájmem nebytových prostor a s Petrem Tuhým právě o stavebních zakázkách, rozhodně se nejednalo o spolupráci v rámci zločinného spolčení. Zdůvodnění, proč se firma Inttherm či firma paní M. ocitla jako zhotovitel či poskytovatel služeb v několika konkurzech, je jednoduchá. S činností těchto firem byl pan Petr Tuhý spokojen, a proto se na tyto firmy obracel ve svých dalších aktivitách. Jeho obecná známost o existenci některých dalších osob je pak naprosto obvyklá a nedává žádnou souvislost o znalosti úkolů jednotlivých osob v údajném zločinném spolčení. S konkurzy pak nesouvisel prodej pozemků, které byly zajišťovány realitní kanceláří, na kterou měl přímý kontakt (emailová komunikace s p. Tuhým) ani výstavba rodinných domů, ke kterým Ing. M. zajišťoval dokumentaci na zasílání parcel. Pokud jde o závěry ohledně záznamů telekomunikačního provozu a jejich hodnocení, pak tyto nebyly jeho a nelze komentovat, co v této souvislosti řekly jiné osoby. Uvedl, že jeho matka se zabývala stavební činností jak své firmy, tak i Inttherm s.r.o., kdežto odvolatel měl na starost ekonomiku firem. Matka odvolatele se tedy podle něj nepodílela na sjednávání zakázek z hlediska financí a nemohla se ani podílet na údajné trestné činnosti. Ohledně trestu obžalovaný namítl nesprávnost nálezacího soudu v tom, že při odčerpání finančních prostředků z konkurzů byla rozhodující role podnikatelských subjektů Inttherm a XXXXX. Stačí porovnat rozsah trestné činnosti v rámci konkurzních řízení, kdy tato spočívá v rozsahu cca půl miliardy a údajný rozsah jejich trestné činnosti je toliko zlomkem rozsahu této. I kdyby se trestné činnosti dopustil, což se ale nestalo, pak by bylo uložení trestu v rozporu s principem přiměřenosti a proporcionality. Dále namítl nepřiměřenou délku trestního stíhání, které je vedeno téměř šestnáct let. V době zahájení trestního stíhání měl život téměř před sebou, a to po absolvování bakalářského studia v ekonomii s možností dále podnikat a dále studovat. Po dobu trestního stíhání se jeho život vývojově zastavil a

naprosto mu znemožnil jeho rozvoj. Nenavázal vážný vztah a tím ani nepočítal se založením rodiny a dětmi, a to pod hrozbou mnohaletého odsouzení, kdy de facto žije s rodiči a stará se o ně. Ukončil podnikání, nastoupil jako bankovní úředník na přepážce u významné banky v Praze, kde se postupně vypracoval až na ředitele pobočky, která byla následně, za jeho vedení vyhodnocena jako nejlepší pobočka v regionu. Jakmile přišlo jeho mediálně prezentované odsouzení, byl nucen okamžitě ukončit pracovní poměr a od té doby pracuje jako řidič za základní mzdu. Dle jeho názoru se soud prvního stupně nezabýval § 39 odst. 3 tr.zák., Listinou základních práv a svobod, kde je uvedeno, že každý má právo, aby věc byla projednána bez zbytečných průtahů, ani judikaturou Evropského soudního dvora, Ústavního soudu ČR či Nejvyššího soudu (7 Tdo 303/2012, 6 Tdo 630/2007). Poukázal na nálezy Ústavního soudu č. 45/2004, 67/2005, 10/2006, 110/2005, 157/2006, TPR 11/2008, 1 ÚS 554/04, 1 ÚS 1305/2009, které hodnotí uložení trestu s ohledem na zásadu proporcionality s délkou trestního stíhání, kdy omezení osobní svobody musí být kompenzováno v souvislosti s porušením práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, kdy je uvažováno o možnosti snížení trestu odnětí svobody podle § 58 odst. 1 tr.zákoníku z důvodů nepřiměřené délky trestního stíhání. Závěrem opraveného prostředku navrhl, aby odvolací soud z důvodů uvedených v § 258 odst. 1, písm. a), b), c) tr.ř. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, resp. trestní stíhání s ohledem na § 257 odst. 1 písm. c) tr.ř. zastavil.

12. **Obžalovaný Ing. Pavel Hlavatý** v opravném prostředku, písemně zpracovaném jeho obhájcem, předně uvedl, že je zaměřen do výroku o vině pod body A/1, 3 a výroku o trestu, neboť s napadeným rozsudkem nesouhlasí. Vytýkal mu vady spočívající v tom, že se nalézací soud v napadeném rozsudku nevypořádal dostatečně se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, vyplývajícími zejména z jeho obhajoby i z dalších provedených důkazů, jsou zde pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, bylo porušeno ustanovení trestního zákona a uložený trest je nepřiměřený. Zrekapituloval jednotlivá odsouzení ve věci, kdy byl prvním rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 6. 4. 2010, č.j. 9 T 1/2007-6159, podle § 226 písm. b) tr.ř. zproštěn obžaloby, neboť žalované skutky nejsou trestnými činy. K odvolání státní zástupkyně proti zprošťujícímu výroku ohledně jeho osoby zrušil Vrchní soud v Olomouci celý napadený rozsudek jako neúplný, nejasný, v části nepřezkoumatelný a vrátil věc soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí. V novém hlavním líčení po vrácení věci nalézací soud, aniž provedl nové důkazy, pak po šesti letech od ukončení dokazování před prvním odsuzujícím rozsudkem nerespektoval ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. a hlavní líčení nebylo provedeno znovu, ale vyhlásil napadený rozsudek, kterým jej uznal vinným. Rozhodl tak zcela opačně, aniž by toto své rozhodnutí dostatečně logicky a řádně odůvodnil. Nalézací soud se tak v napadeném rozsudku znovu dopustil pochybení při aplikaci ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř., neboť neprovedl náležité hodnocení jeho obhajoby, se kterou se řádně nevypořádal. Namítl nesprávnost formulace výroku napadeného rozsudku pod bodem A., neboť ačkoliv byl uznán vinným pokračujícím trestným činem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák. a pomocí k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák., nikoliv účastí na zločinném spolčení, je jeho jméno spolu s dalšími obžalovanými uvedeno za písmenem A. a tak předrženo tvrzenému skutkovému popisu činnosti zločinného spolčení, což je v rozporu s § 120 odst. 3 tr.ř. Nalézací soud dle jeho názoru nevyhodnotil důkladně zjištěné skutečnosti a provedené důkazy v konfrontaci s jeho obhajobou, kdy konkrétně poukázal na telefonní odposlechy a diáře F. F., přičemž z těchto nevyplývají žádné skutečnosti, které by jej spojovaly s žalovanou trestnou činností. Nesouhlasil dále se závěrem soudu prvního stupně, že neměl k vypracování znaleckých posudků potřebné znalecké oprávnění a tyto postrádají potřebné náležitosti. Dle jeho názoru, i když neměl formální oprávnění ke zpracování posudků o prodeji podniku a ohledně movitých věcí, mohl předmětné posudky podat, neboť má živnostenské oprávnění

na odhady cen movitého majetku. Navíc tehdy platný zákon o konkurzu a vyrovnání ani zákon o veřejných dražbách nevyžadoval, aby cena movitých věcí byla zjištěna posudkem znalce. Je přesvědčen, že z hlediska svých znalostí a zkušeností byl oprávněn movitý majetek ocenit. Stejně tak je přesvědčen, že mohl provést i ocenění podniku nebo části podniku, přičemž vycházel i z názoru bývalého předsedy komory znalců Dr. Ing. S. Zdůraznil, že byl jmenován znalcem KS v Ústí nad Labem dne 29.11.1977 a v době zpracování předmětných znaleckých posudků působil jako znalec pro odhady ceny nemovitostí již 25 let. Za uvedenou dobu zpracoval 4000 znaleckých posudků, z toho v roce 2001 - 190 posudků a v roce 2002 - 250 posudků, přičemž k jeho znalecké činnosti nebyly za celou dobu jeho činnosti žádné připomínky. Kromě toho pracoval po dobu 25 let v různých ekonomických funkcích ve stavebních podnicích, byl likvidátorem, dále byl správcem několika menších konkurzů a v 35 konkurzech byl opatrovníkem věřitele. Má živnostenské oprávnění na vedení účetnictví, činnost organizačních a ekonomických poradců a cenové odhady movitého a nemovitého majetku. Z uvedeného dle jeho názoru plyne, že měl dostatek odborných znalostí a zkušeností s ekonomikou podniků a též s konkurzy, aby mohl podat požadované posudky. Jím podané znalecké posudky byly přezkoumatelné, neboť všechny obsahují specifikaci pozemků podle druhu parcel a jejich výměr, jednotlivé objekty nemovitostí a odvolání na soupisy ostatních druhů majetku, např. soupis majetku konkurzní podstaty, inventury hmotného a nehmotného majetku aj., přičemž tyto soupisy a soubory bylo možno kdykoliv doložit. K posudku nebyly tyto přílohy připojeny pro svůj rozsah. K bodu A/1 - konkurzní řízení úpadce Grafostroj, a.s., tvrzené skutečnosti nebyly v trestním řízení prokázány. Odmítl, že by se před podáním znaleckého posudku s někým dohodl o rozsahu posudku a částce, „k jaké je nutno s ohledem na úmysl členů spolčení dospět“. Pokud nalézací soud v napadeném rozsudku na str. 376 dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné vazby, které by nasvědčovaly rozsahu kontaktů přesahujícím rámcem kontaktu mezi zadavatelem posudků a znalcem, je uvedené tvrzení ve výroku napadeného rozsudku v naprostém rozporu se závěry v jeho odůvodnění. Nalézací soud dospěl k závěru, že vypracoval záměrně neprůkazný a nepřezkoumatelný znalecký posudek s úmyslně zkresleným výsledkem, který se měl stát podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku, z jediného důkazu, a to ze znaleckých posudků znaleckého ústavu A-Consult plus s.r.o., ke stanovení obvyklé ceny podniku Grafostroj, a.s., a dále z posudku hodnotícího jeho posudek. U hlavního líčení dne 24. 9. 2008 se za přítomnosti znalců znaleckého ústavu A-Consult plus, s.r.o., ukázalo, že řada zjištění znaleckého ústavu a jeho závěrů neodpovídá skutečnosti, či jsou pochybné nebo sporné a že v některých směrech jde o názor znalců oproti odlišnému názoru jiných znalců, zejména pokud jde o metody zpracování posudku a způsob hodnocení jejich výsledků. Nalézací soud postupoval při hodnocení důkazů v případě úpadce Grafostroj, a.s., jednostranně. Dále namítl, že tržní hodnota podniku Grafostroj, a.s., Cvikov, stanovená znaleckým ústavem A-Consult plus, s.r.o., ve výši 21 733 000 Kč, byla značně nadhodnocena. Jednak znalecký ústav nepostupoval při ocenění tohoto podniku stejným způsobem či metodou jako při ocenění Krušnohorské strojírně, a.s., areálu Komořany, kde byla hodnota této části podniku stanovena substanční metodou ve výši 114 milionů korun a následně upravena při výpočtu tržní hodnoty na konečnou obvyklou cenu ve výši 61 a půl milionu korun, tj. ve výši 54 % původní substanční hodnoty a další skutečností bylo nadhodnocení ceny movitých věcí ve výši 16 milionů korun. Přístup znaleckého ústavu byl pouze teoretický a výpočtový, prohlídka strojů v areálu podniku byla formální, ocenění movitých věcí vycházelo z papírových podkladů, seznamů a tabulek a zpracovatel Ing. P. nevzal v úvahu všechny nezbytné faktory pro ocenění. On oproti znaleckému ústavu důsledně prohlédl fyzicky celý areál podniku a jednotlivé stroje, zkoumal opotřebení a využitelnost strojů pořízených v období od roku 1936 do roku 2000 dále i starou kotelnou. Namítl, že znalecký ústav do hodnoty podniku nesprávně zahrnul i finanční účty ve výši 1 234 000 Kč, které nebyly předmětem prodeje. Za správnou považuje

porovnávací metodu, když předmětný podnik porovnal s Elektrotechnickými závody Teplice, areál Bystřany. Nadhodnocení ceny podniku Grafostroj, a.s., v posudku znaleckého ústavu, vyplývá také z výpovědi svědků D. K., P. Z., O. G. aj. T. Poukázal také na výpověď svědka JUDr. T. P., který mj. uvedl, že posudek žádným způsobem dražbu neovlivňuje, protože tam je to vždy otázka trhu. Namítl, že na rozdíl od znaleckého ústavu zhodnotil ekologickou zátěž v podniku, přičemž vycházel z šetření v podniku, což opět potvrdili svědci D. K., Ing. M. H., O. G., J. Š.. Zdůraznil, že znalecký ústav zpracovával znalecký posudek k ocenění podniku Grafostroj, a.s., s odstupem pěti let od zpracování jeho a měl již řadu nových informací o podniku, zejména o konkrétním kupujícím, dalším vývoji v provozu podniku, vývoji trhu nemovitostí, apod. Vyslovil nesouhlas se závěrem nalézacího soudu, který za škodu považoval též částku 94 500 Kč vyplacenou mu za údajně nesprávný, účelový a nepravdivý znalecký posudek, neboť práci na ocenění podniku, včetně několika šetření v podniku, vyhodnocení podkladových materiálů, odvedl. Jednalo se o smluvní cenu, která byla přiměřená sjednané a provedené práci. Za této situace proto pokládá svůj znalecký posudek k ocenění podniku úpadce Grafostroj, a.s., za správný, odpovídající podkladům, které si opatřil a skutečným, které zjistil v rámci šetření k podání znaleckého posudku ke dni jeho zpracování a stanovenou obvyklou cenu ve výši 10 milionů Kč za odpovídající. Naopak považuje cenu vypočtenou znaleckým ústavem A-Consult plus, s.r.o., ve výši 21 733 000 Kč za nadhodnocenou a neodpovídající reálným skutečným ke dni 30. 10. 2001. V případě znaleckého posudku v konkurzním řízení úpadce Krušnohorské strojírní, a.s., bod A/3, namítá tytéž výhrady jako u úpadce Grafostroj, a.s. Odmítl, že by se s kýmkoliv před podáním posudků dohodl o rozsahu posudků a částce, „k jaké je nutno s ohledem na úmysl členů spolčení dospět“, a že by zpracoval 6 záměrně nepřekoumatelných a nepřezkoumatelných posudků s úmyslně zkresleným výsledkem, které se měly stát podkladem pro stanovení nepřiměřeně nízké ceny podniku. Ani ve vztahu k těmto posudkům nebyl opatřen či proveden žádný důkaz, který by něco takového nepochybně prokazoval. Zjištění pracovníků či znalců znaleckého ústavu A-Consult plus, s.r.o., a jejich závěry jsou v mnohém pochybné nebo sporné, navíc se v některých směrech jedná o názor znalců na metodiku postupu oproti odlišnému názoru jiného znalce (v daném případě jeho názoru). Znalecký ústav A-Consult plus, s.r.o., nesprávně do svého znaleckého posudku zahrnul částku 8 057 000 Kč na finančních účtech, ačkoliv jejich hodnota se netýkala jím oceňované části podniku. Je pro něj nepochopitelné, že nalézací soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že jeho znalecké posudky se staly podkladem pro stanovení záměrně nepřiměřeně nízké ceny části podniku úpadce, čímž se měl podílet na způsobení škody ve výši 11,5 milionu Kč přesto, že ocenil areál Komořany výslednou obvyklou cenou ve výši 80 milionů korun, kdežto znalecký ústav stanovil obvyklou cenu s odstupem 2 a půl roku ve výši 61,5 milionu Kč, tedy o 18 a půl milionu korun nižší cenu. Uvedený závěr nalézacího soudu je zcela neudržitelný, odporující logice i všem zjištěným skutečnostem. I v tomto případě nalézací soud zcela pominul vyjádření znalců znaleckého ústavu A-Consult plus, s.r.o., v jeho prospěch a nepostupoval v souladu se zákonnými požadavky na hodnocení důkazů, zejména pokud jde o výpovědi svědků. Ke znaleckým posudkům na cenu nemovitostí č.p. XXXXX se st.p. XXXXX a č.p. XXXXX se st.p., XXXXX v k.ú. Komořany uvedl, že zpracoval na požádání dražební společnosti RAK CZ, a.s., v dubnu 2002 dva posudky k ocenění označených bytových domů, přičemž stanovil obvyklou cenu jednoho domu ve výši 1,7 milionu Kč a druhého domu ve výši 1,5 milionu Kč. V září 2002 byl požádán o nové ocenění předmětných domů, přičemž mu byla poskytnuta informace, že ohledně uvedených bytových domů proběhly již dvě dražby, na první z nich se nikdo nedostavil, při druhé dražbě byla cena snížena samotným dražebníkem, když nejnižší podání bylo stanoveno na 990 tisíc Kč u prvního domu a na 980 tisíc Kč u druhého domu. Domy přesto vydraženy nebyly. Doplnil si tak informace od místních orgánů a na základě všech nových podkladů pak v říjnu 2002 vypracoval nové posudky, v nichž stanovil obvyklou cenu

prvého domu ve výši 800 000 Kč a druhého domu ve výši 700 000 Kč, přičemž v dražbě byla první budova vydražena za vyvolávací cenu 550 000 Kč a druhá budova za vyvolávací cenu 450 000 Kč. Znalecký ústav A-Consult plus, s.r.o., ve svém posudku ocenil oba bytové domy celkem na částku 1 350 000 Kč, přičemž on sám po předmětném snížení ocenil oba bytové domy na částku 1 500 000 Kč, když postup dražebníka a výsledek následující dražby již nemohl nikterak ovlivnit. Přesto je mu v napadeném rozsudku kladeno za vinu stanovení záměrně nepřiměřeně nízké ceny uvedených nemovitostí a podílu na způsobené škodě ve výši 350 000 Kč. Vyslovil nesouhlas s tím, že by ve znaleckém posudku části podniku - areál Teplice stanovil obvyklou cenu záměrně nízkou ve výši 12 milionů Kč, když obvyklá cena, ke které dospěl ve svém posudku znalecký ústav, činila 23 965 000 Kč. Uvedl, že znalecký posudek zpracoval na základě zadání společnosti RAK CZ, a.s., s požadavkem na ocenění souboru movitého a nemovitého majetku. V době, kdy posudek zpracovával, nebyl areál v Teplicích již více jak rok v provozu, podstatná část zařízení byla odvezena do Komořan nebo byla prodána ještě před prohlášením konkurzu, zbylý movitý majetek byl neudržovaný a ve špatném stavu. Konstatoval, že při zpracování posudku použil výnosovou metodu na základě nájemních smluv uzavřených k datu ocenění, kdežto znalecký ústav zpracoval svůj posudek na ocenění závodu Teplice s odstupem dvou let, neměl již k dispozici nájemní smlouvy a „tvořil předpokládané možné ceny nájemného“ bez znalosti skutečného stavu objektu v prvním pololetí 2002 a bez konkrétních nájemních smluv. Je přesvědčen, že ve svých znaleckých posudcích použil porovnávací metodu s dalšími třemi podniky, s ohledem na již známou cenu, za kterou byly podniky v dražbě nebo ve výběrovém řízení prodány. Porovnávané podniky dobře znal většinou ze své pracovní činnosti. Ohradil se proti úvaze nalézacího soudu, že posudek k ocenění areálu Teplice zpracovával koordinovaně se spoluobžalovaným znalcem Ing. Jurenkou, v jehož posudku byla stanovena výsledná cena ve stejné výši jako v jeho posudku, když Ing. Jurenka stanovil stejným způsobem výnosovou hodnotu a pro porovnání použil tři stejné areály. Nalézací soud nepřihlédl k výpovědím svědků, např. Ing. J. Z. či M. Z., k posouzení reálnosti ceny areálu v Teplicích. Tržní hodnota areálu Teplice vypočtená znaleckým ústavem A-Consult plus, s.r.o., ve výši 23 965 000 Kč je nadhodnocená a neodpovídá skutečné tržní hodnotě uvedeného areálu v době podání jeho posudku. Obžalovaný také namítl, že byl porušen zákon v ustanovení § 175 tr.zák. č. 140/1961 Sb., ve znění platném do 30. června 2002, kdy skutková podstata trestného činu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek, ze které vychází napadený rozsudek, nabyla účinnosti na základě novely trestního zákona č. 134/2002 Sb. až dnem 1. července 2002, přičemž poukázal na rozdílnost znění skutkových podstat. Jeho znalecký posudek č. 2400-150/2001 k ocenění podniku úpadce Grafostroj, a.s., zpracovaný ke dni 30. 10. 2001, v žádném případě nenaplňoval skutkovou podstatu trestného činu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek v uvedeném tehdy platném znění. Pokud nalézací soud tento skutek kvalifikoval též jako pokračující trestný čin křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák., porušil tím zákon. Námitky podle odvolatele platí i pro jeho znalecké posudky k ocenění částí majetku úpadce Krušnohorské strojírný, a to posudek č. 2490-50/2002 ze dne 28. 3. 2002 na cenu části podniku, areál Komořany, č. 2499-59/2002 ze dne 12.4.2002, č. 2500-60/2002 ze dne 12. 4. 2002 na cenu nemovitostí č.p. XXXXX se st.p. XXXXX a č.p. XXXXX se st.p. XXXXX v k.ú. Komořany, neboť všechny tyto posudky zpracoval v době do 30. 6. 2002. Dle jeho názoru nebylo prokázáno, že by jeho zbývající tři znalecké posudky pod bodem A/3 napadeného rozsudku, podané po 30. 6. 2002, naplňovaly skutkovou podstatu nového znění § 175 tr.zák., neboť za těmito znaleckými posudky si stojí, považuje je z hlediska správnosti ocenění posuzovaného majetku za pravdivé, nejsou hrubě zkreslené a vědomě neúplné. Ze stejných důvodů nemohl naplnit ani skutkovou podstatu pomoci k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák., účinného do 31. 12. 2009. Tohoto trestného činu by se navíc mohl dopustit pouze v případě, pokud by si

byl vědom, že se podáním znaleckých posudků pod body A/1, 3 napadeného rozsudku dopustil trestného činu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek a současně by mu bylo při podání takových posudků známo, že některý z dalších obžalovaných porušil podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, přičemž by byl minimálně srozuměn, že svým jednáním mu ke spáchání takového trestného jednání poskytl pomoc. Takový úmysl mu však prokázán nebyl. Shodně jako ostatní spoluobžalovaní poukázal na nepřiměřenou délku trestního stíhání, neboť k trestnému jednání mělo dojít koncem roku 2001 a v průběhu roku 2002, tedy před více jak 15 lety, trestní stíhání bylo proti němu zahájeno dne 17. 6. 2006, tedy před více jak 11 lety a obžaloba pak proti němu byla podána dne 25. 3. 2008, tedy před téměř deseti lety. Poukázal na čl. 6 odst. 1 (věty první) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Přestože nepřiměřenost lhůty co do měsíců a let nebyla nikdy v obecné poloze stanovena, z více rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že dobu více jak šesti let bez pravomocného skončení trestního řízení již v žádném případě nelze tolerovat. Odkázal na Ústavní soud ČR ve svém nálezu sp.zn. I. ÚS 554/04 ze dne 31. 3. 2005 a vyslovil závěr, že je nepochybné, že s prodlužující se délkou trestního řízení se vytrácí základní vztah mezi trestným činem a ukládaným trestem. Doba mezi trestným jednáním a vynesením konečného rozhodnutí má bezprostřední vliv na účel trestu, jehož má být uložením konkrétního trestu dosaženo. Se zvětšujícím se časovým odstupem od spáchání trestných činů se oslabuje jak prvek individuální, tak generální prevence, tím spíše, že posuzované jednání je zcela ojedinělým excesem v životě obviněného. V dalších závěrech ústavní soud s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva mimo jiné dovozuje, že porušení pravidla přiměřené délky řízení lze kompenzovat zmírněním trestu. Obžalovaný zdůraznil, že celý život byl naprosto bezúhonný a poctivý, pracoval v náročných funkcích, až dosud již 40 let vykonával bez jakýchkoliv výhrad či připomínek znaleckou činnost, staral se o rodinu, nebyl nikdy soudně trestán a necítí se vinným ani trestným jednáním, které je mu kladeno za vinu. Více jak 11 let od vznesení obvinění cítí uje trestní stíhání jako křivdu a musel se potýkat s medializací jeho účasti v projednávané věci. Trest uložený soudem prvního stupně považuje zejména s ohledem na délku trestního stíhání za nepřiměřený. Závěrem opravného prostředku proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) popř. e) tr.ř. zrušil a buď sám rozhodl tak, že jej podle § 226 písm. b) tr.ř. zproští obžaloby, nebo aby věc vrátil soudu prvního stupně postupem dle § 259 odst. 1 tr.ř.

13. **Obžalovaný Mgr. Vladimír Šiša** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, uvedl, že jej podává jak do výroku o vině tak i do výroku o trestu. Namítl, že přestože odvolací soud označil ve svém kasačním rozhodnutí první rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k jeho osobě, kdy byl zproštěn obžaloby, za předčasný, doplnění dokazování ke stíhanému skutku ničeho nového nepřineslo a nalézací soud vycházel i nyní v zásadě ze stejných skutkových zjištění jako při prvním rozhodnutí ve věci. Dle odvolacího soudu se měl soud prvního stupně zabývat otázkou, zda jeho jednání bylo prováděno v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu, a zda existuje příčinná souvislost mezi nabídnutím úplatků a obstaráváním věci v obecném zájmu. Podle obžaloby měl přijímat služby či dary výměnou za činnosti ve prospěch zločinného spolčení, tak že přislíbil získávání informací o úkonech Policie ČR v trestním řízení vedeném ÚOKFK expozitura Ústí nad Labem, pod č.j. OKFK 19/2-2004 a dále, že měl umožňovat neoprávněný vstup osob do budovy Národně bezpečnostního úřadu za účelem jejich zastrašování, a poskytoval informace o služebních jednáních a schůzkách svých a ředitele NBÚ s konkrétními osobami, za účelem infiltrace Dr. V. a Mgr. H. do tohoto správního úřadu. Namítl, že nikde nejsou prokázány ani tvrzeny informace, o kterých konkrétních úkonech Policie ČR měl přislíbit získávat informace. Pokud je mu kladeno za vinu, že měl zjišťovat informace o domovních prohlídkách připravovaných Policií ČR, pak ze své pozice

vedoucího kanceláře ředitele NBÚ neměl k takovým informacím přístup a nemohl tak v tomto ohledu své postavení zneužít. Také chybí důkaz o tom, že takovouto činnost dělal vědomě pro přijetí údajných úplatků. Namítl, že není dostatečně odůvodněno, jak informace o vlastních služebních jednáních a ředitele NBÚ souvisí s obstaráváním věcí obecného zájmu. Uvedl, že ve všech případech údajných úplatků se jedná o činnosti či dary nepatrné hodnoty běžně mezi známými poskytované, které nejsou natolik významné, aby mohl každý bezesporu rozpoznat, že se jedná o úplatek. Bez ohledu na pohnutky Dr. V. či Mgr. H., nedošlo z jejich strany k ničemu tak zásadnímu, aby mohl vnímat v obžalobě uvedená plnění jako úplatek. Jako příklad uvedl automobil, který měl půjčený na zkoušku a náklady provozu si hradil sám, byt v Praze si nakonec se známou Dr. V. dojednal sám a náklady s ním spojené opět hradil sám. Za úplatek nelze dle něj považovat pouhý neurčitý příslib dovolené nebo šperk, jehož hodnota ani do dnešní doby není stanovena. Také z žádného z provedeného důkazu nevyplývá, že by měl povědomí o údajných zločinných motivech Dr. V.. Chybí podle něj důkaz o tom, že mezi přijímáním činností i darů a jeho údajnou závadnou činností byla příčinná souvislost, a že byla naplněna subjektivní stránka trestného činu, tedy vědomí, že veškeré dary či služby dostává jako protihodnotu za svou činnost. Zdůraznil, že jedinou věcí, kterou uskutečnil, bylo pozvání Dr. V. do své kanceláře a jeho návrh na člena rozkladové komise. Členy rozkladové komise neschvaloval, a pokud jej někdo navštěvoval v kanceláři v budově NBÚ, nejednalo se v tomto ohledu o žádnou neběžnou záležitost, neboť známí či kamarádi se běžně v práci navštěvují a část budovy, ve které sídlil, byla navíc „veřejná“. Jednoznačně odmítl svoje povědomí o existenci zločinného spolčení a svém úmyslu přijímat úplatky za účelem jednání ve prospěch tohoto zločinného spolčení. Takový závěr ani neplyne z provedeného dokazování. Tento závěr nelze dovodit ani z existence spisu, který v jeho kanceláři zanechal JUDr. J. C.. Takováto schůzka s JUDr. C. proběhla v únoru 2004, tedy v době těsně před prohlídkou prostor v jeho kanceláři, a tedy až po té, co jmenovaný měl údajné úplatky přijímat. V době přijímání úplatků, tedy převážně v roce 2003 tak neměl a ani nemohl mít povědomí o údajném zločinném spolčení. Namítl, že je s podivem, že sám je stíhán za trestný čin dle § 163a tr.zák. a za stejný trestný čin nebyl stíhán Mgr. J. H., který jej měl uplácet. Pokud obžaloba tvrdí, že Mgr. H. uplácel s Dr. V., aniž by měl povědomí o zločinném spolčení, pak nedává logiku, jak mohl mít povědomí o zločinném spolčení uplácený, když právě uplácející dle obžaloby toto povědomí neměl. Závěrem opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a nově rozhodl tak, že jej zproští obžaloby, popř. aby rozhodl o zastavení trestního stíhání pro jeho promlčení, pokud nebude dáno přesvědčení nalézacího soudu o naplnění všech složek skutkové podstaty trestného činu dle § 163a tr.zák. tedy zejména jeho vědomí o existenci zločinného spolčení a příčinná souvislost mezi jeho jednáním a zájmy zločinného spolčení.

14. Ve veřejném zasedání, konaném ohledně ve věci podaných opravných prostředků, obhájci obžalovaných, jakož i státní zástupce postupně přednesli opravné prostředky v rozsahu jejich písemných vyhotovení a zdůraznili z nich pro ně rozhodné a důležité skutečnosti. Intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze v rámci svého vyjádření k opravným prostředkům obžalovaných uvedl, že dle jeho názoru nalézací soud nepostupoval procesně správně, když nerespektoval ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. Dále uvedl, že napadený rozsudek není ve všech směrech jednoznačný, jsou v něm určitá drobná formální pochybení, nicméně s ohledem na to, že vyhlášený rozsudek je fakticky totožný s podanou obžalobou, pak s tímto souhlasí. V případě konečných návrhů obhájce JUDr. J. Berky odkázal na závěrečný návrh učiněný v písemném vyhotovení podaného opravného prostředku, který doplnil návrhem alternativním, aby napadený rozsudek byl zrušen a obžalovaný obžaloby zproštěn. Obhájce obžalovaného JUDr. D. Thonata navrhl, aby bylo rozhodnuto ve shodě s písemným vyhotovením opravného prostředku, tedy, aby po zrušení napadeného rozsudku ve vztahu k osobě tohoto byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, anebo v případě, že by odvolací soud shledal, že může být

z procesních důvodů rozhodnuto odlišně, aby změnil výrok o trestu tak, že sníží jeho výměru na tři roky. Jako další alternativu, s ohledem na vývoj celé věci, který by nastal po zrušení a vrácení věci nalézacímu soudu, navrhl, aby odvolací soud zastavil jeho trestní stíhání s ohledem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. m) tr.ř. Obhájce obžalovaného Ing. M. Jurenky navrhl, aby bylo rozhodnuto o tom, že je klient účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a alternativně pak navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k doplnění dokazování a novému rozhodnutí. Navrhl rovněž zamítnout odvolání státního zástupce. Obhájce obžalovaného P. Tuhého navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Další možností je pak zvažovat nižší trestní odpovědnost než ve vztahu ke zločinnému spolčení a tomu přizpůsobit úvahy o trestu, případně v určitém rozsahu jej zprostit viny. Obhájce obžalovaného L. Kindla navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k novému rozhodnutí. Alternativně navrhl zastavení trestního stíhání, a to podle § 257 odst. 1 písm. c) tr.ř. a § 223 odst. 1 tr.ř. z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. a) tr.ř., nebo uvedených v § 11 odst. 1 písm. m) tr.ř. Obhájce obžalované M. M. navrhl zrušení napadeného rozsudku v části, týkající se jeho klientky a vrácení věci nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, eventuálně její zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) tr.ř. Obhájce obžalovaného Bc. K. M. navrhl, aby byl napadený rozsudek ohledně jeho klienta zrušen a věc vrácena nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Poukázal také na možné alternativní řešení, a to po zrušení napadeného rozsudku zproštění obžalovaného obžaloby dle § 226 písm. c) tr.ř. nebo zastavení trestního stíhání podle § 257 odst. 1 písm. c) tr.ř., s odkazem na § 11 odst. 1 písm. m) tr.ř. Obhájce obžalovaného Ing. P. Hlavatého navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. c), písm. d), event. i písm. e) tr.ř. zrušil a aby byl zproštěn obžaloby buď zcela nebo z větší části dle § 226 písm. b) tr.ř. Alternativně poukázal na možnost zastavení trestního stíhání z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. m) tr.ř., event. pokud by nebyl v plném rozsahu zproštěn obžaloby a byl by částečně uznán vinným, pak navrhl, aby nebyl ukládán trest. Obhájce obžalovaného Mgr. V. Šiši navrhl zrušit napadený rozsudek s tím, že jako sekundární návrh nabízí zastavení trestního stíhání pro promlčení. Primárně je však navrhováno po zrušení napadeného rozsudku vydání rozsudku zprošťujícího. Státní zástupce učinil konečný návrh v souladu s tím, jak je uveden v písemném odůvodnění opravného prostředku.

15. Dříve než mohl odvolací soud realizovat svoji přezkumnou povinnost ve vztahu k odvoláními napadenému rozsudku, musel reagovat na jednu z odvolacích námitek, kterou uplatnil ve svém opravném prostředku obžalovaný P. Tuhý. Podstatou této je to, že dle jeho názoru je soudem příslušným k projednání odvolání Vrchní soud v Praze, neboť původní důvody, pro které byla věc přikázána Vrchnímu soudu v Olomouci, dávno odpadly. V reakci odvolací soud uvádí, že shodná námitka již byla uplatněna v předchozím odvolacím řízení a s touto se vypořádal ve svém usnesení ze dne 15. 5. 2012, č.j. 6 To 49/2011-6998, a to konkrétně na straně 60. Dle jeho názoru, oproti tvrzení obžalovaného, se situace nijak nezměnila. Příslušnost Vrchního soudu v Olomouci pro rozhodování v předmětné trestní věci byla založena usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 11 Td 38/2011-6, kterým podle § 25 tr.ř. byla pro řízení o opravných prostředcích odňata Vrchnímu soudu v Praze věc, vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, pod sp.zn. 9 T 1/2007, a přikázána k projednání a rozhodnutí Vrchnímu soudu v Olomouci. Tento právní názor Nejvyššího soudu ČR, jakožto soudu nadřízeného, je pro Vrchní soud v Olomouci i nadále závazným, a proto v dané věci vystupuje jako příslušný procesní soud soud odvolací. V této souvislosti je možno poukázat na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci stěžovatelů PhDr. V. V., sp.zn. I. ÚS 2742/11, L. Kindla, sp.zn. III. ÚS 3082/11, či JUDr. D. Thonata, sp.zn. I. ÚS 3146/11, kdy podané ústavní stížnosti byly Ústavním soudem odmítnuty.

16. Vrchní soud v Olomouci, jakožto soud odvolací (§ 252 tr.ř.), předně zjistil, že odvolání byla podána osobami oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. a), písm. b) tr.ř. a v zákonné lhůtě, vyplývající z ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř., když po obsahové stránce splňují náležitosti ustanovení § 249 odst. 1 tr.ř.
17. Jelikož odvolací soud neshledal důvod k zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. S ohledem na vymezení obsahu opravných prostředků jednotlivých odvolatelů nebyla přezkumná činnost odvolacího soudu nikterak omezena.
18. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno podstatných vad, které by měly za následek, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku (**§ 258 odst. 1 písm. a/ tr.ř.**). Na tomto závěru nemohou ničeho změnit ani námitky, které ve svých opravných prostředcích shodně uplatnila většina obžalovaných a které se týkají nerespektování ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. a § 264 odst. 1 tr.ř. V reakci na uvedené považuje odvolací soud za vhodné uvést následující.
19. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, v dané věci již jednou rozhodoval, a to usnesením ze dne 15. 5. 2012, č.j. 6 To 49/2011-6998, kdy podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d) písm. f) tr.ř. z podnětu odvolání tehdejších všech obžalovaných, kteří byli uznáni vinnými, státní zástupkyně a poškozených společností napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátil soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí (str. 62 a násl.) odvolací soud poukázal na důvody, které jej vedly k tomuto procesnímu postupu, přičemž prvotním nedostatkem, který bylo třeba odstranit, bylo nerespektování ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. a § 125 odst. 1 tr.ř. ze strany nalézacího soudu. Napadený rozsudek zůstal z pohledu jeho přezkoumatelnosti „napůl cesty“, což samozřejmě mělo vliv na způsob reakce a vypořádání se s odvolacími námitkami jednotlivých obžalovaných, neboť k jejich řešení mohlo dojít teprve poté, co by nalézací soud náležitým způsobem provedl vyhodnocení ve věci provedených důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř. a toto by našlo svůj odraz v odůvodnění předmětného rozhodnutí, tak jak to má namysli ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. Za dané situace nemohl odvolací soud reagovat a také ani nereagoval na odvolací námitky, které jsou vázány na hodnotící činnost nalézacího soudu, nicméně tyto se ve svém rozhodnutí snažil okomentovat a na ně poukázat. Další pochybení bylo shledáno v aplikaci právní kvalifikace u některých obžalovaných, dále pak z pohledu odvolání státní zástupkyně ve vztahu ke zprošťujícím výrokům ohledně některých obžalovaných a v neposlední řadě pak i pokud jde o jednotlivé poškozené a vlastního rozhodnutí ohledně jejich nároků na náhradu škody. Úkolem nalézacího soudu po vrácení věci bylo, aby se v rámci svého nového rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi skutečnostmi, jež mají vliv na vlastní rozhodnutí, a odstranil naznačená pochybení. Dále měl s ohledem na charakter věci věnovat náležitou pozornost problematice hodnocení důkazů při respektování ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. a následně své úvahy a závěry patřičným způsobem odůvodnit ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. tak, aby jeho rozhodnutí bylo jednoznačné a přezkoumatelné. Přezkoumáním nově napadlého rozsudku odvolací soud zjistil, že nalézací soud respektoval ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř., *dle kterého soud, jemuž věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil.* Nalézací soud ve věci provedené důkazy odpovídajícím způsobem hodnotil, a to i se zaměřením na mu vytýkané nedostatky v rozhodnutí odvolacího soudu. Své závěry, týkající se viny obžalovaných, dostatečným

a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, když v podrobnostech je možno odkázat na příslušné pasáže napadeného rozsudku, týkající se každého konkrétního dílčího útoku, např. jednání pod bodem A/1, týkající se úpadce Grafostroj, a.s., Cvikov (str. 164 až 183 napadeného rozsudku), kde hodnotící úvahy nalézacího soudu se nacházejí na str. 179 až 183 tohoto. V novém rozhodnutí byl tedy odstraněn základní, odvolacím soudem soudu nalézacímu vytykány nedostatek, a to nerespektování ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. Je tedy možno prozatím v obecné rovině uzavřít, že nalézací soud respektoval mantinely ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř., přičemž v podrobnostech je možno odkázat na pasáže níže uvedené, ve kterých se bude odvolací soud zabývat shodnými námitkami jednotlivých odvolatelů, atakujícími jednak přezkoumatelnost napadeného rozsudku z pohledu ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. a dále problematikou hodnotících úvah nalézacího soudu ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř.

20. K další shodné námitce většiny obžalovaných, spočívající v tom, že nalézací soud nerespektoval ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř., odvolací soud krátce rekapituluje, že v předmětné trestní věci bylo ukončeno dokazování dne 20. 4. 2009, kdy následně bylo hlavní líčení odročeno a posléze dne 6. 4. 2010 byl vyhlášen shora zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, č.j. 9 T 1/2007-6159, který byl zrušen citovaným rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 5. 2012, č.j. 6 To 49/2011-6998. Následně byla věc vrácena nalézacímu soudu, který nařídil hlavní líčení na den 22. 6. 2015 (č.l. 10 096 a násl.). Úvodem tohoto bylo vyhlášeno po tiché poradě senátu bez přerušení jednání usnesení, že předseda senátu v hlavním líčení podá podrobnou zprávu o dosavadním stavu řízení, což se také stalo. S tímto postupem nesouhlasili obhájci jednotlivých obžalovaných, kdy poukazovali na délku doby, která uplynula od ukončení dokazování v předmětné trestní věci a jež činí více než 6 roků, přičemž v tomto směru obhájce obžalovaného JUDr. J. Berky trval na tom, aby bylo zaprotokolováno, že s ohledem na podmínky § 219 odst. 3 tr.ř. věta poslední žádá, aby hlavní líčení bylo konáno od počátku znovu. V průběhu jednání před nalézacím soudem došlo k doplnění dokazování, a to dne 23. 6. 2015 (č.l. 10 102 a násl.), kdy byly čteny ve vztahu k jednotlivým obžalovaným opisy rejstříků trestů, dne 14. 9. 2015 (č.l. 10 146 a násl.) byly čteny návrhy na doplnění dokazování a hodnocení na osobu obžalovaného P. Tuhého, vyjádření a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 a dále pak ve vztahu k obžalované M. M. Přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 1999 až 2003 a účetní Rozvaha společnosti Inttherm, s.r.o., za roky 2001 až 2003. V hlavním líčení konaném dne 25. 11. 2015 byly zamítnuty návrhy některých obžalovaných na doplnění dokazování a byl vynesena napadený rozsudek. Toto okrajové doplnění dokazování nemělo na podstatu meritorního rozhodnutí žádný vliv. V reakci na námitku obžalovaných je možno uvést, že tato byla již uplatněna v jejich opravných prostředcích ve vztahu k prvnímu odsuzujícímu rozsudku a reakce odvolacího soudu se nachází na str. 63 až 66 jeho zrušujícího rozhodnutí. Dle přesvědčení odvolacího soudu se situace nijak nezměnila, a proto i nadále setrvává na svém stanovisku, které prezentoval na uvedených stranách svého rozhodnutí. Dlužno uvést, že se touto problematikou zabýval v napadeném rozsudku i nalézací soud, jak to vyplývá ze str. 133 napadeného rozsudku. Podstatná část obžalovaných ve svých opravných prostředcích reagovala na postup předsedy senátu na počátku hlavního líčení dne 22. 6. 2015, ve kterém shledali vadnost v řízení, které rozsudku předcházelo, neboť předseda senátu nerespektoval skutečnost, že od posledního jednání nalézacího soudu uplynula doba delší 6 roků, přičemž jeho postup byl dle jejich názoru v rozporu s ustanovením § 219 odst. 3 tr.ř. S takovýmto právním názorem obžalovaných se odvolací soud nemůže ztotožnit, přičemž v rámci svých úvah vycházel z následující skutečnosti. Z ustanovení § 219 odst. 1 tr.ř. vyplývá, že *soud odročí hlavní líčení, objeví-li se překážka, pro kterou nelze hlavní líčení provést nebo v něm pokračovat, přitom stanoví den, kdy se bude konat další hlavní líčení ...* Z ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. vyplývá, že *jestliže není třeba pro podstatnou vadu řízení nebo z jiného důležitého důvodu provést hlavní líčení znovu, sdělí předseda senátu při*

pokračování v odročeném hlavním líčení podstatný obsah dosavadního jednání. Změnilo-li se složení senátu nebo uplynula-li od odročení hlavního líčení delší doba, přečte se soublasem státního zástupce a obviněného předseda senátu podstatný obsah protokolu o hlavním líčení, včetně v něm provedených důkazů; není-li soublas dán, musí být hlavní líčení provedeno znovu. Samotné odročení hlavního líčení představuje procesní úkon, kterým se dočasně přerušuje projednávání věci v hlavním líčení a odkládá se meritorní rozhodnutí o podané obžalobě na pozdější dobu, protože ani přes náležitou přípravu hlavního líčení, která by měla být taková, aby se hlavní líčení nemuselo odročovat, nelze dále v hlavním líčení pokračovat, či toto konat. Z ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. vyplývají **dvě různé alternativy** dalšího možného procesního postupu poté, co bylo dřívější hlavní líčení odročeno, pokud po odpadnutí důvodu odročení se má hlavní líčení v téže věci opětovně konat. Jednak **je možno v hlavním líčení, které bylo odročeno dále pokračovat**, nebo **hlavní líčení bude třeba provést znovu**, protože je zde a) **podstatná vada řízení**, již jsou zatíženy výsledky dřívějšího hlavního líčení, nebo k tomu vede jiný důležitý důvod, anebo b) **se změnilo složení senátu**, který ve věci rozhoduje, či c) **od odročení hlavního líčení uplynula delší doba** a státní zástupce nebo obžalovaný nesouhlasí jen s přečtením podstatného obsahu protokolu o dřívějším hlavním líčení, včetně důkazů v něm provedených. V případě varianty a) se podstatnou vadou řízení, která odůvodňuje nutnost provést hlavní líčení znovu, rozumí některá z vad uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., tak jak její existenci konstatoval odvolací soud. Vztaženo na předmětnou věc, podstatná vada řízení nebyla shledána, neboť nalézací soud nebyl zavázán povinností provést hlavní líčení znovu, když shora zmiňovaným rozhodnutím odvolacího soudu byl tehdy napadený rozsudek zrušen z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. f) tr.ř., přičemž důvodem tohoto postupu byla zejména vadnost samotného rozsudku. Tedy tato alternativa, která odůvodňuje provedení hlavního líčení znovu, není namístě, stejně jako varianta b), spočívající ve změně ve složení senátu. Z komparace napadeného rozsudku, protokolu o hlavním líčení, s prvním odsuzujícím rozsudkem ve věci, včetně protokolu o hlavním líčení vyplývá, že v obou případech rozhodoval senát ve stejném složení. V případě varianty c), a to uplynutí delší doby od hlavního líčení, kam také směřují odvolací námitky většiny obžalovaných, je třeba uvést, že zákon neposkytuje bližší konkretizaci pro posouzení, jaký časový limit lze považovat za delší dobu. Bude záležet na konkrétních okolnostech každé projednávané věci, zejména na jejím rozsahu a složitosti, na množství a charakteru dosud provedených důkazů, apod. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že se jedná o mimořádnou trestní věc jak svým rozsahem, tak i složitostí. Nalézací soud projednával 6 postupně napadlých obžalob ohledně 12 obžalovaných. Spisový materiál čítá přes 173 svazků základního spisu a dále velké množství příloh, jako např. znalecké posudky, konkurzní spisy, analýzy telekomunikačního provozu a další. Rozsah provedeného dokazování je patrný ze stran 144 až 147 napadeného rozsudku, kde nalézací soud rekapituluje v obecné poloze jednotlivé provedené důkazy, a to výpovědi svědků, znalců, znalecké posudky a množství listin. Na str. 133 napadeného rozsudku pak dále uvádí, že v řízení před soudem bylo konáno celkem 114 hlavních líčení. Předmětná věc je tedy výjimečná nejen svým rozsahem a nároky kladenými na senát ve věci rozhodující, ale také svým charakterem a složitostí, což je patrné ze skutkových zjištění nalézacího soudu. Uvedené skutečnosti vzal nepochybně v úvahu nalézací soud a následně je hodnotil i soud odvolací v rámci vypořádání se s problematikou procesního postupu senátu v hlavním líčení po vrácení věci z pohledu ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. Následně dospěl k závěru, že rozhodující bude stanovisko členů senátu, zda s přihlédnutím k zásadě bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 tr.ř.) považují výsledky dřívějšího jednání za dostatečné pro rozhodnutí ve věci nebo zda je nutné – s ohledem na časový odstup nebo vývoj důkazní situace – opakovat důkazy již jednou před nimi provedené. K problematice důkazní situace, event. jejímu vývoji, je třeba opětovně připomenout, že dne 20. 4. 2009 (č.l. 5 670/20/IV.) bylo pokračováno v hlavním líčení a v tomto bylo prohlášeno dokazování za skončené a dán prostor k závěrečným řečem.

Následně dne 6. 4. 2010 byl vynesena nepravomocný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, pob. v Táboře, sp.zn. 9 T 1/2007-6159, který byl zrušen rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci, jako soudu odvolacího, ze dne 15. 5. 2012, kdy je třeba akcentovat důvody tohoto postupu, které vyplývaly z ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. f) tr.ř. Po vrácení věci nalézacímu soudu ten v hlavním líčení provedl naprosto okrajové doplnění dokazování, které nemělo vliv na podstatu rozhodnutí, a to dovození viny jednotlivých obžalovaných. Z uvedeného je tedy patrné, že dokazování v dané věci bylo uzavřeno již dne 20. 4. 2009 a ani odvolací soud v rámci svého zrušujícího rozhodnutí nezavázal nalézací soud k jakémukoliv doplnění dokazování (absence ustanovení § 258 odst. 1 písm. c/ tr.ř.). S ohledem na uvedené odvolací soud vnímá jako rozhodující stanovisko členů senátu o dalším procesním postupu, tak jak to vyplynulo z protokolu o hlavním líčení ze dne 22. 6. 2015 (č.l. 10 096 a násl.). Pokud jde o respektování zásad ústnosti a bezprostřednosti ve smyslu § 2 odst. 11 a odst. 12 tr.ř., pak má odvolací soud za to, že ani jedna z těchto zásad nebyla v žádném směru dotčena. Pokud jde o zásadu ústnosti, je možno konstatovat, že tato byla plně respektována, což je patrné z protokolů o hlavním líčení, z nichž jednoznačně vyplývá, jakým způsobem byly prováděny důkazy, jakým způsobem byla hlavní líčení vedena, tedy že obžalovaní, svědci a znalci vypovídali ústně a listiny, jimiž se prováděly důkazy, byly přečteny. Ze zásady bezprostřednosti dále vyplývá, že soud má rozhodovat na základě důkazů před ním provedených, tedy na základě svého bezprostředního dojmu z provedeného dokazování. Při aplikaci této zásady by si tak každý soudce měl utvořit bezprostřední a správný názor na každou významnou skutečnost z projednávané věci a tím i celkový, bezprostřední obraz o celém projednávaném případě. Ve věci rozhodující senát v hlavním líčení dne 22. 6. 2015 dal svým postojem jednoznačně najevo, a to s přihlédnutím právě k této zásadě, že výsledky předchozího jednání má za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Za této situace odvolací soud vnímá námitky zainteresovaných obžalovaných, atakující nesprávný postup předsedy senátu dle § 219 odst. 3 tr.ř. za nedůvodné, nemající vliv na jejich procesní ani obhajovací práva. Jak již bylo výše uvedeno, nalézací soud se zabýval problematikou dalšího procesního postupu v hlavním líčení po vrácení věci na str. 133 napadeného rozsudku. Většina obžalovaných s tam užitou argumentací nesouhlasí a shodně uvádějí, že v zásadě nikdo z obžalovaných ani obhájců nijak nemařil hlavní líčení. Pokud se toto konalo v nepřítomnosti obžalovaných, pak tato skutečnost není v rozporu s trestním řádem, ale není ani argumentem, že by obžalovaní hodlali obstrukcemi nadbytečně prodlužovat hlavní líčení. Nalézací soud na str. 133 napadeného rozsudku rekapituloval počet ve věci provedených hlavních líčení a účast jednotlivých obžalovaných na těchto. Dále uvedl, že v novém řízení po vrácení věci se obžalovaní kromě úvodního jednání hlavního líčení v podstatě nezúčastnili a z uvedeného dovodil, že jejich požadavek na opakování hlavního líčení není veden snahou připomenout si provedené důkazy, ale pouze nadbytečným prodlužováním řízení. V reakci na námitky obžalovaných v tomto směru odvolací soud uvádí, že jejich argumentace, pokud jde o účast u hlavních líčení, má oporu v předloženém spisovém materiálu, zejména v jednotlivých protokolech o hlavním líčení. Z těchto je patrné, že se neúčastnili každého hlavního líčení, nicméně pokud tomuto nebyli přítomni, tak byli omluveni a nalézací soud jejich omluvy akceptoval. Tak tomu bylo z důvodů, že se nemohli hlavního líčení účastnit např. pro osobní překážku (hlídání dětí, nedostatek finančních prostředků, apod.) nebo se jich v daný okamžik s ohledem na podané obžaloby dokazování netýkalo. Odvolací soud neshledal v přístupu obžalovaných a jejich obhájců k účasti u jednotlivých hlavních líčení žádné obstrukční jednání z jejich strany, jejich snahu jednání mařit a jednání tak nedůvodně protahovat. V tomto směru má námitku obžalovaných za důvodnou a tak vyzněla i jeho reakce.

21. Po přezkoumání napadeného rozsudku v kontextu s námitkami jednotlivých obžalovaných a státního zástupce odvolací soud zjistil, že v případě obžalovaného Ing. Martina Jurenky je zatížen vadou vytykanou, neboť v přezkoumávané části tohoto se soud nevypořádal se

všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí (týká se samotného rozsudku), dále v přezkoumávané části rozsudku bylo zjištěno porušení ustanovení trestního zákona v právní kvalifikaci (absence vyjádření, že trestný čin byl spáchán ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák.), dále, že uložený trest dle napadeného rozsudku neodpovídá výměře, v rámci které měl být správně uložen, a následně ten byl v přezkoumávané části rozsudku shledán nepřiměřeným. Jedná se tedy o vady rozsudku podřaditelné pod ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. e) tr.ř. Ve vztahu ke jmenovanému obžalovanému byl rozsudek zrušen částečně ve smyslu § 258 odst. 2 tr.ř., neboť vadnou byla shledána jen část napadeného rozsudku a tuto bylo možno oddělit od ostatních. Následně obžalování JUDr. J. Berka, JUDr. D. Thonat, P. Tuhý, L. Kindl, M. M. a Bc. K. M. namítli shodně ve svých opravných prostředcích důvodně nepřiměřenost jim uložených trestů, kdy se jedná o vadu vytykanou, podřaditelnou pod ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. a v případě obžalovaného Ing. P. Hlavatého byla zjištěna nevytykaná vada, spočívající v tom, že v přezkoumávané části rozsudku bylo porušeno ustanovení trestního zákona, tedy vada podřaditelná pod ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř., neboť trest odnětí svobody nebyl obžalovanému ukládán jako úhrnný za podmínek § 35 odst. 1 tr.zák., ač měl. Ve vztahu ke všem zjištěným pochybením postupoval odvolací soud podle § 259 odst. 3 tr.ř., neboť mohl rozhodnout ve formě rozsudku na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn. Pokud jde o problematiku trestů, pak odvolací soud odkazuje na pasáže níže, kde se těmito bude podrobně zabývat.

22. Obžalovaný Ing. M. Jurenka shodně se státním zástupcem ve svých opravných prostředcích spatřují pochybení v tom, že napadený rozsudek, jak byl vyhlášen, není v souladu s jeho písemným vyhotovením, konkrétně v tom, že v rámci vyhlášení napadeného rozsudku nebyl jmenovaný obžalovaný odsouzen za to, že se předmětné trestné činnosti dopustil ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., přičemž uvedené se nachází v písemném vyhotovení napadeného rozsudku. Státní zástupce poukázal na tento nesoulad s tím, že cílem jeho opravného prostředku je napravit vzniklé nepřesnosti a vady výrokové části rozsudku při posouzení jednání obžalovaného dle § 43 tr.zák. Odvolací soud po přezkoumání napadeného rozsudku v kontextu s předloženým spisovým materiálem, zejména protokolem o hlavním líčení ze dne 25. 11. 2015 (č.l. 10255 a násl.) a poslechu zvukového záznamu z tohoto hlavního líčení zjistil, že opravné prostředky byly v tomto směru podány důvodně. Z citovaného protokolu o hlavním líčení vyplývá, že v právní kvalifikaci jednání obžalovaného Ing. M. Jurenky, jakož i v pasáži týkající se otázky trestu, absentuje ustanovení § 43 tr.zák. a tomu odpovídá i záznam na zvukovém nosiči z hlavního líčení. Naproti tomu v písemném vyhotovení napadeného rozsudku v rámci právní kvalifikace jednání obžalovaného Ing. M. Jurenky, v právních větech absentuje, že by spáchal úmyslný trestný čin jako člen zločinného spolčení, ale je zde uvedeno, že se „zároveň účastnil činnosti zločinného spolčení“. V číselném označení trestných činů v rámci právní kvalifikace pak je již uvedeno, že se protiprávních jednání, a to jak v případě trestného činu, tak i účastenství na trestných činech, dopustil ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák. Nicméně v části výroku, týkajícího se ukládání trestů, absentuje odkaz na § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., ohledně ukládání trestu odnětí svobody pachateli trestného činu spáchaného ve prospěch zločinného spolčení. Pokud jde o problematiku účasti na zločinném spolčení, pak touto se nalézací soud zabýval jednak na str. 409 až 410 napadeného rozsudku a své závěry vztáhl i k obžalovanému Ing. M. Jurenkovi a dále pak v pasáži odůvodňující užitou právní kvalifikaci ohledně tohoto obžalovaného na str. 413 až 414 napadeného rozsudku, kdy uvedl, že trestné činy páchané obžalovaným byly pro okolnosti, které podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti jeho jednání pro společnost posouzeny jako páchané ve prospěch zločinného spolčení. Na str. 417 odůvodnění napadeného rozsudku pak nalézací soud odůvodňoval jednotlivým obžalovaným výměry uložených trestů v rámci zvýšených trestních sazeb ve smyslu § 44 odst. 1 tr.zák., a to včetně obž. Ing. M. Jurenky, k němuž uvedl, že je mu ukládán

trest podle § 175 odst. 3 tr.zák., § 43 tr.zák., § 44 odst. 1 tr.zák., § 35 odst. 1 tr.zák. v zákonné trestní sazbě od 7 let a 8 měsíců do 13 let a 4 měsíců, a to jako úhrnný ve výměře 6 let a 6 měsíců, tedy v rozporu se zákonem mimo uvedenou trestní sazbu. Z uvedeného je patrné, že není jen rozpor mezi tím, jak byl napadený rozsudek vyhlášen a jeho písemným vyhotovením, ale toto obsahuje i další nepřesnosti. V tomto směru je si odvolací soud vědom, že předpokladem jeho přezkumné činnosti je formální i obsahová shoda vyhotovení rozsudku se stavem jeho vyhlášení, kdy pokud by tomu tak nebylo a některý výrok by obsahoval zřejmé nesprávnosti a podobně (jako v tomto případě), není možno o odvolání rozhodnout a nejprve je třeba nařídit opravu vyhotovení rozsudku a teprve poté bude možno přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku a řízení mu předcházejícího a rozhodnout o odvolání. Takto postupovat však dle přesvědčení odvolacího soudu nebylo ve věci možno, neboť došlo k úmrtí předsedy senátu ve věci rozhodujícího a za této situace proto odvolací soud postupoval přímo, a to prostřednictvím odvolání státního zástupce podaného do výroku o vině a trestu v neprospěch obžalovaného Ing. M. Jurenky, cíleného právě na toto zmiňované pochybení a takto bylo možno napravit nepřesnosti a vady ve výrokové části napadeného rozsudku. Pokud byl napadený rozsudek zrušen i z podnětu odvolání obžalovaného Ing. M. Jurenky, stalo se tak z důvodu nepřiměřenosti uloženého trestu odnětí svobody, vzhledem k délce doby vedeného řízení a doby, jež uplynula od spáchání trestné činnosti, o čemž bude pojednáno níže, v pasáži věnované právě této problematice. Porovnáním skutkových vět v písemném vyhotovení napadeného rozsudku, v protokole o hlavním líčení ze dne 25. 11. 2015, kdy došlo k jeho vyhlášení, včetně poslechu příslušného zvukového nosiče, nebyly zjištěny žádné nuance. Z návětí pod bodem A. napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že obžalovaný Ing. M. Jurenka byl členem stálého společenství osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, která byla zaměřena na dosahování zisků soustavným páčáním úmyslné trestné činnosti a je z něj zřejmá jeho role v rámci tohoto společenství. Následně v konkrétních dílčích útocích, které se dotýkají obžalovaného, a to v bodě A/2, 3, 4, 6, a 7 je popsáno jeho jednání, jakožto znalce zpracovávajícího znalecké posudky v jednotlivých konkurzních řízeních. Tato skutková zjištění vycházejí a mají oporu v provedeném dokazování, jak to vyplývá z uvedených bodů napadeného rozsudku. V tomto směru tedy odvolací soud nemá žádné pochybnosti, pokud jde o otázku skutkových zjištění, popisu jednání obžalovaného, jeho role, apod. Ze skutkových zjištění napadeného rozsudku, dle přesvědčení odvolacího soudu, jednoznačně vyplývá, že předmětné trestné činnosti se dopustil ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., tak jak je to správně uvedeno v písemném vyhotovení napadeného rozsudku na str. 29. Pokud v právních větách na str. 27 tohoto nalézací soud uvedl, že se obžalovaný „účastnil činnosti zločinného spolčení“, pak uvedené je v podstatě právní věta týkající se trestného činu účast na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 tr.zák., na který však dopadla amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a měla zde být uvedena právní věta jiná, a to, že spáchal úmyslný trestný čin jako člen zločinného spolčení. Odvolací soud nemá pochybnosti o úvahách nalézacího soudu v tomto směru, neboť ten následně v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 409 až 410 odůvodnil naplnění znaků zločinného spolčení, vyplývající z ustanovení § 43 tr.zák. Dle tohoto *pachatel, který spáchal úmyslný trestný čin jako člen zločinného spolčení se považuje za pachatele trestného činu spáchaného ve prospěch zločinného spolčení, jestliže okolnosti činu nebo osoba pachatele podstatně zvyšují stupeň jeho nebezpečnosti pro společnost.* V tomto směru nalézací soud uvedl skutečnosti, které jej vedly k závěru o naplnění tohoto zákonného ustanovení. Dále pak je třeba poukázat na str. 413 až 414 napadeného rozsudku, kde se nalézací soud podrobně zabýval právní kvalifikací jednání obžalovaného a kde rovněž dovodil, že jím popsané skutečnosti a okolnosti podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaného pro společnost, a proto jím spáchané trestné činy posoudil jako páchané ve prospěch zločinného spolčení. Je třeba konstatovat, že tato právní kvalifikace zvolená nalézacím soudem a podrobně popsaná a odůvodněná

v písemném vyhotovení napadeného rozsudku má oporu v provedeném dokazování a za této situace proto i odvolací soud tuto převzal do svého nového rozhodnutí, neboť se s ní plně ztotožnil a jednání obžalovaného Ing. M. Jurenky právně kvalifikoval shodně jako nalézací soud v napadeném rozsudku, a to jako trestný čin křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák. č. 140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009, spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/2, 3, 4, 6, 7), dále jako pomoc k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák. č. 140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009, spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/2, 4), a pomoc k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák. č. 140/1961, účinného do 31. 12. 2009, spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/3, 6, 7), s úpravou právní věty v tom směru, že pod body A/3, 6, 7 a A/2, 4 zároveň spáchal úmyslný trestný čin jako člen zločinného spolčení, kdy odvolací soud vycházel jednak z provedeného dokazování, správně zjištěného skutkového stavu nalézacím soudem a ztotožnil se i s jeho odůvodněním v rámci aplikace ustanovení § 43 tr.zák. Dle přesvědčení odvolacího soudu obžalovaný Ing. M. Jurenka svým jednáním naplnil jak po objektivní, tak po subjektivní stránce všechny zákonné znaky uvedených skutkových podstat, tedy trestného činu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák., poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák. a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák., v případě posledně dvou zmiňovaných trestných činů, jakožto účastník ve formě pomoci dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák., a to jak v základní, tak v kvalifikované podobě. Ve shodě s nalézacím soudem v případě všech tří trestných činů dospěl k závěru o pokračování v trestném činu dle § 89 odst. 3 tr.zák., kdy *pokračování v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky, vedené jednotlivým záměrem, naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou časovou souvislostí a v předmětu útoku*. Problematikou zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu se nalézací soud zabýval na str. 414 napadeného rozsudku a i zde se odvolací soud ztotožnil s jeho právním názorem, že obžalovaný jednal ve formě úmyslu přímého dle § 4 písm. a) tr.zák., což vyplývá z dokazování prokázaných skutkových zjištění. S ohledem na to, že trestná činnost obžalovaného byla páchána za účinnosti trestního zákona č. 140/1961 Sb. a rozhodováno o ní bylo v době v době, kdy vstoupil v účinnost nový trestní předpis, a to zák.č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, s účinností od 1. 1. 2010, vážil, stejně jako na str. 384 napadeného rozsudku nalézací soud, soud odvolací, kterou právní normu je v daném případě třeba aplikovat, tedy vycházel z ustanovení § 16 odst. 1 tr.zák., jakož i z ustanovení § 2 odst. 1 tr.zákoníku, dle kterých *se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější*. Shodně jako nalézací soud dospěl k závěru, že pro obžalovaného, ale i ostatní obžalované, je výhodnější právní úprava trestního zákona účinná do 31. 12. 2009, tedy zák.č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následně ani v závěrech nalézacího soudu, týkajících se právní kvalifikace jednání obžalovaného Ing. M. Jurenky, vyjma již zmiňované problematiky ustanovení § 43 tr.zák., vad či pochybení, které by tyto jakkoliv znevěrohodňovaly, s těmito se ztotožnil a převzal je do svého nového rozhodnutí.

23. Kromě výše uvedených pochybení je možno konstatovat, že se nalézací soud v napadeném rozsudku v zásadě správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Skutkovým zjištěním nalézacího soudu nelze vytykat nejasnost či neúplnost, přičemž odvolací soud již ve svém zrušujícím rozhodnutí ze dne 15. 5. 2012 dal najevo, že skutková zjištění tehdy formulovaná v napadeném rozsudku nalézacím soudem má za správná a důvodná, mající

oporu v provedeném dokazování a v tomto směru proto odvolací námitky obžalovaných, atakující problematiku skutkových zjištění, nemohou obstát. V případě napadeného rozsudku jako takového, pak jeho pojetí odůvodnění první části (str. 33 a násl.) není standardní (sám nalézací soud uvedl, že si je vědom toho, že se jedná o neobvyklý přístup), nicméně dle názoru odvolacího soudu je logické a odůvodněné charakterem trestní věci. Je třeba připomenout, že v období tří roků postupně napadlo ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, pobožce v Táboře, 6 obžalob podaných Vrchním státním zastupitelstvím v Praze, které byly postupně spojovány a vedeny v rámci společného řízení. Nalézací soud je následně rekapituloval z pohledu data nápadu, počtu obžalovaných, skladby trestné činnosti, konkrétních úpadců, kdy poukázal i na jejich začlenění do příslušných svazků spisového materiálu. Dále také poukázal na dobu, kdy došlo k základnímu procesnímu úkonu, a to zahájení trestního stíhání jednotlivých obžalovaných v rámci jednotlivých dílčích útoků napadeného rozsudku. Takovýto postup nalézacího soudu není rozhodně na újmu věci, ale činí napadený rozsudek přehlednějším a čitelnějším. Dále v napadeném rozsudku nalézací soud popisuje na str. 81 až 85 v rámci kapitoly Jednání před krajským soudem, skutečnosti, které jej vedly k nařízení předběžného projednání obžaloby na dny 5. - 6. 6. 2006, kdy následně po jeho ukončení dospěl k závěru, že v dané věci nejsou podstatné důvody, které by odůvodnily postup dle ustanovení § 188 odst. 1 písm. a) – písm. f) tr.ř., neboť vytýkané nedostatky nejsou takového charakteru, aby nebylo možno ve věci nařídit hlavní líčení. Tomu v zásadě pak odpovídají jeho závěry prezentované na str. 160 a 161 napadeného rozsudku, kdy uvedl, že skutkový děj má za objektivizovaný a náležitě podložený důkazy provedenými v hlavním líčení a pokud jde o nedostatky z přípravného řízení, pak námitky obhajoby jednotlivých obžalovaných v daném směru odmítl. Odvolací soud se s postupem soudu nalézacího v tomto směru ztotožnil, neboť důkazy zajištěné v přípravném řízení nebyly zatíženy zásadními vadami, které by vylučovaly využitelnost těchto důkazů v hlavním líčení a tedy jeho nařízení, přičemž případné nedostatky pak byly v tomto nalézacím soudem odstraněny.

24. Napadený rozsudek jako takový se nevyvaroval drobnějších nesrovnalostí či nedostatků jak ve výrokové části, tak i v odůvodnění, kteréžto odvolací soud vnímá jako jistou daň ve vztahu ke složitosti a rozsahu výroku, činnosti nalézacího soudu v rámci zastavování trestního stíhání pro promlčení či nutnosti aplikace amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 ohledně některých obžalovaných. Konkrétně v případě obžalovaného Ing. P. Hlavatého z pohledu zákonných znaků účastenství dle § 10 odst. 1 tr.zák. chybí ve výroku v právní větě, že pomoc je poskytnuta „úmyslně“, u obžalovaného L. Kindla v případě pokusu trestného činu dle § 8 odst. 1 tr.zák. absentuje také v právní větě vyjádření „bezprostřednosti“ směřování k dokonání. Dále v případě obžalovaných JUDr. J. Berky, JUDr. D. Thonata, P. Tuhého, L. Kindla (ale také i Ing. M. Jurenky, o němž již bylo rozhodnuto výše) právní věty obsahují ... „a zároveň se účastnili činnosti zločinného spolčení“ ... v konkrétních bodech napadeného rozsudku. Tato právní věta měla být poněkud jiná, tak aby odpovídala důvodně dovozenému ustanovení § 43 tr.zák., tedy že „trestný čin spáchali jako členové zločinného spolčení“, kdy tato skutečnost je vysvětlitelná opomenutím ze strany nalézacího soudu v souvislosti s amnestií prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, jež dopadla na trestný čin účast na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 tr.zák., kterým byli v původním odsuzujícím a následně zrušeném rozsudku uznáni vinnými, kdy se jedná o právní větu z tohoto zákonného ustanovení. Nicméně následně v zákonném pojmenování a uvedení příslušného zákonného ustanovení (číselné označení a název skutkové podstaty trestného činu) u jednotlivých obžalovaných, již je správně uvedeno jak účastenství v konkrétní formě, tak i spolupachatelství, které pak následně našly odraz v odůvodnění právní kvalifikace jejich jednání. U obžalovaného Ing. P. Hlavatého na str. 414-415 napadeného rozsudku je možno poukázat na pochybení nalézacího soudu víceméně písařského charakteru, neboť ten uvedl, „že obžalovaný musel být minimálně srozuměn ve

smyslu § 4 písm. a) tr.zák. s následkem“, kdy správně má být uvedeno písm. b), když tomu také odpovídají hodnotící závěry nalézacího soudu, jakož i jeho skutková zjištění. Dále v případě obžalovaného L. Kindla je právní kvalifikace jeho jednání odůvodněna na str. 410 až 411 napadeného rozsudku, a pokud jde o problematiku jednání páchaného ve prospěch zločinného spolčení, pak touto se nalézací soud zabývá na str. 409 až 410 napadeného rozsudku a dále pak u každého z obžalovaných, jichž se tato týká, v rámci jeho úvah, týkajících se právní kvalifikace na str. 410 až 414 napadeného rozsudku. V případě obžalovaných JUDr. J. Berky, a L. Kindla byl těmto ukládán trest odnětí svobody jako úhrnný za použití § 35 odst. 1 tr.zák., nicméně jak vyplývá z výrokové části napadeného rozsudku, tito byli odsouzeni každý toliko za jeden trestný čin a za této situace ukládání trestu úhrnného není namístě, neboť z ustanovení § 35 odst. 1 tr.zák. vyplývá, že odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu trest úhrnný, což však nebyla tato situace. Obžalovanému Mgr. V. Šišovi byl uložen trest zákazu činnosti na dobu 5 let, přičemž v rámci odůvodnění tohoto trestu na str. 417 napadeného rozsudku nalézací soud uvedl, že je mu uložen na dobu 8 let. Ve všech uvedených případech se jedná o pochybení, která svým významem ani intenzitou jakkoliv nezpochybňují napadený rozsudek, nedeklarují jeho přezkoumatelnost, neboť jak následně z výroku, tak i odůvodnění je zřejmé, jaké trestné činy konkrétní obžalovaní spáchali, proč jimi byli uznáni vinnými, včetně tomu odpovídajících trestů. Zjištěné nedostatky tedy z pohledu přezkumné činnosti odvolacího soudu nebyly takového charakteru, aby na ně bylo nutno reagovat rušením napadeného rozsudku. I přes uvedené je tak možno konstatovat, že rozsudek sám o sobě netrpí podstatnými vadami a svým obsahem odpovídá zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 120 až § 122 tr.ř., pokud jde o výrok, a v ustanovení § 125 tr.ř., ve vztahu k odůvodnění. Napadený rozsudek je tak dostatečně přezkoumatelný, když z jeho odůvodnění je patrné, že nalézací soud respektoval ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. a jsou v něm zachyceny jeho úvahy ohledně toho, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, jak reagoval na rozpory mezi nimi, jakož i to, jak se vypořádal s obhajobou jednotlivých obžalovaných. Jeho argumentace vychází a má také oporu v provedeném dokazování. Napadený rozsudek tedy je přezkoumatelný a dostatečně odůvodněný.

25. Pokud jde o rozsah dokazování, pak je možno uvést, že nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr.ř. a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V hlavním líčení konaném dne 14. 9. 2015 (č.l. 10 146 a násl.) byly vzneseny důkazní návrhy ze strany obhájců obžalovaných JUDr. D. Thonata, Ing. M. Jurenky a M. M., o nichž rozhodl nalézací soud v hlavním líčení konaném dne 25. 11. 2015 (č.l. 10 255 a násl.) tak, že je podle § 216 odst. 1 tr.ř. jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí předseda senátu uvedl, proč a z jakých důvodů nebylo návrhům na doplnění dokazování ze strany obžalovaných vyhověno, ale naopak tyto byly vyhodnoceny jako nedůvodné. Z uvedeného je tedy patrné, že důkazní návrhy obžalovaných nezůstaly mimo pozornost nalézacího soudu, ale tento se s nimi patřičným způsobem vypořádal. Formálním pochybením je skutečnost, že uvedené nenašlo již odraz v písemném vyhotovení napadeného rozsudku, kdy s ohledem na charakter tohoto nedošlo ke zpochybnění jinak správných závěrů nalézacího soudu, ohledně rozsahu, charakteru a v návaznosti i skutkových zjištění. Ve veřejném zasedání, konaném ohledně ve věci podaných opravných prostředků, obhájce obžalovaného P. Tuhého navrhl doplnění dokazování výslechem svědků Ing. D., Ing. M., JUDr. P. aj., neboť je pro něj klíčové, kdy vzniklo zločinné spolčení a dále dle jeho názoru jsou ve výpovědích uvedených svědků rozpory, které nebyly nalézacím soudem odstraněny. V reakci na uvedené odvolací soud uvádí, že nalézací soud měl k dispozici dostatek kvalitních důkazů, na jejichž základě a po jejich vyhodnocení mohl přijmout ve věci jednoznačné a nezpochybnitelné rozhodnutí, což také učinil. S oporou judikatury Ústavního soudu (usnesení sp.zn. I. ÚS 234/04, I. ÚS

972/09) je možno uvést, že není procesní povinností obecných soudů vyhovět každému důkaznímu návrhu, který účastník řízení navrhne, a proto neprovedení navrhovaného důkazu ještě neznamená, že řízení jako celek nebylo spravedlivé. Je regulérní navržený důkaz neprovést, jestliže skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobilý ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, anebo je důvodně nadbytečný, jelikož skutečnost, k níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (sp.zn. I. ÚS 733/01, III. ÚS 569/03, IV. ÚS 570/03, II. ÚS 418/03), přičemž rozsah dokazování z jiných důkazních pramenů je dostatečný pro to, aby bylo možno náležitě objasnit a náležitě zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný (sp.zn. I. ÚS 566/03). Vycházejí z těchto postulátů se odvolací soud neztotožnil s názorem obžalovaného, že dokazování je nutno doplnit v jím naznačeném směru. Je možno uvést, že svědci Ing. D., Ing. M. a JUDr. P. vypovídali v řízení před nalézacím soudem, kdy zejména svědci Ing. D. a Ing. M. se ve svých výpovědích vyjadřovali o vzájemné znalosti jednotlivých obžalovaných, zejména JUDr. J. Berky, P. Tuhého a tehdy i PhDr. V., o schůzkách, přičemž je třeba zdůraznit, že jejich výpovědi nestojí oproti výpovědi obžalovaného P. Tuhého osamoceně, ale jsou doplňovány dalšími ve věci provedenými důkazy, jako např. záznamy o telekomunikačním provozu, diáři a záznamníky F. F., výpovědi spoluobč. JUDr. D. Thonata a rovněž i svědka J. V. tak, jak to vyplývá ze stran 161-163, 360-361 napadeného rozsudku, kde se touto otázkou nalézací soud podrobně zabýval. Pokud následně po vyhodnocení rozhodných skutečností, plynoucích z provedených jednotlivých důkazů těmto dal výraz v rámci ustálení skutkového stavu v období nejpozději od října 2001, kdy vzniklo předmětné zločinné společenství, jehož členy byly osoby uvedené v návěti pod bodem A. napadeného rozsudku, pak odvolací soud shledal, že nalézací soud důsledně vycházel z provedeného dokazování a tedy tyto jeho skutkové závěry má za správné a odůvodněné. Za této situace tedy nebyla shledána potřeba opakovaně vyslyšet uvedené osoby, včetně svědka J., a proto byly důkazní návrhy obžalovaného zamítnuty, a to ve světle provedeného dokazování jako nadbytečné. Na druhou stranu z iniciativy odvolacího soudu bylo ve veřejném zasedání doplněno dokazování vyžádanými materiály k osobním poměrům jednotlivých obžalovaných, kdy podle § 213 odst. 1 tr.ř. byly k důkazům provedeny opisy rejstříků trestů a zprávy z místa bydliště jednotlivých obžalovaných, přičemž v tomto směru je možno konstatovat jejich v zásadě soudní i přestupkovou zachovalost. Dále pak bylo vyhověno návrhu na doplnění dokazování obhájkyň obžalovaného L. Kindla, a to listinami, vztahujícími se k jeho osobě, kdy podle § 213 odst. 1 tr.ř. byly k důkazu provedeny pracovní posudek, který vypracovalo na obžalovaného Město Chlumec, včetně pracovní smlouvy, dále pak pracovní smlouva se společností North Video, s.r.o., včetně Dodatku a následná Dohoda o rozvázání pracovního poměru, oddací list obžalovaného a dále rodné listy dětí R. a V. K. Tímto okrajovým doplněním dokazování si odvolací soud vytvořil jistý prostor pro své další úvahy, týkající se problematiky trestů u jednotlivých obžalovaných.

26. Jak vyplývá z odůvodnění opravných prostředků obžalovaných, tyto namítají, dle jejich názoru, nesprávné hodnocení provedených důkazů nalézacím soudem, na základě čehož pak ten dospěl k nesprávnému rozhodnutí o jejich vině. Ve vztahu k hodnocení důkazů, na nichž bylo vybudováno rozhodnutí o vině obžalovaných, odvolací soud v obecné rovině uvádí, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, jež je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. Dle této zásady orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a k němu se vztahující důkazní materie. Dle stávající trestněprávní teorie i praxe platí zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů

- důsledně podle § 2 odst. 6 tr.ř., tzn., že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého vnitřního přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu přicházejícím, výsledkem. Nutno zdůraznit, že zákonodárce novelou zákona o trestním řízení soudním (trestní řád) zák.č. 265/2001 Sb. poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů provedených nalézacím soudem, když v ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř. deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které ve veřejném zasedání sám provede. V zásadě i aktuální judikatura ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudu prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů.
27. Tyto teoretické úvahy vymezují rámec přezkumné činnosti odvolacího soudu a z jejich pohledu na konkrétní věc je třeba konstatovat, že dle přesvědčení odvolacího soudu soud nalézací mantinely ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. respektoval. O správnosti tohoto závěru svědčí příslušné hodnotící pasáže v odůvodnění napadeného rozsudku. Ve vztahu k hodnocení důkazů, na nichž bylo vybudováno rozhodnutí o vině obžalovaných, je možno konstatovat, že bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. při pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Bylo důsledně dbáno, aby byly stejně pečlivě objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu se zákonem, pravidly formální logiky, či v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Nebylo rovněž zjištěno, že by nalézací soud hodnotil provedené důkazy výběrově nebo jiným, než zákonným způsobem. Za této situace se odvolací soud s jeho hodnocením důkazů plně ztotožnil, podle § 263 odst. 7 věta poslední tr.ř. byl tímto hodnocením důkazů také vázán, proto je možno v podrobnostech odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku.
28. Obžalovaní ve svých opravných prostředcích nabízejí svoji verzi o průběhu skutkových dějů, své hodnocení důkazů, kdy mají za to, že veškeré kroky, které činili, byly legitimní, tedy postupovali v souladu se zák.č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, v tehdy platném znění, zák.č. 65/1965 Sb., zákoník práce, v tehdy platném znění, či zák.č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Tyto jejich verze však nemají oporu v provedeném dokazování. Nalézací soud se snažil na celou věc nahlížet co nejkompexněji, v co nejširších souvislostech, přičemž tento postup mu umožnil formulovat správné skutkové závěry, vycházející z řádně provedeného dokazování. Naproti tomu obžalovaní ve svých opravných prostředcích vytrhávali různé skutečnosti z kontextu a na základě těchto pak budovali své skutkové závěry. Například je možno poukázat na námitku obž. JUDr. J. Berky v jeho opravném prostředku, týkající se záznamů telekomunikačního provozu, v tom, že nebyl účastníkem žádného telefonního hovoru, který byl uveden v napadeném rozsudku. Předně je třeba uvést, že tato skutečnost není podstatná, neboť jeho jednání v konkrétních dílčích útocích napadeného rozsudku bylo jednoznačně provedeným dokazováním prokázáno, je v těchto také popsáno. Některé odposlechnuté telefonní hovory se týkají obžalovaného, např. pokud jde o odměnu za činnost ve prospěch zločinného spolčení, kdy je možno odkázat na str. 366 napadeného rozsudku a tam uvedený telefonní hovor dne 4. 12. 2013 mezi PhDr. V. a svědkem J. K., z něhož je patrné, komu a v jaké výši mají být předány odměny („... jednička pro soudce...“). Dále na str. 372 napadeného rozsudku, kde je uveden telefonní hovor ze dne 5. 1. 2004 mezi PhDr. V. a svědkem F., kdy mj. je zde hovořeno o autě pro JUDr. J. Berku a v této souvislosti je pak možno odkázat na str. 360, 361 napadeného rozsudku, kde je mj. řešena úloha obžalovaného JUDr. J. Berky v rámci

nařízených konkurzů a z výpovědi svědka Ing. R. D. je patrné, že obžalovaný JUDr. J. Berka se vyjádřil v tom směru, že by potřeboval nové auto. Tedy byt' nebyl obžalovaný JUDr. J. Berka účastníkem telefonního hovoru, pak z ostatních zachycených se podávají určité skutečnosti ve vztahu k jeho osobě, které pak popsal a také hodnotil v napadeném rozsudku nalézací soud. Uvedené tak podtrhuje správnost komplexního přístupu k celé věci ze strany nalézacího soudu. S ohledem i na výše uvedené má odvolací soud za to, že soud nalézací dostal povinnosti plynoucí z ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. a jeho hodnocení důkazů tak vnímá jako souladné se zákonem a za této situace proto námitky většiny obžalovaných, atakující nerespektování ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. ze strany nalézacího soudu, odmítl jako nedůvodné. Stejně tak přistoupil k námitkám většiny obžalovaných, atakujících nerespektování ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. ze strany nalézacího soudu, kdy dle jejich názoru je napadený rozsudek i po zrušení prvního rozsudku nadále nepřezkoumatelný. Odvolací soud ve svém rozhodnutí ze dne 15. 5. 2012 na str. 62 mj. uvedl, že důvodem, proč bylo třeba zrušit napadený rozsudek, byla „nutnost zejména odstranit primární nedostatek napadeného rozsudku, který spočíval v nerespektování ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř.“. Dále také uvedl, že nemohl za dané situace reagovat a také ani nereagoval na odvolací námitky jednotlivých obžalovaných, které jsou vázány na hodnotící činnost nalézacího soudu, nicméně na tyto ve svém rozhodnutí poukázal a snažil se je okomentovat. Jak je patrné z pasáže výše, kde odvolací soud reagoval na námitky některých obžalovaných ohledně nerespektování ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř. nalézacím soudem, dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí byl nalézacím soudem odstraněn onen základní, odvolacím soudem mu vytýkaný nedostatek, a to nerespektování ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. a bylo poukázáno na postup u jednotlivých dílčích útoku, příkladmo bod A/1, týkající se úpadce Grafostroj, a.s., Cvikov. Z ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. vyplývá, že pokud *rozsudek obsahuje odůvodnění, soud v něm stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu ...* Z pohledu těchto zákonných podmínek na předmětnou věc a činnost nalézacího soudu dospívá odvolací soud k závěru, že byly v napadeném rozsudku respektovány. Nalézací soud u každého dílčího útoku popsal důkazy, které ve vztahu k tomuto byly provedeny a z nichž vycházel při formulaci skutkových zjištění, uvedl, které skutečnosti z těchto vzal za prokázané a také své úvahy v rámci hodnocení provedených důkazů. V případě rozsahu provedení dokazování je možno konstatovat, že nalézací soud provedl dokazování nad rámec podaných obžalob a pokud nevyhověl návrhům na doplnění dokazování, pak toto své rozhodnutí náležitým způsobem odůvodnil, jak je o tom pojednáno výše. Napadený rozsudek obsahuje i jeho právní úvahy, týkající se podřazení prokázaných skutečností příslušným ustanovením trestního zákona, a pokud jde o další náležitost, a to vypořádání se s obhajobou, pak k této otázce považuje odvolací soud za vhodné uvést následující. Nalézací soud ve svém prvním odsuzujícím rozsudku ze dne 6. 4. 2010 na str. 101 mj. uvedl, „že kromě obžalovaného JUDr. D. Thonata ostatní obžalovaní jakýkoliv podíl na trestné činnosti popřeli“. V napadeném rozsudku pak od str. 147 do str. 153 svým způsobem rekapituluje výpovědi jednotlivých obžalovaných, jakož i jejich řazení v rámci předloženého spisového materiálu. Většina obžalovaných ve svých opravných prostředcích atakuje právě způsob, jakým se nalézací soud vypořádal či nevypořádal s jejich obhajobou, je poukazováno na to, že vypovídali v dané věci dlouhou dobu, přičemž v pasážích, které se jich týkaly v napadeném rozsudku, se nacházejí toliko části nebo torza jejich výpovědí v rámci jimi uplatněné obhajoby v hlavním líčení. Ve shodě s tím, co uvedl obžalovaný JUDr. J. Berka ve svém opravném prostředku, uvádí i odvolací soud, že zákon nevyžaduje, aby v odůvodnění rozsudku byly opisovány celé důkazy, apod. Ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. hovoří o stručném

vyložení rozhodných skutečností, tedy i z pohledu vypořádání se s obhajobou jednotlivých obžalovaných. Dle názoru soudu odvolacího se s jejich obhajobou v napadeném rozsudku nalézací soud vypořádal, a to ve směru jiného úhlu pohledu. Jak již bylo výše uvedeno, jednotliví obžalovaní popřeli, že by spáchali jakoukoliv trestnou činnost, naopak ve svých výpovědích se snažili prokázat, že postupovali vždy v souladu se zákonem v rámci svých konkrétních úkolů, které plnili. Nalézací soud s oporou jednotlivých důkazů jejich obhajobu vyvrátil a následně správně formuloval skutkové závěry v rámci jednotlivých bodů napadeného rozsudku. Tedy pokud se obžalovaní hájili tím, že se žádné trestné činnosti nedopustili, pak s oporou provedeného dokazování a po vyhodnocení provedených důkazů se nalézací soud s jejich obhajobou neztotožnil a za této situace je tedy možno konstatovat, že z napadeného rozsudku je dohledatelné, jakým způsobem se s obhajobou obžalovaných vypořádal. Odvolací soud neshledal pochybnosti o objektivizaci hodnotících kritérií nalézacího soudu a otázka viny jednotlivých obžalovaných je zjištěna, popsána a hodnocena dostatečně přezkoumatelným způsobem. Za této situace proto odvolací soud odmítl jako nedůvodné námitky většiny obžalovaných, atakující právě přezkoumatelnost napadeného rozsudku z pohledu ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. K odvolacím námitkám, které uplatnili jednotliví obžalovaní ve svých opravných prostředcích, uvádí odvolací soud následující.

29. **Obžalovaný JUDr. J. Berka** ve svém opravném prostředku atakoval z jeho pohledu nesprávný postup nalézacího soudu ve smyslu § 219 odst. 3 tr.ř. v hlavním líčení po vrácení věci nalézacímu soudu, nerespektování kritérií uvedených v ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř., to, že nalézací soud po vrácení věci nepostupoval v souladu s ustanovením § 264 odst. 1 tr.ř. a že se v napadeném rozsudku patričním způsobem nevypořádal s jeho obhajobou, kdy hodnocení jeho výpovědi má za nedostatečné. Jelikož se jedná o společné námitky s většinou obžalovaných, kteří je uplatnili ve svých opravných prostředcích, bylo na ně reagováno odvolacím soudem výše v konkrétních pasážích, na které je tedy možno ve vztahu k těmto námitkám odkázat. Dále namítl, že rozporuplně vyznívají odkazy v napadeném rozsudku na jednotlivá ustanovení zákona o konkurzu a vyrovnání, která měl porušit, avšak konkrétní porušení u jednotlivých případů nejsou specifikována, což napadený rozsudek výrazně znevěrohodňuje. S touto námitkou se odvolací soud neztotožňuje a je možno v reakci na ni odkázat na popis návětí pod bodem A. napadeného rozsudku a dále pak na popis skutkových vět u jednotlivých dílčích útoků a jejich odůvodnění, kde porušení konkrétních ustanovení zákona o konkurzu a vyrovnání je dostatečně zřejmé a odůvodněné. V další námitce obžalovaný poukázal na obsah zápisníků – diářů za roky 2002 a 2003 Ing. F. F., které nalézací soud v napadeném rozsudku vyzdvihuje a výrazně přeceňuje. K uvedenému odvolací soud předně uvádí, že se k této problematice již vyjadřoval ve svém rozhodnutí ze dne 15. 5. 2012 na str. 86 a argumentaci tam uvedenou má i za nadále platnou. Proto krátce konstatuje, že zajištěné deníky Ing. F. F. jsou řádným důkazem a skutečností z nich plynoucí mají nepochybně své místo v důkazní mozaice a je tedy třeba odmítnout jakékoliv bagatelizování tohoto důkazu, jak se snaží v opravném prostředku obžalovaný. Jejich obsah týkající se např. různých schůzek v daném období, a to obžalovaných s dalšími osobami je pak doplněn i příslušnými záznamy telefonních odposlechů a nalézací soud tyto hodnotí na str. 162 napadeného rozsudku. Z uvedeného je patrný komplexní, objektivní přístup k celé trestní věci, kdy nalézací soud hodnotil důkazy ve prospěch i v neprospěch obžalovaného ve smyslu § 2 odst. 5 tr.ř. Ve vztahu k údajnému prvnímu setkání s PhDr. V. v Brně v říjnu 2001 dle názoru obžalovaného schází jednak odpovídající reakce na jeho obhajobu, na druhé straně pak přetrvává jednostrannost pohledu na důkazy. V reakci na tuto námitku obžalovaného je možno odkázat na str. 161 až 163 napadeného rozsudku a dále na str. 360 až 361 napadeného rozsudku, kde se touto problematikou nalézací soud zabývá. Ten předně v rámci svých úvah o vzájemné znalosti obžalovaného a PhDr. V. a existenci úzkých osobních vazeb mezi nimi vycházel z listinných důkazů, týkajících se jejich ubytování v Brně v hotelu Austerlitz, ze záznamů telekomunikačního provozu, z diáře a zápisníků Ing. F. F.,

z výpovědí svědků Ing. R. D. a Ing. F. M., jakož i spoluobžalovaného JUDr. D. Thonata a v neposlední řadě i svědka J. V. S ohledem na množství důkazů a jejich vyznění odvolací soud odmítá tvrzení obžalovaného o jednostrannosti pohledu na důkazy, kdy na základě těchto nalézací soud důvodně objektivizoval skutková zjištění, kterým dal výraz v rámci skutkové věty ohledně vzájemných vztahů mezi obžalovaným a PhDr. V. a dále ohledně doby vzniku zločinného spolčení. V další námitce obžalovaný poukázal na údajný jeho prospěch, který měl získat, přičemž však zjištěné skutečnosti v napadeném rozsudku nejsou nijak hodnoceny v tom směru, že by se mělo jednat o prospěch z údajné protiprávní činnosti. Problematikou hmotného profitu obžalovaného se zabýval nalézací soud na str. 363 a násl. a 379 napadeného rozsudku, kde uvedl, z jakých důkazů při formulování svých závěrů vycházel, a to z výpovědí svědků, výpisů z katastru nemovitostí, ze záznamů odposlechů telekomunikačních hovorů a ze závěrů domovních prohlídek. Na zmiňovaných stranách napadeného rozsudku se věnuje koupi pozemku na tzv. Jahodovém poli na Střekově v Ústí nad Labem a poukazuje na projektovou dokumentaci a stavbu rodinného domu s rozpočtem 6 mil. Kč s datem dokončení v červnu 2004. Ze závěrů domovní prohlídky v bytě obžalovaného JUDr. J. Berky je patrné, že zde byla zajištěna kupní smlouva ohledně prodeje pozemkové parcely s jeho otcem. Dále pak to jsou záznamy v diářích Ing. F. F., a pokud jde o záznamy telekomunikačního provozu, pak je možno poukázat na str. 366 napadeného rozsudku, konkrétně telefonní hovor ze dne 4. 12. 2003 mezi PhDr. V. a J. K., z něhož vyplývá rozdělování odměn pro jednotlivé osoby, kdy konkrétně „jednička má být pro soudce“. Dále pak na str. 371 a 372 se nacházejí záznamy telekomunikačního provozu ze dne 24. 12. 2003, kdy z kontextu tohoto se má jednat o auto pro obžalovaného JUDr. J. Berku a ze dne 5. 1. 2004, kdy v případě obou telefonátů účastníky těchto byli PhDr. V. a Ing. F. F., přičemž v tomto druhém telefonním hovoru se opětovně hovoří o autě pro obžalovaného JUDr. J. Berku. Uvedené je pak nutno dát do souvislostí s výpověďmi svědků Ing. R. D. a Ing. F. M., tak jak to vyplývá zejména ze str. 361 napadeného rozsudku, kdy dle výpovědi svědka Ing. R. D. se měl vyjádřit obžalovaný JUDr. J. Berka tak, že by potřeboval nové auto. Dle názoru odvolacího soudu soud nalézací zjištěné skutečnosti patřičným způsobem hodnotí a dává je do souvislostí s úlohou obžalovaného v rámci řízených konkurzů. Jeho závěry o jistém hmotném profitu obžalovaného mají oporu v provedených důkazech v předmětné věci. V případě právní kvalifikace obžalovaný namítl, že právní odůvodnění použití této je v napadeném rozsudku nedostatečné, neúplné, když neodpovídá všem provedeným důkazům. S tímto jeho názorem se nelze ztotožnit. Je možno odkázat na str. 408-410 napadeného rozsudku, kde se právní kvalifikací jednání obžalovaného nalézací soud dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval. Pokud dále namítl, že použití ustanovení § 43 tr.zák. je odůvodněno výrazně nedostatečně a nalézací soud tak nedostál základním zásadám trestního řízení, pak v tomto směru se odvolací soud rovněž neztotožňuje s tímto tvrzením, a to z následujících důvodů. Na str. 409 až 410 napadeného rozsudku nalézací soud uvádí, proč je nutno jednání obžalovaného, ale v zásadě i dalších obžalovaných, jichž se tato právní kvalifikace týká, posoudit jako páchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. Dle tohoto ustanovení *pachatel, který spáchal úmyslný trestný čin jako člen zločinného spolčení, nebo pachatel, který takový čin spáchal vědomě se členem zločinného spolčení anebo v úmyslu zločinnému spolčení napomáhat, se považuje za pachatele trestného činu spáchaného ve prospěch zločinného spolčení, jestliže okolnosti činu nebo osoba pachatele podstatně zvyšuje stupeň jeho nebezpečnosti pro společnost*. Při posuzování stupně nebezpečnosti činu pro společnost se pak uplatní obecná kritéria, vyplývající z ustanovení § 3 odst. 4 tr.zák. Z tohoto vyplývá, že *stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je určen zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pobutkou*. Nalézací soud na uvedených stranách napadeného rozsudku uvedl, že se trestné činnosti obžalovaný, jakož i další spoluobžalovaní, jichž se to týká, dopustili jako členové zločinného spolčení a vyplývá to také z návětí pod bodem A.

napadeného rozsudku a z popisu skutku v rámci jednotlivých dílčích útoků. Dále pak poukázal na okolnosti činu, které podstatně zvyšují jeho nebezpečnost pro společnost, kdy se jednalo o trestnou činnost páchanou po dobu více než dvou roků vůči nejméně 10 obchodním společnostem, poukázal na následek v podobě škody mnohanásobně převyšující hranici škody velkého rozsahu, dále na okolnosti, za kterých byl čin spáchán a osoby pachatelů, když do trestné činnosti byli zapojeni pracovníci státní správy, soudce, jakož i další osoby, znalci. Navíc je třeba zdůraznit, že se nepochybně jednalo z pohledu způsobu provedení činu o sofistikovanou trestnou činnost, které se obžalovaný dopustil ve formě přímého úmyslu, a pohnutkou pak byla ziskuchtivost, tak jak to vyplývá z provedeního dokazování. Za této situace tedy tato námitka obžalovaného nemůže obstát. V případě zdůrazňované jisté součinnosti s PhDr. V. uvedl, že ten byl podroben amnestijnímu rozhodnutí, což musí najít svůj odraz v hodnocení důkazní situace. Dle názoru odvolacího soudu tato skutečnost na správnosti skutkových zjištění nic nemění. Nalézací soud si této okolnosti byl vědom, což vyplývá ze strany 408 napadeného rozsudku, kde uvedl, že i přes zohlednění amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 ve vztahu k ustanovení § 163a tr.zák., nelze na původní podobě skutku jako takového pro posouzení jednání obžalovaných jako trestný čin spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák. nic měnit, což je logické, neboť skutek musí být ve vztahu k užití právní kvalifikaci přezkoumatelný. Pokud obžalovaný má za to, že zůstávají i nadále pochybnosti o vzniku údajného zločinného spolčení, pak s tímto jeho názorem se nelze ztotožnit, kdy je možno odkázat na pasáže napadeného rozsudku, kde se touto problematikou nalézací soud zabýval. Ve své další námitce se obžalovaný zabýval amnestií prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a v tomto směru rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, č.j. 5 Tdo 769/2013-129, a z něj zejména závěrem, kdy po zrušení rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, bylo soudu prvního stupně přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Naproti tomu se napadený rozsudek otázkou amnestie ve vztahu k jeho osobě blíže nezabýval a bere tak za prokázané, že v jeho případě nelze rozhodnutí o amnestii uplatnit. K těmto závěrům se právně blíže nevyjadřuje, byť stále přetrvávají v této otázce důvodné pochybnosti. V reakci na tuto námitku odvolací soud uvádí, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, č.j. 5 Tdo 769/2013-129, bylo zrušeno usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 4. 2013, sp.zn. 6 To 16/2013, dále ze dne 4. 4. 2013, sp.zn. 6 To 17/2013 a ze stejného dne sp.zn. 6 To 14/2013, dále pak usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, ze dne 11. 1. 2013, sp.zn. 9 T 1/2007 a ze dne 10. 1. 2013, sp.zn. 9 T 1/2007, přičemž podle § 265l odst. 1 tr.ř. bylo přikázáno Krajskému soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Podstatným pro posouzení námitky obžalovaného je článek II. citované amnestie, týkající se zastavení trestního stíhání a který zní takto: „*Narížíuji, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. lednu 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let.*“ Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí uvedl, že pro účely aboličního článku této amnestie musí orgány činné v trestním řízení vždy vycházet ze sazeb podle trestního zákoníku, a pokud horní hranice takto určené sazby převyšuje 10 let, nelze amnestií na tuto právní kvalifikaci skutku použít. Dále uvedl, že přesně o takový případ se jedná v případě obviněného JUDr. J. Berky, nicméně pokud jde o procesní postup, pak uvedl, že ve věci bude nutno pokračovat v hlavním líčení, dokončit jej do stadia rozhodnutí o vině všech obviněných a poté důsledně posoudit možnost právní kvalifikace skutku tak, jak budou zjištěny. Teprve v tomto procesním stadiu musí nalézací soud zvážit, zda budou některé z trestných činů, jejichž skutkovou podstatu bude konkrétní skutek naplňovat, podléhat aboličnímu ustanovení amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Nalézací soud postupoval v souladu se závěry a pokyny Nejvyššího soudu a jak je patrné ze strany 134 napadeného rozsudku, po

proběhlém hlavním líčení aplikoval amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 nejen na obžalovaného JUDr. J. Berku, ale také na obžalované JUDr. D. Thonata, P. Tuhého, L. Kindla a Ing. M. Jurenku s tím, že tato dopadla na trestný čin účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák. a došlo k vypuštění tohoto trestného činu. Z uvedeného je tedy patrné, že článek II. amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 byl ve vztahu k obžalovanému JUDr. J. Berkovi aplikován a pokud jde o další její aplikaci, pak tuto v zásadě vyloučil ve svém rozhodnutí již Nejvyšší soud a tato je vyloučena dále pak proto, že obžalovanému byl ukládán trest v rámci zvýšené trestní sazby v rozpětí od 8 let a 2 měsíců do 18 let a 4 měsíců, kterážto přesáhla hranici 10 let, jako jednu z podmínek pro aplikaci aboličního ustanovení. Za této situace byla tato námitka vyhodnocena jako nedůvodná. Obžalovaný také namítl, že v hlavním líčení dne „22. 5. 2015“ nebyl nikdo z obžalovaných náležitě poučen o svých právech. Po přezkoumání protokolu o hlavním líčení ze dne 22. 6. 2015 (č.l. 10096 a násl.), jakož i po poslechu příslušného zvukového záznamu, byla tato shledána důvodnou. Nepochybně se jedná o porušení ustanovení § 33 odst. 1, odst. 5 tr.ř., kdy orgány činné v trestním řízení jsou povinny vždy obviněného o jeho právech poučit a poskytnout mu plnou možnost jejich uplatnění. Odvolací soud vážil dopad a intenzitu tohoto pochybení nalézacího soudu do práv obžalovaných na obhajobu, přičemž dospěl k závěru, že nejsou natolik zásadní, aby deklasovaly obžalované v rámci jejich účasti u hlavního líčení, a to z pohledu jejich aktivní účasti. Je třeba uvést, že se nejednalo o první hlavní líčení, ale tomuto již předcházely desítky hlavních líčení. Z tohoto důvodu obžalovaní svá práva nepochybně znali. V hlavním líčení byli v souladu se zákonem vždy zastoupeni svými obhájci, kteří nepochybně dbali na jejich práva. V hlavním líčení také neproběhlo v zásadě žádné dokazování s možným dopadem na meritum věci. Po vyhodnocení uvedených skutečností odvolací soud vnímá absenci poučení obžalovaných o jejich právech jako vadu, která však není natolik zásadní, aby jim znemožnila vykonávat jejich obhajovací práva.

30. **Obžalovaný JUDr. D. Thonat** v opravném prostředku, zpracovaném obhájcem, a dále v opravném prostředku, který zaslal odvolacímu soudu sám, předně v prvním okruhu namítaných vad napadeného rozsudku ve vztahu k ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z pohledu ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř., dále pak nerespektování ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř. Ve vztahu k těmto námitkám je možno uvést, že jsou shodné s námitkami řady obžalovaných a ze strany odvolacího soudu na ně bylo reagováno způsobem výše uvedeným, kam je tedy možno směřovat pozornost odvolatele. Ten dále namítl, že nalézací soud pracuje a bez dalšího přebírá argumenty uvedené v obžalobě, aniž by měly jakoukoliv oporu v provedeném dokazování. V reakci na uvedené je třeba uvést, že v předmětné věci proběhla řada hlavních líčení a v rámci těchto velice podrobné a široké dokazování, jemuž byl obžalovaný zčásti přítomen a byl tomuto přítomen i jeho obhájce. Ve věci provedené důkazy, jak je výše uvedeno, nalézací soud při respektování ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. patřičným způsobem odůvodnil a na základě tohoto pak formuloval svá skutková zjištění, která našla odraz v jednotlivých skutkových větách, týkajících se i dílčích útoků, v nichž figuroval obžalovaný JUDr. D. Thonat. Pokud v rámci hodnocení důkazů byly argumenty uvedené v obžalobě shledány odpovídající tomu, co zjistil po provedeném dokazování nalézací soud, pak není důvod, proč by je svým způsobem nemohl převzít do svého rozhodnutí. Dále obžalovaný namítl, že napadeným rozsudkem je mu kladena odpovědnost za škody vzniklé v rámci prodeje konkurzních majetků ve veřejných dražbách a vlastně odpovědnost za tyto dražby, které v rámci trestné činnosti proběhly. Veškerá tvrzení v tomto směru opět nalézací soud převzal z obžaloby vrchního státního zastupitelství, přičemž však dražby byly oznámeny způsobem, který vyžadoval v dané době platný a účinný zákon a z jeho strany nedošlo k žádnému pochybení. Ve vztahu k této námitce považuje za vhodné odvolací soud uvést, že s ohledem na jednání obžalovaných v rámci zločinecké skupiny, na jejich motiv a cíl, pak předmětné dražby musely

proběhnout a také proběhly v souladu s platným a účinným zákonem v dané době, což je logické. Odpovědnost obžalovaného je spatřována někde jinde a vyplývá z jeho jednání v každém dílčím útoku, kladeném mu za vinu, neboť to byl on, který vytvářel veškeré podmínky pro rozprodání majetku úpadce nebo tomu významně napomáhal. Konkrétní dražby pak byly důsledkem jeho nezákonného jednání konaného v souladu s cíli celé zločinecké skupiny. V každé skutkové větě dílčího útoku, jež se odvolatele týká, je popsáno jeho jednání, směřující k přípravě a zabezpečení jednotlivých dražeb. V tomto směru je možno poukázat na výpověď svědka JUDr. O. K. v případě úpadce Krušnohorské strojírný, a.s. (bod A/3) na str. 196 napadeného rozsudku, který uvedl, že byl požádán p. Tuhým, aby provedl dražbu pohledávek. Podmínky dražby dohodl s p. Thonatem a v zájmu úspory času a peněz bylo dohodnuto, že znalecký posudek si p. Thonat obstará sám. V případě úpadce RETEMA, a.s. (bod A/5) je možno poukázat na výpověď svědka Ing. P. Š. na str. 227 napadeného rozsudku, který uvedl, že připravoval podnik ke zpeněžení podstaty a prováděl inventarizaci, a co se týče vlastního prodeje podniku, to měl na starosti p. Thonat se svými spolupracovníky, zejména p. Kindlem. Z výpovědi svědka JUDr. M. P. na str. 228 a 229 napadeného rozsudku pak vyplývá, že působil jako jednatel společnosti IKAMA Real s doplňkovou službou provádění veřejných dražeb a s obžalovaným JUDr. D. Thonatem byli spolužáci z vysoké školy. Popsal po kontaktu se jmenovaným obžalovaným, jak dále spolupracovali, tedy konkrétní dražby, kdy první se týkala Zemědělského družstva Kravaře v Čechách „v likvidaci“, přičemž zdůraznil a také vysvětlil postup podmínek veřejné dražby. Předmět dražby navrhoval navrhovatel a ten dával také k dispozici i znalecké posudky, jimiž byla zjištěna cena dražené společnosti. Dále popsal dražbu společnosti RETEMA, a.s., popisoval u této přítomnost obžalovaného JUDr. D. Thonata a fakturaci pak obdržel od jmenovaného. Dále je možno připomenout výpověď JUDr. J. M., soudkyně konkurzního oddělení Krajského soudu Ústí nad Labem (str. 320 a násl. napadeného rozsudku), která uvedla, že převzala celý senát po obž. JUDr. J. Berkovi a podrobně se k problematice konkurzů vyjadřovala. Pokud jde o vlastní zpeněžení dražbou, pak uvedla, že toto je záležitostí správce konkurzní podstaty, který má a za tuto nese odpovědnost. Dále uvedla, že všichni noví správci konkurzních podstat v podstatě zjistili pochybení původních správců a hlavně pochybení v tom, že buď se zpeněžovalo pod cenou nebo když zpeněžili, tak peníze odešli, prostě je rozpustili a peníze v konkurzu nezůstaly, případně to bylo tak, že konkurz byl prohlášen už den předtím, jako například v bodu A/1 napadeného rozsudku, týkající se úpadce Grafostroj, a.s. Za této situace je možno s oporou provedeného dokazování uzavřít, že nalézací soud důvodně dovedl odpovědnost obžalovaného JUDr. D. Thonata za škody vzniklé v rámci prodeje konkurzního majetku ve veřejných dražbách. Pokud ten dále namítl, že v souvislosti se vznikem škod na majetkových podstatách úpadců v rámci veřejných dražeb nejsou k odpovědnosti povolány další osoby, které dražby fakticky prováděly, pak je možno uvést, že řešení této otázky přísluší státnímu zástupci a nikoliv soudu. Dále obžalovaný z pohledu skutkových zjištění, konkrétně výše způsobené škody, poukázal na to, že v rámci této byly započteny mzdové náklady, aniž by příslušná zjištění vyplynula z provedeného dokazování. S tímto jeho názorem se nelze ztotožnit a opět je možno odkázat na provedené dokazování, zejména příslušné znalecké posudky, výpovědi konkrétních svědků a listiny v rámci jednotlivých dílčích útoků, tak jak jsou popsány a hodnoceny nalézacím soudem v napadeném rozsudku. Ve svém opravném prostředku ze dne 4. 9. 2017 obžalovaný v případě úpadce České revitalizační, a.s. (původně Union Banka, a.s. – bod A/10 napadeného rozsudku) namítl, že nalézací soud mu klade za vinu, že po ustanovení do funkce správce konkurzní podstaty měl začít činit kroky k odčerpání majetku ve prospěch spřízněných osob, přičemž v rámci dokazování nebyl předložen jediný důkaz, že by učinil jakýkoliv krok k odčerpání majetku. V reakci na uvedené odvolací soud směřuje pozornost odvolatele jednak na popis vlastního skutku, kde se mj. hovoří o tom, že „obžalovaný vzápětí začal činit kroky k odčerpávání majetku z podstaty“ a dále pak na

odůvodnění tohoto dlího útoku na str. 319 a násl. napadeného rozsudku, kdy provedeným dokazováním bylo zjištěno, jakým způsobem se poté, co se obžalovaný po prohlášení konkurzu dostavil se svým týmem do Union Banky, a.s., choval, jak jednal, a to, že se snažil banku, včetně poboček, ovládnout. V tomto směru je možno odkázat např. na výpověď svědka J. L. W. (str. 331 napadeného rozsudku), který mj. uvedl, že mu p. Thonat sdělil, že přišel do banky toliko pro peníze, a že s nimi chce uzavřít obchod. Cílem, který sledoval, byl prodej aktivit banky, a jak z provedeného dokazování vyplynulo, k žádnému obchodu v naznačeném směru nedošlo. S ohledem na uvedené odvolací soud vnímá jeho námitku jako nedůvodnou. Stejně tak vyhodnotil jeho další námitku uplatněnou v opravném prostředku ze dne 4. 9. 2017, kdy opakovaně napadl výrok o jednání ve zločinném spolčení, když dle jeho názoru zločinné spolčení nebylo prokázáno. V tomto směru opět odvolací soud odkazuje na pasáže výše, kde se touto problematikou podrobně zabýval. V opravném prostředku, zpracovaném obhájcem, pak obžalovaný poukázal na vady rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř., a to porušení ustanovení trestního zákona, které v zásadě spočívá v tom, že nalézací soud nesprávně aplikoval ve smyslu § 2 odst. 1 tr.zákoníku jako pro něj příznivější trestní zákon, účinný do 31. 12. 2009, a to v rámci aplikace ustanovení § 44 tr.zák. a možné aplikace ustanovení § 107 a § 108 tr.zákoníku, když dle jeho názoru je právě tato nová úprava z pohledu vyznění § 108 odst. 1 tr.zákoníku pro něj příznivější. Porovnal zmiňovaná ustanovení jak § 44 odst. 1 tr.zák., tak i § 108 odst. 1 tr.zákoníku a v zásadě tyto shledal stejnými, až na dovětek u ustanovení § 108 odst. 1 tr.zákoníku, který ocitoval „nejsou-li zároveň splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 tr.zákoníku“. Z tohoto dovodil, že pokud zpřísnující klauzule umožňuje v aktuálně účinné právní úpravě jistou výjimku, kdy nemusí být aplikována, pak tato právní úprava musí být považována za pro něj příznivější alternativu. Dále pak provedl hypotetický výpočet možného uloženého trestu za předpokladu ustanovení § 58 tr.zákoníku. V reakci na uvedené uvádí odvolací soud následující. Problematikou trestnosti činu se v napadeném rozsudku nalézací soud zabýval na str. 384 a 407 až 408. Z komparace ustanovení § 44 odst. 1 tr.zák. a § 108 odst. 1 tr.zákoníku je patrná jejich shoda, kdy z nich vyplývá, že horní hranice trestní sazby odnětí svobody stanovené v tomto zákoně se u pachatele trestného činu spáchaného ve prospěch zločinného spolčení (organizované zločinecké skupiny) zvyšuje o jednu třetinu. Takovému pachateli soud uloží trest odnětí svobody v horní polovině takto stanovené trestní sazby odnětí svobody, přičemž změna nastala v dovětku § 108 odst. 1 tr.zákoníku, dle kterého „nejsou-li zároveň splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 tr.zákoníku“. Odvolací soud se neztotožňuje s hypotetickými závěry, které bez dalšího z této skutečnosti obžalovaný dovodil. Předně v případě jeho konstrukce, tedy že je pro něj výhodnější zák.č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, účinný od 1. 1. 2010, je třeba akcentovat, že v ustanovení § 222 odst. 4 tr.zákoníku (když kvalifikačním momentem je zde způsobení škody velkého rozsahu) je trestní sazba v rozpětí od tří do osmi let, naproti tomu ustanovení § 256 tr.zák. ve čtvrtém odstavci má sazbu 2 roky až 8 let. Z pohledu horní hranice trestní sazby zvýšené o 1/3 pak v případě trestní sazby v rozpětí dvou roků až osmi let dle trestního zákona horní polovina zvýšené sazby činí 6 let a 4 měsíce až 10 let a 8 měsíců a v případě sazby 3 roky až 8 let dle trestního zákoníku, pak horní polovina zvýšené sazby činí 6 let a 10 měsíců až 10 let a 8 měsíců. Z uvedeného je patrné, že trestný čin poškozování věřitele dle § 222 odst. 4 tr.zákoníku není pro obžalovaného příznivější. Ustanovení § 44 odst. 1 tr.zák. obsahuje zvláštní sazbu trestu odnětí svobody, podle které se tento druh trestu ukládá pachateli, jenž byl soudem uznán vinným jako pachatel trestného činu spáchaného ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák. Jde o obligatorní důsledek takového označení pachatele, protože pokud soud rozhodne, že určitou osobu považuje za pachatele uvedeného v § 43 tr.zák., je zároveň povinen vyměřit mu trest odnětí svobody podle směrnic uvedených v ustanovení § 44 tr.zák. S ohledem na výsledky provedeného dokazování nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že obžalovaný trestnou činností páchal ve prospěch

zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., a proto ve vztahu k tomuto postupoval v rámci stanovení výměry trestu dle směrnic uvedených v ustanovení § 44 odst. 1 tr.zák. Naproti tomu však z ustanovení § 108 odst. 1 tr.zákoníku nevyplývá, že by postup, týkající se mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58, byl obligatorní, naopak je zde uvedeno „nejsou-li splněny podmínky pro uvedený postup“. Jak vyplývá z napadeného rozsudku, zejména ze strany 407, touto otázkou se nalézací soud v rámci svých úvah ve vztahu k ustanovení § 43 tr.zák. zabýval, když uvedl, že příznivější je v daném případě původní právní úprava dle § 44 tr.zák. oproti § 108 tr.zákoníku, tedy právní úpravě nové. Dle přesvědčení odvolacího soudu zde nejsou splněny podmínky pro postup dle § 58 tr.zákoníku a ani nebyly, a to zejména s ohledem na význam postavení obžalovaného v hierarchii zločinného spolčení, na jeho roli, kterou měl plnit a také plnil, což je patrné z konkrétních jednání popsanych pod jednotlivými body napadeného rozsudku, které se jej dotýkají, kdy plnil funkci správce konkurzních podstat a pracovníka pověřeného správcem konkurzních podstat k vedení podniku v úpadku, což vyplývá z provedeného dokazování. Ani nalézací soud neměl v tomto směru žádných pochybností, což vyplývá z jím aplikovaných právních kvalifikací na jednání obžalovaného. Vzhledem k uvedenému má odvolací soud za to, že se nalézací soud nedopustil porušení ustanovení trestního zákona tak, jak to namítá ve svém opravném prostředku obžalovaný a tuto jeho námitku tak vyhodnotil jako nedůvodnou.

31. **Obžalovaný Ing. M. Jurenka** ve svém opravném prostředku ve shodě s dalšími spoluobžalovanými předně namítl nerespektování ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. a ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř. ze strany nalézacího soudu, nepochybně se s jeho obhajobou, jakož i obhajobou dalších spoluobžalovaných. V tomto směru je možno odkázat na pasáže výše, kde se odvolací soud těmito obsahově shodným námitkám věnoval. Dále pak namítl rozpor písemného vyhotovení napadeného rozsudku s jeho vyhlášením, na což bylo reagováno z podnětu odvolání státního zástupce a jeho opravného prostředku zrušením napadeného rozsudku v části jeho se týkající, a to v celém rozsahu a bylo rozhodnuto nově. V další námitce cílí na problematiku rozsahu provedeného dokazování, kdy namítl, že nalézací soud provedl před hodnocením důkazů jejich selekci a připustil toliko důkazy, které navrhla obžaloba, tedy důkazy svědčící vesměs v jeho neprospěch. S tímto názorem se nelze ztotožnit a opět s odkazem na pasáže výše, kde se odvolací soud zabýval problematikou rozsahu provedeného dokazování, postačí toliko připomenout, že dle názoru odvolacího soudu soud nalézací plně respektoval mantinely ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř., tedy objasňoval zákonným způsobem stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch nejen obžalovaného, ale i spoluobžalovaných. Pokud v hlavním líčení konaném nalézacím soudem po vrácení věci ze strany soudu odvolacího navrhl obžalovaný doplnit dokazování, pak, jak sám uvedl v opravném prostředku, tomuto nebylo vyhověno nalézacím soudem, který další dokazování zamítl jako nadbytečné a své rozhodnutí také patřičným způsobem odůvodnil. Formálním pochybením je to, že uvedené se neodrazilo také v písemném vyhotovení napadeného rozsudku, o čemž je hovořeno výše. V krátkosti je možno uvést, že není povinností orgánu činného v trestním řízení provádět stranami navržené důkazy, ale je jeho povinností, pokud tyto zamítne, aby své rozhodnutí patřičným způsobem odůvodnil, čemuž také nalézací soud dostal a navržené důkazy ze strany nejen obžalovaného Ing. M. Jurenky nezůstaly mimo jeho pozornost. Pokud z uvedeného dovozuje, že nalézací soud nedostal požadavkům na něj kladeným odvolacím soudem v jeho zrušujícím usnesení, pak v tomto směru je možno toliko připomenout, že původní odsuzující rozsudek nalézacího soudu byl zrušen podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. f) tr.ř., kdy primární nedostatek spočíval v nerespektování ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. Jinými slovy, byly zjištěny vady samotného rozsudku a úkolem nalézacího soudu v novém rozhodnutí bylo, aby své úvahy a závěry patřičným způsobem odůvodnil ve smyslu § 125 odst. 1 tr.ř. tak, aby jeho rozhodnutí bylo jednoznačné a přezkoumatelné, aby náležitou pozornost věnoval problematice hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř., což, jak uvedl

odvolací soud výše, také splnil a tedy požadavky na něj kladené v tomto směru byly naplněny. Pokud následně obžalovaný namítl, že nalézací soud vycházel ze znaleckých posudků obchodní společnosti A-Consult Plus, spol. s r.o., a Novota, a.s., a pouze na jejich argumentaci založil tvrzení nepravdivosti jím zpracovaných znaleckých posudků, pak k tomuto odvolací soud uvádí, že znalecký posudek je stejný jako každý jiný důkaz, je tak k němu také i přístupováno a takto je i hodnocen. Ze znaleckých posudků, zpracovaných uvedenými znaleckými ústavy, je patrné, z čeho vycházely, jaké měly k dispozici podklady, přičemž tyto byly zajištěny orgány činnými v trestním řízení jako důkaz a jako takové byly provedeny v hlavním líčení, kdy se jedná o svědecké výpovědi a zejména důkazy listinného charakteru. Pakliže obžalovaný namítl, že obchodní společnost A-Consult Plus, s.r.o., musela být nutně ovlivněna svými předchozími závěry, které učinila a předala policii po provedeném zkoumání jeho posudků v době před zahájením trestního stíhání, pak dle názoru odvolacího soudu se jedná o nepodloženou spekulaci, stejně jako i jeho další názor v tom směru, že obchodní společnost NOVOTA, a.s., měla v rámci jí podávaných znaleckých posudků k dispozici i znalecké posudky zpracované obchodní společností A-Consult Plus, s.r.o., což se ani nesnažila utajit a za této situace tedy není nic zvláštního na shodě obou znaleckých ústavů. V tomto směru toliko možno uvést, že znalecký ústav NOVOTA, a.s., postupoval naprosto transparentně, pokud v rámci podkladů, z nichž vycházel, či které měl k dispozici, citoval také znalecký posudek zpracovaný znaleckým ústavem A-Consult Plus, s.r.o. Své znalecké závěry patřičným způsobem odůvodnil, a pokud se shodovaly se závěry znaleckého ústavu A-Consult Plus, s.r.o., pak uvedené nepochybně podtrhuje správnost jejich znaleckých závěrů oproti těm, které ve svých znaleckých posudcích uvedl a ke kterým dospěl sám obžalovaný. Nesoulad mezi způsobem provedení znaleckého posouzení a mezi zjištěnou cenou jednotlivých podniků ve vztahu ke znaleckým posudkům obžalovaného, je patrný kromě jmenovaných znaleckých ústavů také i z dalších důkazů, a to z revizních znaleckých posudků, které si nechávaly zpracovat buď noví správci konkurzních podstat nebo akcionáři úpadce, nebo kupující majetku v rámci jejich přeprdeje, kdy z těchto vyplývají skutečnosti svědčící o účelovosti zpracování znaleckých posudků obžalovaným. V této souvislosti je třeba dále připomenout, což také vyplývá z provedeného dokazování, že subjekty, které získaly zejména nemovitý majetek dražbou, jej následně přeprodávaly dalším společnostem, ale již za výrazně odlišné ceny, než za které jej nabyly ve veřejné dražbě a tyto se blížily cenám již tržním a odpovídaly tak závěrům o ceně nemovitostí, jak tyto vyplynuly zejména ze znaleckého posudku ústavu A-Consult Plus, s.r.o., ale i dalších. Příkladmo tak možno poukázat na bod A/2 napadeného rozsudku, týkající se úpadce Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách „v likvidaci“, kdy ze strany 187 napadeného rozsudku vyplývá, že společnost ZEMOS-JC, s.r.o., v období dvou roků prodala nepodstatnou část nemovitostí dříve ve vlastnictví Zemědělského družstva Kravaře „v likvidaci“, a to nejméně za částku 4 707 000 Kč, přičemž zbývající část má nadále ve vlastnictví. Porovnání této částky s částkou, kterou ocenil podnik úpadce ve svém znaleckém posudku obžalovaný, a to ve výši 941 000 Kč a ve znaleckém posudku společnost A-Consult Plus, s.r.o., ve výši 8 370 000 Kč, pak potvrzuje závěr odvolacího soudu. Ke znaleckým posudkům ústavu A-Consult Plus, s.r.o., obžalovaný namítl, že pokud byli jejich zpracovatelé před soudem vyslechnuti, tak se nejednalo o znalce, neboť nebyli zapsáni jako jednotlivé osoby v hlavním líčení vypovídající do seznamu znalců. K uvedenému možno uvést, že tuto námítku obžalovaný již uvedl v rámci svého opravného prostředku, podaného proti prvnímu rozhodnutí krajského soudu a odvolací soud na ni reagoval na str. 67 až 68 svého rozhodnutí ze dne 15. 5. 2012 a jelikož se na tam uvedené argumentaci ničeho nemění, na tuto plně odkazuje. Proto toliko uvádí, že v rámci hlavního líčení (č.l. 2232) před tím, než znalci ústavu A-Consult Plus, s.r.o., byli vyslechnuti, dostalo se jim poučení ve smyslu § 106 tr.ř. a byli vzati do slibu, což je patrné z č.l. 2015, 2016. Za této situace má odvolací soud za to, že podání znaleckých posudků konkrétními pracovníky ústavu A-Consult Plus, s.r.o., nebylo v rozporu se zákonem, a proto

je možno z jejich výpovědí jako řádných a procesních důkazů vycházet, což také nalézací soud učinil. Pokud obžalovaný dále namítl, že jediným důkazem z hlediska naplnění objektivní stránky trestných činů, pro které byl uznán vinným, měly být ony znalecké posudky, pak s tímto jeho názorem je možno se ztotožnit toliko částečně, neboť tyto znalecké posudky byly opravdu součástí dalších důkazů, a to svědeckých výpovědí a důkazů listinného charakteru, na základě kterých a po jejich vyhodnocení nalézací soud důvodně dospěl k závěru o vině obžalovaného v konkrétních bodech napadeného rozsudku. Další námitka obžalovaného se týkala výpovědi spoluobžalovaného JUDr. D. Thonata v přípravném řízení, kterou má za nestandardní, a to s ohledem na místo, čas a okolnosti jejího vzniku, včetně neúčasti obhájce a pokud obžalovaný tuto svoji výpověď odvolal v hlavním líčení dne 22.10.2007, považuje tento postup za logický, když navíc sám zmínil, že byl pod tlakem policistů k podání nepravdivé výpovědi, účelově směřující k poškození jeho osoby – obžalovaného Ing. M. Jurenky. V reakci na uvedené odvolací soud uvádí, že v prvním rozsudku Krajský soud v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, dne 6. 4. 2010 na str. 101 uvedl, že obžalovaný JUDr. D. Thonat oproti ostatním obžalovaným opakovaně podrobným způsobem popsal způsob páchaní trestné činnosti a podíl jednotlivých obžalovaných, a to bylo vše. Z pohledu závěrů zrušujícího rozhodnutí odvolacího soudu se pak soud nalézací ve druhém svém rozhodnutí ze dne 25. 11. 2015 výpovědi obžalovaného JUDr. D. Thonata zabývá na str. 134 až 143 tohoto rozsudku, kde podrobně rozvádí jeho výpověď učiněnou v přípravném řízení a uvádí své přesvědčení o její věrohodnosti, a to s ohledem na výsledky ve věci provedeného dokazování. Nemá jakýchkoliv pochybností o jeho výpovědi, zabýval se také dopisem obžalovaného adresovaným státní zástupkyni, k němuž se obžalovaný vyjádřil v rámci předběžného projednání obžaloby. Dle přesvědčení odvolacího soudu soud nalézací splnil jeho pokyn, když se dostatečným způsobem zabýval výpovědi obžalovaného JUDr. D. Thonata z přípravného řízení, kdy skutečnosti z této vyplývající konfrontoval v rámci provedeného dokazování s jednotlivými důkazy, kterými tyto byly potvrzovány a dokreslovány a ve shodě s ním tedy vnímá výpověď tohoto jako věrohodnou. Tento jeho závěr je umocněn vlastní koncepcí odvolání obžalovaného, který v rámci námitek, vztahujících se k nepřiměřenosti uloženého trestu, mj. uvedl, že nalézací soud měl více přihlídnout k tomu, že se v přípravném řízení k trestné činnosti doznal a byť si je vědom, že procesní předpis tento postup neumožňuje, poukázal na to, že v případě aktuální účinné právní úpravy trestního řádu by mohl být ve smyslu § 178a tr.ř. označen za spolupracujícího obviněného se všemi z toho pro ně vyplývajícími výhody. Jinými slovy, sám obžalovaný potvrdil správnost výpovědi z přípravného řízení, tedy svého doznání a není proto důvod věrohodnost jeho výpovědi jakkoliv zpochybňovat. K následné námitce obžalovaného, že dle výroku napadeného rozsudku mělo zločinné spolčení vzniknout nejpozději do října 2001, tedy v době, kdy ještě nevykonával znaleckou činnost, a dále, že se měl účastnit zločinného spolčení nejméně v 10 případech, přičemž je následně uváděno toliko případů 5, odvolací soud uvádí, že pod bodem A. napadeného rozsudku je společné návětí, týkající se v podstatě všech obžalovaných a jsou zde popsány základní, obecné informace ve vztahu k trestní věci a jednotlivým obžalovaným, zejména z pohledu vzniku a členů zločinného spolčení, jejich činnosti, zaměření a následně pak již v konkrétních bodech je popsána činnost každého z obžalovaných. Proto je v návětí uvedeno 10 konkurzních případů úpadce, přičemž obžalovaného se týká toliko případů pět, jak to vyplývá z příslušných bodů napadeného rozsudku. Tvrzení nalézacího soudu, že se měli obžalovaní vzájemně domlouvat a znát všechny kroky směřující k páchaní trestné činnosti, což odposlechy telekomunikačního provozu nepotvrdily, stejně jako výpovědi svědků před nalézacím soudem, vnímá jako potvrzení skutečnosti, že spoluobžalované vůbec neznal. V ustanovení § 89 odst. 17 tr.zák. je uvedena tehdejší definice zločinného spolčení, které je *společenstvím více osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, které je zaměřeno na soustavné páchaní úmyslné trestné činnosti*. Nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že

zločinné spolčení existovalo, poukázal na jeho členy, jakož i na úkoly, které plnilo, cíle, které mělo vytýčené, vnitřní strukturu a hierarchii, přičemž není nutné, aby se znali navzájem všichni členové spolčení. Jako ochranu před prozrazením je logicky třeba zachovat vždy co nejvyšší míru utajení a konspirace, přičemž v daném případě obžalovaný znal obžalované P. Tuhého a JUDr. D. Thonata, který uvedené potvrdil a dále vypověděl, že obžalovaný Ing. M. Jurenka jako znalec byl schopen udělat znalecký posudek na částku, která se mu řekne, přičemž kontaktní osobou byl právě spoluobžalovaný P. Tuhý. Ze závěrů nalézacího soudu není zřejmé a nejsou tak ani postaveny, že by se znali všichni členové zločinného spolčení, to by bylo kontraproduktivní, naopak preferován byl co nejužší styk s minimem osob, tedy jak je uvedeno v rámci zachování konspirace a maximálního utajení, což dle přesvědčení odvolacího soudu v daném případě provedeným dokazováním bylo prokázáno. V případě konkurzního řízení úpadce Zemědělské družstvo Kravaře v Čechách „v likvidaci“ se obžalovaný neztotožnil s tím, že jeho znalecký posudek ve věci podaný byl označen jako nepravdivý s tím, že pokud jiní znalci či osoby slyšené jako znalci před soudem mají jiný názor, pak pouze z odlišného názoru znalce nelze vyvozovat trestněprávní odpovědnost. K tomuto je možno toliko uvést, že jeho trestní odpovědnost v předmětné trestní věci v konkrétním bodu napadeného rozsudku není vyvozována toliko z odlišného názoru jiných znalců, ale kromě znaleckého posudku jsou to další důkazní prostředky v podobě výpovědi svědků, listinných důkazů, na jejichž základě a po jejich vyhodnocení bylo možno bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru o jeho vině v tomto bodě napadeného rozsudku. Obžalovaný odmítá přijmout odpovědnost za škodu způsobenou dražbou podniku úpadce, a jako spekulaci nalézacího soudu vnímá, že v daném čase a místě bylo možno dosáhnout ceny podniku ve výši 8 370 000 Kč, kterou považuje za tržní hodnotu podniku, a to při řádném postupu, což dle jeho názoru svědčí o nepochopení toho, co vlastně dražba je. Oproti jeho názoru je odvolací soud přesvědčen, že soud nalézací při formulování svých závěrů rozhodně nespekuloval, ale vycházel z důkazů ve věci provedených, které náležitým způsobem hodnotil a které do sebe zapadají a tvoří čitelnou důkazní mozaiku. Jak již bylo výše uvedeno, je možno pozornost odvolatele směřovat na str. 187 napadeného rozsudku, z níž je patrné, že nabyvatel majetku úpadce společnost ZEVOS – JC, s.r.o., tento majetek v rámci necelých dvou let prodala, a to jeho nepodstatnou část, zejména nemovitosti nejméně za částku 4 707 000 Kč, která se nepochybně blíží částce představující tržní hodnotu nemovitého majetku, kterou stanovil ve svém znaleckém posudku ústav A-Consult plus, s.r.o., a na druhé straně je podstatně vzdálená závěru znaleckého posudku, který vypracoval obžalovaný, představující hodnotu celého podniku ZD Kravaře v Čechách „v likvidaci“, a to v částce 941 000 Kč. Z uvedeného je zřejmý nepoměr, a to v neprospěch znaleckých závěrů, které učinil obžalovaný. V případě námitek obžalovaného ve vztahu k řízení ohledně úpadce Krušnohorské strojírný, a.s., pod bodem A/3 napadeného rozsudku, odvolací soud poukazuje na str. 209 tohoto, kde je mj. uvedeno, že pro zjištění reálné tržní hodnoty, resp. ceny obvyklé v souhrnu pohledávek úpadce Krušnohorské strojírný, a.s., pro veřejnou dražbu dobrovolnou, byl vypracován znalecký posudek znaleckým ústavem A-Consult plus, s.r.o., a dále i znaleckým ústavem NOVOTA, a.s., přičemž závěry obou ústavů jsou totožné, a to opět v neprospěch znaleckých závěrů obž. Ing. M. Jurenky. V rámci tohoto konkurzního řízení obžalovaný odmítl veškeré škody, které se mu napadeným rozsudkem kladou za vinu s tím, že v tomto není nikde uvedeno, jakým způsobem se měl na údajných škodách podílet. V reakci na uvedené je možno odkázat na příslušné hodnotící pasáže tohoto a dalších dílčích útoků napadeného rozsudku, které se jej dotýkají, a dále na str. 413 napadeného rozsudku, a tam uvedenou argumentaci nalézacího soudu k právní kvalifikaci jeho jednání. K námitkám obžalovaného ohledně úpadce Bářské stavby Most, a.s., pod bodem A/4 napadeného rozsudku je možno předně poukázat na str. 223 tohoto a str. 218 a 219, z nichž mimo jiné vyplývá, že obžalovaný znaleckým posudkem ocenil podnik úpadce částkou 12 450 000 Kč, naproti tomu znalecký ústav A-Consult plus, s.r.o.,

stanovil hodnotu úpadce v částce 64 770 000 Kč a znalecký ústav NOVOTA, a.s., pak v částce 62 910 420 Kč. Poté, co došlo po odvolání veřejné dražby k prodeji majetku společnosti HUDSON, a.s., za částku 11,5 mil. Kč, a to na základě ocenění znaleckým posudkem Ing. M. Jurenky, pak ihned po zpeněžení začala společnost HUDSON, a.s., získaný majetek prodávat a ve lhůtě přibližně 1 roku prodejem tohoto získala částku přesahující 34 mil. Kč. Rovněž i v tomto případě porovnáním příslušných částek jednak ze znaleckého posudku obžalovaného, dalších znaleckých posudků jednotlivých ústavů a tím, za jakou částku byl majetek realizován, je možno si opět učinit obrázek o způsobu činnosti a zpracování znaleckých posudků obžalovaným Ing. M. Jurenkou. Ten se dále vyjádřil v tom směru, že tak jako v případě Zemědělského družstva Kravaře „v likvidaci“, tak i v tomto případě musel vzít na rozdíl od přibráných znaleckých ústavů v úvahu otázku ekologických zátěží. S tímto závěrem se nelze ztotožnit, neboť oba znalecké ústavy se vyjadřovaly k problematice ekologických zátěží, které zde nebyly shledány a nebyl důvod s nimi jakkoliv kalkulovat. Dále je možno poukázat na str. 212-213 napadeného rozsudku, kde se nachází výpověď svědka J. D., který připustil, že k žádosti obžalovaného Ing. M. Jurenky zpracovával náklady na likvidaci ekologické zátěže čtyř z pěti objektů Báňské stavby, a.s., přičemž byl zaměstnán u společnosti REO-RVE, a to jako poradce v oboru likvidace kapalných skládek. S rodinou Jurenkových se zná dlouhou dobu, a pokud jde o materiál, který zpracoval, pak se nejednalo o oficiální vyjádření jeho zaměstnavatele, byť v té době měl právo razítko používat. V daném případě použití razítka označil za vlastní blbost. Dále je možno poukázat na dopis adresovaný obžalovanému Ing. M. Jurenkovi z 5. 5. 2002 od obchodní společnosti AVE CZ, odpadní hospodářství, s.r.o. (str. 213 napadeného rozsudku), z něhož vyplývá, že posudek byl vypracován neodborně, neodpovídá firemním standardům a jedná se o zneužití jména společnosti a razítka č. 16. Dále je zde uvedeno, že podpis je pravděpodobně pana D., který však překročil svoji pravomoc a jeho stanovisko je pouze neodborným laickým názorem. Uvedené skutečnosti pak nalézací soud dává do kontextu se znaleckými závěry, k nimž dospěl znalecký ústav A-Consult plus, s.r.o., pokud jde o problematiku ekologických zátěží a škod. K tomuto dopisu obžalovaný ve svém opravném prostředku uvedl, že tvrzení soudu v tomto směru je mylné, pak se jedná toliko o jeho názor oproti výsledkům provedeného dokazování. Pokud v případě řízení úpadce ZKL Klášterec nad Ohří, a.s., pod bodem A/6 napadeného rozsudku, ve svém opravném prostředku obžalovaný uvedl, že jen díky numerické chybě ve výsledku jednoznačně transparentního ocenění toto výrazně nadhodnotil a nikoliv podhodnotil, pak pozornost je třeba směřovat na str. 256 a 257 napadeného rozsudku, kdy uvedené není pro nalézací soud neznámé a nejedná se o žádnou novou skutečnost a uvedené se promítlo do jeho hodnotících úvah. Konkurzní řízení úpadce Stavební podnik Ralsko, a.s., (bod A/7 napadeného rozsudku), kam jsou rovněž zaměřeny odvolací námitky obžalovaného, je zvláštní v tom, že v rámci tohoto konkurzu byl zpeněžen veškerý majetek a příjmy konkurzního řízení činily přibližně 637 mil. Kč. Bylo uspokojeno 100 % věřitelů, a přesto na účtu konkurzní podstaty stále zůstávalo 102 mil. Kč, tudíž velmi značný přebytek, který musí potencionálně krýt i pohledávky věřitelů, které jsou ještě ve sporu. Z uvedeného je patrné, že v daném případě vůbec nebyly dány podmínky pro vyhlášení konkurzu ve vztahu k tomuto úpadci a potvrzuje to motiv a cíl zločinného spolčení, tvořeného jednotlivými obžalovanými, tak jak to vyplývá z návětí pod bodem A. napadeného rozsudku a dále z jeho odůvodnění. V tomto případě vypracovala ústavní znalecký posudek v části společnost A-Consult plus, s.r.o., ale zejména Vysoká škola ekonomická – Institut oceňování majetku, který se vyjádřil ke znaleckému posudku zpracovanému obž. Ing. M. Jurenkou. Ve vztahu k tomuto reviznímu znaleckému posudku obžalovaný v opravném prostředku uvedl, že znalci neakceptovali jeho názory na snížení hodnoty jednotlivých souborů podniků a podniku jako takového. Zde je třeba uvést, že závěrečný výrok ve znaleckém posudku obžalovaného, pokud jde o výslednou hodnotu části podniku, zní na hodnotu 50 mil. Kč, a to po třech předcházejících korekcích. Ke znaleckému

posudku Vysoké školy ekonomické, Institutu oceňování majetku, je možno uvést, že jeho zpracovatelé dospěli k závěru, že obvyklá, tedy tržní hodnota oceňovaných aktivit části podniku úpadce, oceňovaných v rozsahu shodném s revidovaným znaleckým posudkem obžalovaného ke shodnému datu ocenění, činí však naprosto jinou částku, a to ve výši 260 387 000 Kč (str. 274-275 napadeného rozsudku). K tomuto znaleckému subjektu je možno pro zajímavost poukázat na to, že v některých případech se obžalovaný právě znaleckých závěrů vysoké školy domáhá jako jediných a správných, avšak v daném případě má vůči jejich závěrům výhrady v tom, že nebyly akceptovány jeho názory na korekce hodnoty. Dále je možno poukázat na odborné posouzení Ing. J. D. (str. 275 napadeného rozsudku), kdy jde o revizi metodiky použité při zpracování znaleckého posudku obžalovaným, přičemž se jednalo o materiál, který si vyžádal nový správce konkurzní podstaty Ing. V. K. V závěru tohoto Ing. J. D. uvádí, že považuje znalecký posudek obžalovaného za neprůkazný a výslednou hodnotu v objemu 50 mil. Kč s ohledem na použité korekce nepovažuje za věrohodnou. Dalším znaleckým posudkem České znalecké, a.s., došlo k ocenění části podniku úpadce, a to Bytového fondu Česká lípa pro účely dražby k zadání správce konkurzní podstaty Ing. K., kdy tržní hodnota byla stanovena k 31. 10. 2003 v částce 147 100 000 Kč. Nicméně správcem konkurzní podstaty byl pouze bytový fond zpeněžen částkou ve výši 241 mil. Kč. Uvedené dle přesvědčení odvolacího soudu jednoznačně dokumentuje správnost závěrů nalézacího soudu, týkajících se objektivnosti a charakteru znaleckých posudků, které v rámci jednotlivých konkurzních řízení zpracoval obžalovaný a na druhé straně potvrzuje správnost znaleckých závěrů společnosti A-Consult plus, s.r.o., ale i dalších v tom směru, že znalecké posudky obžalovaného v jednotlivých konkurzních řízení jsou nevěrohodné a jednoznačně účelové. Obžalovaný rovněž namítl, že v řízení před soudem nebyla jeho vina prokázána žádným důkazem a tedy nemohl po stránce objektivní ani subjektivní naplnit skutkové podstaty žádného trestného činu, když chybí úmysl a ve vztahu k němu důkaz o tom, že by věděl o existenci nějakého zločinného spolčení. Ve svých znaleckých posudcích ani v jednom neuvedl nepravdu, nezkrátil je a nepodal neúplné závěry, pouze vždy vyslovil svůj subjektivní názor na cenu v dané situaci. Odvolací soud tuto jeho námitku vnímá jako nedůvodnou, a to s ohledem na výsledky provedeného dokazování, kterými byla jeho vina prokázána. V této souvislosti je možno odkázat jednak na str. 407 a násl. napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabývá problematikou ustanovení § 43 tr.zák., tedy páčání trestné činnosti ve prospěch zločinného spolčení, dále str. 409 až 410, kde tuto problematiku dále řeší a v neposlední řadě pak je možno odkázat na str. 413, kde jsou rozvedeny jeho právní úvahy, týkající se obžalovaného Ing. M. Jurenky, které s úpravou, tak jak je o tom pojednáno výše, převzal do svého nového rozhodnutí a je tedy možno odkázat nejen na tyto, ale i na pasáže výše, týkající se odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k obžalovanému Ing. M. Jurenkovi. Ten dále namítl, že jeho trestní stíhání bylo zahájeno dne 11. 2. 2004 a ke dni 1. 1. 2013 nebylo pravomocně skončeno. Nejsou zde tedy pochybnosti o tom, že podmínka uplynutí 8 let od zahájení trestního stíhání, vyplývající z amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, čl. II., byla naplněna, stejně jako i podmínka, že se jedná o trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let. Za této situace se tedy domáhal zastavení trestního stíhání s tím, že je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Odvolací soud se s tímto jeho právním názorem neztotožnil, přičemž v rámci argumentace je možno odkázat výše, kde se touto otázkou zabýval v případě spoluobžalovaného JUDr. J. Berky. Nicméně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, č.j. 5 Tdo 769/2013-129, který k této problematice zaujal stanovisko a dále je možno uvést, že vzhledem k tomu, že po zvýšení o 1/3 převyšuje horní hranice sazby dobu 10 let, která je pro rozhodnutí o zastavení trestního stíhání z tohoto důvodu hraniční, proto nebylo možno v případě obžalovaného aplikovat amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. S odkazem na ustanovení § 44 odst. 1 tr.zák. horní hranice trestní sazby v případě trestného činu křivá

výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 3 tr.zák. zvýšená o 1/3 činí sazbu od 7 let a 8 měsíců do 13 let a 4 měsíců, z čehož je patrné, že onu hranici 10 let převyšuje.

32. **Obžalovaný P. Tuhý** v odůvodnění svých opravných prostředků uplatnil řadu shodných námitek vůči napadenému rozsudku jako spoluobžalování, kdy tomuto předně vytýkal nerespektování ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř., § 264 odst. 1 tr.ř., § 125 odst. 1 tr.ř. z pohledu přezkoumatelnosti napadeného rozsudku a dále § 2 odst. 6 tr.ř. ohledně jeho přístupu k hodnocení důkazů, dále nedostatečné vypořádání se s jeho obhajobou a hodnocení výpovědi spoluobžalovaného JUDr. D. Thonata. Na tyto již reagoval odvolací soud v pasážích výše u jednotlivých obžalovaných, a jelikož mají společný základ a obsah, jsou v zásadě totožné, je proto možno na jeho argumentaci odkázat. Dále obžalovaný namítl ve vztahu k jednání pod bodem A/9, ohledně úpadce Zbrojovky Brno, a.s., že v písemném vyhotovení výrokové části napadeného rozsudku není dostatečným způsobem uvedeno, čeho se měl vlastně dopustit a na str. 28 napadeného rozsudku absentuje odpovídající právní kvalifikace. Uvedl, že nebyla zjištěna žádná jeho účast na událostech, které následovaly poté, kdy byla u Krajských soudů v Ústí nad Labem a v Brně zahájena konkurzní řízení a za této situace mu nemohou být kladeny za vinu ani následné události, o kterých nevěděl a na kterých se nijak nepodílel. Proto tedy skutek, jak je popsán pod bodem A/9 napadeného rozsudku, není jeho skutkem. V reakci na námitku odvolací soud uvádí, že v prvním odsuzujícím rozsudku ze dne 6. 4. 2010 bylo jednání obžalovaného pod bodem A/9, týkající se úpadce Zbrojovky Brno, a.s., právně kvalifikováno i jako účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák. Na str. 134 napadeného rozsudku nalézací soud uvedl, že „z důvodu aplikace amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 nebylo možné dále v případě obžalovaných JUDr. J. Berky, JUDr. D. Thonata, P. Tuhého, L. Kindla a Ing. M. Jurenky kvalifikovat jejich jednání jako trestný čin účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák., a proto došlo k jeho vypuštění“. Na str. 408 napadeného rozsudku v této souvislosti připomíná, „že i přes zohlednění amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, ve vztahu k citovanému ustanovení trestního zákona, nelze na původní podobě skutku jako takového pro posouzení jednání obžalovaných jako trestný čin spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák. ničeho měnit“. Uvedené dle přesvědčení odvolacího soudu dostatečným způsobem reaguje na odvolací námitku obžalovaného, přičemž je nutno dále uvést, že pokud tvrdí, že nebyla zjištěna žádná jeho účast na jednání pod uvedeným bodem napadeného rozsudku, pak s oporou provedeného dokazování možno konstatovat, že ve skutkové větě se popis jeho jednání nachází. Dále poukázal na to, že v případě jednání popsaných pod body A/3, 6, 7 a 8 napadeného rozsudku absentuje v právní větě, že jde „o jednání dílem dokonané, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák.“. Tato námitka byla shledána toliko částečně důvodnou. Právní věta v případě trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák. není stylisticky úplně jasná, plně odpovídající ustanovení § 8 odst. 1 tr.zák., nicméně na str. 28 napadeného rozsudku v číselném označení právní kvalifikace pak již je jednoznačně a také správně uvedeno, že uvedený trestný čin byl spáchan jako dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. a tomu také odpovídá i odůvodnění v rámci právní kvalifikace jednání obžalovaného. Následně obžalovaný namítl, že nalézací soud nerespektoval pokyn odvolacího soudu, pokud jde o jednání popsaná pod body A/6, 7, a 8 napadeného rozsudku, kdy není zřejmé, kterou povinnost, smluvní či zákonnou měl jednáním porušit a v případě jednání pod bodem A/3 se mu v rámci přípravy odvolání nepodařilo v soudním spise dohledat pracovní smlouvu. V reakci na uvedené odvolací soud uvádí, že příslušná pracovní smlouva ve vztahu ke Krušnohorským strojárnám, a.s., se nachází ve spise na č.l. 15074 a násl., včetně Dohody o rozvázání pracovního poměru. Spisový materiál z tohoto pohledu je tak úplný. Pokud jde o další část námítky, pak odvolací soud uvádí, že v případě jednání pod bodem A/6, které se týká úpadce ZKL Klášterec nad Ohří, a.s., stejně jako v případě jednání pod bodem A/7, ohledně úpadce Stavební podnik

Ralsko, a.s., byl obžalovaný v obou podnicích obžalovaným JUDr. D. Thonatem zaměstnán jako výkonný ředitel a v případě jednání pod bodem A/8, ohledně úpadce Mostecké obchodní sdružení – export, import, v.o.s., vystupoval jako správce konkurzní podstaty. Ve smyslu § 255 odst. 1 tr.zák. povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek mají osoby, které jsou povinny spravovat záležitosti jiných osob, pokud v tom je zahrnuta i povinnost péče o jejich majetek nebo nakládání s ním. Podstatné je, že jejím obsahem je to, co se opatrováním nebo správou majetku rozumí, přičemž povinnost může být formulována jako péče, péče řádného hospodáře, obhospodařování, nakládání, hospodaření, právo činit úkony s majetkem, převádět ho, obchodovat s ním, apod. V daném případě bylo dovozeno porušení povinnosti spravovat cizí majetek, které je nutno spatřovat v aktivnějším přístupu osoby povinné k majetku, tedy obžalovaného, jež předpokládá širší okruh možností majetkových dispozic. Ze zákona má uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek správce konkurzní podstaty, což se obžalovaného týká v bodě A/8 napadeného rozsudku a tuto povinnost ze smlouvy mají rovněž příslušní zaměstnanci, kterým vyplývá povinnost spravovat majetek zaměstnavatele z pracovní smlouvy, z manažerské smlouvy, apod. S ohledem na charakter zastávaných pozic, ve kterých byl obžalovaný pod body A/6 a 7 napadeného rozsudku zaměstnán v jednotlivých podnicích úpadce obžalovaným JUDr. D. Thonatem, nutno konstatovat, že se jednalo o vysoké manažerské funkce. Z uvedeného je zřejmé, že ze strany obžalovaného došlo k porušení smluvní povinnosti. Jeho jednotlivé kroky v uvedených třech bodech napadeného rozsudku jsou dokumentovány jednotlivými důkazními prostředky, a to ať již výpověďmi svědků, znaleckými posudky nebo listinnými důkazy, tak jak jsou popsány v konkrétních bodech každého dílčího útoku a následně nalézacím soudem hodnoceny. Ve své další odvolací námitce se obžalovaný zabýval problematikou zločinného spolčení, kdy dle jeho názoru z napadeného rozsudku není zřejmé, jak nalézací soud dospěl k závěru, že se podílel na vzniku zločinného spolčení, a to s osobami, které vůbec neznal a dle jeho názoru absentuje jeho zavinění z pohledu existence zločinného spolčení. Otázka existence zločinného spolčení dle něj je otázkou ústřední v jeho trestní věci a má za to, že nebyla nalézacím soudem postavena na jisto. S tímto názorem obžalovaného se odvolací soud neztotožňuje, neboť má za to, že problematice zločinného spolčení, jeho existenci, vzniku, jednotlivým členům, jakož i hierarchii věnoval v napadeném rozsudku nalézací soud náležitou pozornost. Za této situace je možno odkázat na str. 360, na str. 408 až 410 napadeného rozsudku a dále pak na str. 365 a násl. napadeného rozsudku, kde jsou zachyceny záznamy telekomunikačního provozu, které je nutno hodnotit v souladu s dalšími ve věci provedenými důkazy, což také nalézací soud v napadeném rozsudku učinil. Odvolací soud tak oproti názoru obžalovaného nemá jakékoliv pochybnosti o vzniku a existenci zločinného spolčení, jakož i o jeho účasti na tomto. Následně se obžalovaný ve svém opravném prostředku zabýval spoluobžalovaným Ing. P. Hlavatým, k němuž uvedl, že oproti původnímu rozsudku nalézacího soudu ze dne 6. 4. 2010 se nově stal účastníkem zločinného spolčení i obž. Ing. P. Hlavatý. Všichni v návěti jmenovaní obžalovaní, tedy i tento, byli dle nalézacího soudu nejpozději od října 2001 účastníky stálého společenství osob zaměřeného na kriminální činnost. Jde o nový závěr, přičemž k této otázce nebylo opakováno ani nijak doplňováno dokazování. Ze str. 359 napadeného rozsudku se zdá, že obžalovaný Ing. P. Hlavatý účastníkem spolčení není, výslovně je to uvedeno na str. 376 a není tedy obžalovanému zřejmé, proč je v návěti uveden a dle jeho názoru je z tohoto pohledu napadený rozsudek nejasný. Oproti názoru obžalovaného odvolací soud uvádí, že obž. Ing. P. Hlavatý se nově účastníkem zločinného spolčení nestal, neboť tato skutečnost z návěti pod bodem A. napadeného rozsudku jednoznačně nevyplývá. V tomto jsou uvedeni obžalovaní, kteří figurují v jednání popsaném pod body A/1-10 napadeného rozsudku a v textu návěti jsou označeni obžalovaní, kteří tvoří zločinné spolčení, ale obž. Ing. P. Hlavatý zde uveden není a tomu odpovídá i právní kvalifikace jeho jednání v odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i uložený trest. Obžalovaný Ing. P. Hlavatý tedy není

účastníkem zločinného spolčení. Pokud se obžalovaný otázkou vzniku zločinného spolčení zabýval pod body 30. až 37. svého opravného prostředku, pak k tomuto odvolací soud uvádí, že touto problematikou se již zabýval výše, když reagoval na odvolací námitky v uvedeném směru ze strany obžalovaného JUDr. J. Berky a jelikož jde o shodnou problematiku, je tedy možno na jeho závěry plně odkázat. V další námitce se obžalovaný zabýval způsobem zpeněžování konkurzní podstaty, kdy dle jeho názoru nalézací soud nevyložil, z jakého důvodu uzavřel obecným úsudkem, že převody majetku z konkurzních podstat byly prováděny vždy nekorektním způsobem. Vnímá dále jako nesprávný závěr nalézacího soudu ohledně nekalých dražeb. Odvolací soud uvádí, že problematikou zpeněžování konkurzních podstat se v zásadě již zabýval u obžalovaného JUDr. D. Thonata, kdy reagoval na jeho obsahově obdobnou odvolací námitku, proto je možno odkázat na jeho argumentaci výše v příslušné pasáži tohoto rozhodnutí. Možno dále poukázat na návěti pod bodem A. napadeného rozsudku, jakož i na jednání popsaná pod body A/1-10 tohoto včetně odůvodnění, z nichž je zřejmé, jakým způsobem byly převody majetku z konkurzních podstat prováděny. Postačí toliko připomenout úmyslně hrubě zkrácené znalecké posudky, podávané v souvislosti s oceňováním majetku úpadců pro účely zpeněžení v konkurzním řízení nebo postup týmů jednotlivých správců konkurzních podstat, které postupnými kroky odčerpávaly majetkové hodnoty z jednotlivých konkurzních podstat. Odvolací soud je přesvědčen, že závěr nalézacího soudu v tomto je důvodný a má oporu v provedeném dokazování. Pokud je poukazováno ze strany obžalovaného na problematiku vlastních dražeb, pak jak již odvolací soud uvedl výše, tyto logicky musely proběhnout řádně a v souladu se zákonem, protože kdyby tomu tak nebylo, došlo by k ohrožení cíle zločinného spolčení, proto tyto musely proběhnout bezvadně. Nicméně je již otázkou jinou, jakým způsobem byly připravovány, pro koho a podobně, tak jak to vyplývá z provedeného dokazování v rámci jednotlivých bodů napadeného rozsudku. Pokud se dále obžalovaný ve svém opravném prostředku zabýval problematikou záznamů telekomunikačního provozu a z těchto poukázal v zásadě na jeden, pak je možno uvést, že tyto záznamy je nutno hodnotit komplexně a v kontextu s dalšími ve věci provedenými důkazy, tak jak to učinil v napadeném rozsudku nalézací soud a je nutno odmítnout vytrhávání telefonních záznamů z kontextu věci. Dle názoru odvolacího soudu soud nalézací hodnotil záznamy telekomunikačního provozu stejně jako ostatní důkazy, v intencích ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. V rámci otázky postavení stran obžalovaný poukázal na vystoupení vrchní státní zástupkyně JUDr. Bradáčové na TV Seznam a tam prezentovaný závěr, že dostatečně silné mediální prostředí naruší rovnost stran a není vyloučeno, že podvědomě přispěje i k utváření názoru soudu nebo soudce. K uvedenému je třeba uvést, že nalézací soud v napadeném rozsudku uvedl, že si byl vědom mediálního tlaku v předmětné věci, avšak vyloučil jakékoliv své ovlivnění a toto není ani patrné z jeho činnosti v hlavním líčení, provádění dokazování, jakož i následného hodnocení důkazů, kdy respektoval mantinely ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr.ř., jakož i ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř., pokud jde o rozsudek jako takový. Ani odvolací soud neshledal v předmětné věci indicie, které by narušovaly rovnost stran a mohly jakkoliv ovlivnit názor soudu na věc.

33. **Obžalovaný L. Kindl** ve svém opravném prostředku uplatnil shodné námitky jako další spoluobžalování, a to nerespektování ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. ve vztahu k nesprávnému procesnímu postupu nalézacího soudu v rámci hlavního líčení, dále ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř., kdy má za to, že se nalézací soud neřídil pokyny nadřízeného soudu, které byly vysloveny v jeho zrušujícím rozhodnutí a ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. a § 125 odst. 1 tr.ř., když napadený rozsudek má nadále za nepřezkoumatelný, neobsahující žádné konkrétní skutečnosti, které jej vedly k následným závěrům o jeho vině. S ohledem na jejich obsahovou shodnost je proto možno na výše uvedenou argumentaci odvolacího soudu k těmto odkázat. Namítl, že si nelze nevšimnout, že nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku věnuje značnou pozornost Dr. V. a JUDr. Čihákové, jejichž trestní stíhání byla zastavena, přičemž

ve vztahu k němu neuvádí stran jeho účasti na údajném zločinném spolčení vůbec nic. K uvedenému je třeba uvést, že Dr. V. a JUDr. Čiháková byli na základě ve věci provedených obžalob odsouzeni v prvním odsuzujícím rozsudku ze dne 6. 4. 2010, přičemž po jeho zrušení a následném vynesení napadeného rozsudku již v tomto nefigurují, neboť jejich trestní stíhání bylo zastaveno, jak se o tom zmiňuje nalézací soud např. na str. 134 napadeného rozsudku. Nicméně zejména jednání Dr. V. s ohledem na dovozenou trestnou činnost páchanou ve prospěch zločinného spolčení, zůstalo obsaženo v popise jednotlivých skutkových vět, aby tak jednotlivé dílčí útoky byly jasné a přezkoumatelné z pohledu vzniku zločinného spolčení, jeho členů, úkolů, hierarchie a motivace. Pokud následně uvedl, že v napadeném rozsudku z pohledu jeho osoby není ve směru zločinného spolčení uvedeno vůbec nic, pak s tímto se nelze ztotožnit. Předně je třeba směřovat pozornost na vlastní návěť pod bodem A. napadeného rozsudku, dále pak na skutkovou větu v rámci dílčího útoku, kterým byl uznán vinným pod bodem A/9 napadeného rozsudku, týkajícího se úpadce Zbrojovka Brno, a.s., a dále pak na dílčí útoky, kde jeho jednání je opět jednoznačně popsáno, a to ve vztahu k ustanovení § 163a odst. 1 tr.zák. Na tuto právní kvalifikaci dopadla amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2003 a tedy byla vypuštěna, nicméně popis konkrétních dílčích útoků, ve kterých figuroval mimo bodu A/9 napadeného rozsudku, zůstává logicky stejný z důvodů výše uvedených, neboť má význam z pohledu aplikace ustanovení § 43 a § 44 odst. 1 tr.zák. Pokud jde o aplikaci amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, je možno odkázat na již citovanou str. 134 napadeného rozsudku nebo str. 407 a 408 tohoto, kde nalézací soud uvádí, že přes zohlednění této amnestie ve vztahu k ustanovení § 163a tr.zák. nelze na původní podobě skutku jako takového pro posouzení jednání obžalovaných jako trestný čin spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák. ničeho změnit. Problematikou zločinného spolčení a účasti obžalovaného na něm se pak nalézací soud zabýval na str. 360 a 407 až 411 napadeného rozsudku, kdy z těchto jsou jednak zřejmé úvahy nalézacího soudu ohledně naplnění skutkové podstaty § 163a odst. 1 tr.zák. u jednotlivých obžalovaných a tedy i u obžalovaného L. Kindla a dále pak v rámci právní kvalifikace jeho jednání jsou popsána jednání, kterých se měl dopustit v jednotlivých bodech napadeného rozsudku, které byly podřazeny pod tuto právní kvalifikaci. Jelikož se dle názoru odvolacího soudu účastí obžalovaného na zločinném spolčení v napadeném rozsudku nalézací soud v kontextu celé věci zabýval dostatečným způsobem, je proto možno v rámci vypořádání se s touto námitkou odkázat na správná skutková zjištění nalézacího soudu a jeho úvahy, týkající se právní kvalifikace jednání obžalovaného. Ten dále ve svém opravném prostředku pod bodem III. odmítl svou trestní odpovědnost v případě jednání pod bodem A/9 napadeného rozsudku, konkurzní řízení úpadce Zbrojovka Brno, a.s., když má za to, že nebylo prokázáno, že by se dopustil trestného činu kladeného mu za vinu. Poukázal na výpověď svědka Mgr. M. K., kterou konstatuje i nalézací soud v napadeném rozsudku, podle kterého v době, kdy byl obžalovaný správcem konkurzní podstaty, žádný majetek z podstaty vyveden nebyl. Pokud byla vyčíslena celková škoda ve výši nejméně 15 206 345 Kč ke škodě konkurzní podstaty a věřitelů úpadce, pak tato částka je zcela neopodstatněná a nemá reálný podklad v provedeném dokazování, ze kterého naopak lze možno dospět k závěru, že konkurzní podstata ani věřitelé úpadce jeho jednáním poškozeni nebyli. Odvolací soud s touto jeho námitkou nesouhlasí. Problematikou tohoto konkurzního řízení se v napadeném rozsudku nalézací soud zabýval na str. 296 až 319, kde popsal důkazy, které byly ve věci provedeny a své hodnotící úvahy. Ve skutkové větě pod bodem A/9 napadeného rozsudku a následném odůvodnění tohoto bodu, je uvedeno, jakým způsobem došlo ke způsobení škody jednáním obžalovaného, včetně poukazu na výpovědi svědků, listinné důkazy i znalecký posudek. Konkrétně v případě skutkové věty je nutno uvést, že z této vyplývají z pohledu způsobené škody dva zásadní momenty. První ze závěru, že obžalovaný L. Kindl po ustanovení do funkce správce konkurzní podstaty začal činit kroky k odčerpání majetku z podstaty ve prospěch s nimi spřízněných osob a v neprospěch

věřitelů; k majetkové újmě ke škodě podstaty a věřitelů došlo pouze z části a druhým momentem je konstatování, že nebyl zpeněžen žádný majetek úpadce. Svědek Mgr. R. D. (str. 296 a násl. napadeného rozsudku), na kterého obžalovaný odkazuje ve svém opravném prostředku, byl v dané době soudcem Krajského soudu v Brně a měl na starosti konkrétně konkurzní řízení Zbrojovky Brno, a.s. Ve své výpovědi popsal vývoj tohoto konkurzu, včetně zjištění, že konkurz byl prohlášen obžalovaným JUDr. J. Berkou i u Krajského soudu v Ústí nad Labem a další procesní kroky. Vyjadřoval se také k výdajům v rámci konkurzu uvedeného obžalovaným L. Kindlem, kdy uvedl, že dle něj nedošlo ke zpeněžení žádného majetku, neboť toto je možné pouze se souhlasem soudu a on souhlas nevydal. Nicméně připustil, že v mezidobí soupisu a ustanovení věřitelského výboru správce konkurzní podstaty není kontrolován a může napáchat lečjakou škodu. Svědek tedy potvrdil to, co je uvedeno ve skutkové větě, že ke zpeněžení majetku úpadce nedošlo. Dále je možno poukázat na výpověď svědkyně I. S. (str. 302 a násl. napadeného rozsudku), která poté, co byl obžalovaný L. Kindl zproštěn funkce správce konkurzní podstaty úpadce Zbrojovka Brno, a.s., byla ustanovena novou správkyní. Uvedla, že byla v denním styku se soudcem Krajského soudu v Brně Mgr. R. D., což ten ve své výpovědi potvrdil. Popsala, v jakém stavu převzala konkurzní řízení úpadce, jaké nedostatky zde byly, a zejména jakým způsobem obžalovaný po prohlášení konkurzu rozpustil nemalé finanční prostředky, které při převzetí konkurzu byly na účtu společnosti, včetně řady převodů a dalších aktivit v neprospěch společnosti. Ze znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, s.r.o., jsou pak patrné jednotlivé kroky, které obžalovaný činil ke škodě skutkové podstaty a věřitelů, kdy jim uváděné skutečnosti mají oporu v jednotlivých důkazech, které byly nalézacím soudem provedeny a následně také hodnoceny a z nichž je tak patrné konkrétní aktivní jednání obžalovaného v neprospěch společnosti úpadce a věřitelů. Nalézací soud tyto skutečnosti patřičným způsobem hodnotil a dal jim výraz při objektivizaci skutkové věty. Za této situace jeho odvolací námitka nemůže obstát. Pokud v této souvislosti obžalovaný namítl, že z odůvodnění napadeného rozsudku nelze nikterak dovodit, proč má nalézací soud za to, že svým jednáním ve funkci správce konkurzní podstaty naplnil skutkovou podstatu jakéhokoliv trestného činu, pak opět je třeba vycházet z výsledků provedeného dokazování, které neodpovídají jeho tvrzením. Odvolací soud se neztotožnil ani s další námitkou obžalovaného, dle které se nalézací soud nezabýval otázkou naplnění subjektivní stránky trestného činu v jeho případě, kdy je možno poukázat na okolnosti případu, přičemž bylo ze strany nejen jeho, ale i dalších obžalovaných jednáno ve formě úmyslu přímého, tak jak to vyplývá z návětí pod bodem A. napadeného rozsudku a odpovídá to cílům zločinného spolčení, o čemž mj. nalézací soud hovoří na str. 385 a 409 napadeného rozsudku. S oporou provedeného dokazování je tak možno jednoznačně dovodit na straně obžalovaného úmyslné jednání a naplnění subjektivní stránky trestného činu, kterým byl uznán vinným. Za této situace proto tato námitka dle přesvědčení odvolacího soudu nemůže obstát. Pokud obžalovaný následně uvedl konstrukci, dle které výsledky dokazování neumožňují přijmout závěr o tom, že by byl čin spáchán ve prospěch zločinného spolčení a za takovéto situace by jednání podléhalo aboličnímu ustanovení amnestie a bylo by namíste jeho trestní stíhání zastavit, pak s tímto jeho právním názorem se nelze ztotožnit. Předně opět je třeba poukázat na provedené dokazování, kdy v napadeném rozsudku nalézací soud uvádí, proč a z jakých skutečností vycházel v rámci formulování závěru o jeho vině a dále, že byl čin spáchán ve prospěch zločinného spolčení, kdy je možno odkázat na pasáže uvedené výše, kde odvolací soud reagoval na námitku obžalovaného ohledně jeho údajné účasti na zločinném spolčení. V případě aplikace aboličního ustanovení amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 pak námitky obžalovaného rovněž nejsou namíste, neboť právní kvalifikace jeho jednání, za této situace neumožňuje zastavení jeho trestního stíhání, jak se toho domáhá, přičemž v podrobnostech je možno odkázat na pasáže výše u spoluobžalovaných JUDr. J. Berky

a Ing. M. Jurenky, kde problematiku amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 odvolací soud již řešil v návaznosti na jejich odvolací námítky.

34. **Obžalovaná M. M. a obžalovaný Bc. K. M.** ve svých opravných prostředcích uvedli řadu odvolacích námitek, které jsou obsahově shodné, a proto reakce na ně a vypořádání se s nimi ze strany odvolacího soudu bude uvedena toliko u obžalovaného Bc. K. M. s označením, že se jedná o obsahově shodné odvolací námítky. Předně je třeba uvést, že oba ve svých opravných prostředcích shodně a také ve shodě s dalšími spoluobžalovanými, namítli nesprávný postup nalézacího soudu v rámci hlavního líčení po vrácení věci, který dle jejich názoru nepostupoval v souladu se zákonem, tedy namítli nerespektování ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř., dále pak, že nalézací soud v napadeném rozsudku nerespektoval ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř. a neřídil se tedy právním názorem a pokyny odvolacího soudu, které pro něj vyplynuly z jeho zrušovacího rozhodnutí, dle jejich názoru je napadený rozsudek i nadále nepřezkoumatelný a nerespektuje ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. a obžalovaná M. M. dále namítla, že v napadeném rozsudku se nalézací soud patřičným způsobem nevypořádal s výpovědí spoluobžalovaného JUDr. D. Thonata. Na tyto obsahově shodné námítky již odvolací soud reagoval výše, neboť byly uplatněny spoluobžalovanými, a proto je možno na jeho argumentaci v tomto směru odkázat. Obžalovaný Bc. K. M. namítl kromě uvedeného další procesní pochybení ze strany nalézacího soudu, spočívající v tom, že nerespektoval návrhy na doplnění dokazování a v odůvodnění napadeného rozsudku se s nimi nevypořádal. I ve vztahu k této problematice zaujal odvolací soud již stanovisko prezentované výše, nicméně toliko pro připomenutí je možno uvést, že v závěru hlavního líčení, po vrácení věci, nalézací soud zamítl důkazní návrhy jednotlivých obžalovaných a své rozhodnutí také odůvodnil, což je patrné jednak z protokolu o hlavním líčení a ze zvukového záznamu tohoto. K formálnímu pochybení došlo v tom, že v napadeném rozsudku již toto vypořádání není uvedeno, nicméně nalézací soud neopomenul na tyto důkazy reagovat a své rozhodnutí o odmítnutí těchto důkazů z důvodu nadbytečnosti v hlavním líčení odůvodnil. V případě skutkových zjištění obžalovaná M. M. v opravném prostředku uvedla, že i odvolací soud ve svém zrušujícím rozhodnutí vyslovil zásadní pochybnosti o skutkových závěrech nalézacího soudu. S tímto názorem se nelze ztotožnit, neboť odvolací soud ve svém rozhodnutí ze dne 15. 5. 2012 skutková zjištění nalézacího soudu nijak nezpochybnil, ale shledaný nedostatek prvního odsuzujícího rozsudku byl zejména v tom, že ten nerespektoval ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. Pokud by tomu bylo tak, jak uvádí odvolatelka, pak by se nejednalo toliko o zrušující důvod ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř., ale také i písmene c), k čemuž však nedošlo. Dále odvolatelka namítla, že v napadeném rozsudku nejsou uvedeny jasně a nepochybně skutečnosti prokazující její trestné jednání, tedy jakého jednání se měla účastnit, jaké konkrétní kroky měla činit, apod. Odvolací soud uvádí, že problematikou jednání obou obžalovaných se nalézací soud v rámci odůvodnění napadeného rozsudku zabývá na str. 339 až 352, dále pak na str. 378 a násl. a dalších. Z těchto oproti názoru odvolatelky jsou zřejmé konkrétní skutečnosti z pohledu jejího jednání, které vyplývají z provedených důkazů, ať již v podobě výpovědí svědků, znaleckých posudků, či listinných důkazů, kterým po jejich vyhodnocení nalézací soud důvodně dal výraz ve skutkové větě a rozhodnutí o její vině. Odvolatelka dále namítla, že nalézací soud nerespektoval pokyn odvolacího soudu, aby provedl dokazování k potvrzení nebo vyloučení sporného podpisu na smlouvě se společností Poplars Solutions Limited, zda je či není její, když ona pravost tohoto odmítá. K uvedenému se ve svém opravném prostředku vyjádřil i obžalovaný Bc. K. M., který poukázal na to, že s touto společností existuje jedna jediná smlouva, kterou měla podepsat právě jeho matka, avšak ta podpis této popírá. V reakci na uvedené je třeba předně uvést, že žádný takový pokyn, tedy z pohledu nutnosti provádět dokazování, odvolacím soudem soudu nalézacímu dán nebyl, toto tvrzení nemá oporu v jeho již citovaném usnesení. Vadnost prvního odsuzujícího rozsudku byla shledána zejména na

straně samotného rozsudku a hodnotící činnosti nalézacího soudu, nikoliv v rámci skutkových zjištění, čemuž také odpovídá i absence již zmiňovaného písm. c) v rámci ustanovení § 258 odst. 1 tr.ř. Této otázce se odvolací soud věnoval na str. 116 svého rozhodnutí ze dne 15. 5. 2012, kdy z jeho argumentace nelze rozhodně dospět k závěru o zjištěných nedostatcích ve skutkových zjištěních nalézacího soudu a není z ní patrný ani pokyn k doplnění dokazování. Odvolací soud tehdy uvedl, že nalézací soud měl za předmětné situace zřejmě dostatek důkazů, aby uvedené překlenul, v tomto směru je mu vytýkáno kusé hodnocení důkazů. Oba odvolatelé ve svých opravných prostředcích v zásadě poukázali na to, že společnost Inttherm, s.r.o. a firma XXXXX prováděly normální činnosti i bez zaměstnanců, tedy tzv. subdodavatelsky. V daném případě se nejedná o novou skutečnost, nalézací soud o této věděl a věnoval se jí i soud odvolací ve svém zrušujícím rozhodnutí na str. 115, přičemž tato vyplývá i ze str. 345 napadeného rozsudku. Obžalovaný Bc. K. M. dále namítl, že v případě první obžaloby ze dne 3. 7. 2006 výpočet škody vychází toliko ze znaleckého posudku společnosti A-Consult plus, s.r.o., k němuž má výrazné pochybnosti, a proto se obrátil na skutečného znalce a odborníka Ing. L. K., který podal odborné vyjádření č. 2008/09/021, ve kterém zpochybnil uvedený ústavní znalecký posudek. K tomuto je možno předně poukázat na výpověď Ing. L. K., jež se nachází na str. 342 a násl. napadeného rozsudku a ze které je jednak patrné, že informace, které za účelem zpracování odborného vyjádření získal, měl z 95 % od pana M. a dále, že důvodem, proč odstoupil od zpracování znaleckého posudku, byl fakt, že mu jmenovaným nebyly dodány potřebné doklady, které požadoval. Uvedené nepochybně výrazně zpochybňuje hodnověrnost zpracovaného odborného vyjádření Ing. L. K. Ten v odborném vyjádření mj. poukázal na jiné ocenění plotu, resp. jeho výměry, přičemž k tomuto je možno odkázat na výpověď svědka JUDr. S., nového správce konkurzní podstaty Krušnohorských strojírén, a.s., pod bodem A/3 napadeného rozsudku, jež se nachází na str. 211 tohoto, který mj. uvedl, že podal žalobu na společnost Inttherm, s.r.o. z důvodu neodvedení dohodnutých prací, neboť podle něj z pěti částí plotu dvě části nebyly opraveny vůbec a jedna toliko částečně. Navíc faktury společnosti Inttherm, s.r.o. se v účetnictví vůbec nenacházely. K věci se vyjádřil také P. W., který i z informací od pana P. věděl, že oprava plotu byla provedena pouze provizorně. V kontextu uvedeného nalézacího soudu hodnotí i výpověď svědka Ing. L. K. Za této situace je mj. patrné, proč nebylo vyhověno důkaznímu návrhu obžalovaného Bc. K. M. na výslech znalce Ing. L. K., který nalézací soud důvodně vyhodnotil jako nadbytečný. Stejný závěr se týká i dalšího důkazního návrhu obžalovaného na doplnění znaleckého posudku Ing. I. S., kdy v tomto směru je možno odkázat na str. 339 napadeného rozsudku, kde nalézací soud v kontextu provedených důkazů uvedl, že znalecký posudek považuje za přesvědčivý, což bylo stvrzeno i výpovědí znalce u hlavního líčení. Oba odvolatelé dále shodně namítli, že nalézací soud vůbec nehodnotil podstatné důkazy, které ve vztahu ke druhé podané obžalobě vyvádění finančních prostředků do zahraničí nejen zpochybňují, ale také vylučují, stejně jako pak i jejich jakýsi zpětný tok a následné přerozdělování účastníkům nepotvrzeného zločinného spolčení, přičemž poukázali na výpovědi svědků K., K. a Ing. N.. V reakci na uvedené považuje odvolací soud za vhodné připomenout znalecký posudek Ing. I. S., který především prováděl rozbor účetnictví společností Inttherm, s.r.o., a firmy XXXXX obžalované M. M., dále pak důkazy týkající se právní pomoci z Velké Británie, Maďarské republiky, kdy z těchto je patrné, že v Maďarské republice byl otevřen účet dne 22. 8. 2003, kdy mj. disponentem tohoto účtu byla obžalovaná. Z právní pomoci ve Velké Británii, týkající se společnosti Poplars Solution Limited bylo z obchodního rejstříku ve Velké Británii zjištěno, že dne 1. 8. 2002 byla uzavřena smlouva s touto společností a M. M. a v této souvislosti je třeba poukázat na výsledky domovní prohlídky, kdy byla zajištěna v rámci této u obžalovaných smlouva se společností Poplars Solution Limited a M. M. ze dne 1. 8. 2002 o poskytování konzultací ze strany Poplars Solution Limited M. M. a dále pak faktury uvedené společností pro M. M. na celkovou částku 11 450 340 Kč a dále pro

společnost Inttherm, s.r.o. Tyto faktury byly vystaveny uvedenou společností na obžalovanou M. M. a na finanční částky v českých korunách. Díky právní pomoci Velké Británie byla nalezena citovaná smlouva o poskytování konzultací, stejná pak byla nalezena v rámci domovní prohlídky u obžalované, které, přestože namítá, že s věcí neměla nic společného, byly uvedenou společností z Velké Británie zasílány na její jméno faktury za určitá plnění. Za této situace nemůže obhajoba obžalované v tomto směru obstát. Dále je třeba poukázat na telefonní komunikaci, příkladmo na str. 366 a 367 napadeného rozsudku, kdy se jedná o telefonní hovor ze dne 9. 12. 2003 Dr. V. s obžalovanou M. M., kdy Dr. V. uvádí, že potřebuje „doklepnout“ nájem a smlouvy a dále pak telefonní hovor ze dne 8. 1. 2004 mezi Dr. V. a M. S. (XXXXXX) o tom, že M. M. vystaví pro XXXXX fakturu a příjmový doklad na 80 000 Kč, ale ve skutečnosti předá S. peníze V., který M. M. z částky poskytne 8 000 Kč na daně. V neposlední řadě je pak možno poukázat na výpověď spoluobžalovaného JUDr. D. Thonata v pasážích, kde se vyjadřuje ke spoluobžalovaným M. a jejich činnostem v rámci jednotlivých konkurzních řízení. Následně nalézací soud rozhodne a podstatné skutečnosti, plynoucí z provedených důkazů hodnotí na str. 349-352 napadeného rozsudku, kdy k těmto přistupuje komplexně, jeho hodnotící závěry jsou logické a mají oporu v provedeném dokazování. Za této situace se odvolací soud neztotožňuje s námitkami obou odvolatelů ohledně absence hodnocení podstatných důkazů. Oba obžalovaní se také zabývali problematikou účasti na zločinném spolčení, kdy tato problematika byla již rovněž řešena u jednotlivých odvolatelů, jak to vyplývá výše z pasáží, kde se odvolací soud touto zabýval. Proto je možno v krátkosti uvést, že uvedené předně vyplývá z návětí pod bodem A. napadeného rozsudku, dále pak ze skutkových zjištění pod bodem B. napadeného rozsudku, skutkové věty a z odůvodnění tohoto výroku v rámci citovaných stran napadeného rozsudku, kdy je možno dále poukázat i na str. 408 a 409 tohoto, na kterých se touto otázkou nalézací soud rovněž podrobně zabýval. V této souvislosti obžalovaní namítli znalost či neznalost dalších osob v rámci zločinného spolčení, kdy oba shodně připustili, že znali spoluobžalovaného P. Tuhého a Dr. V., přičemž obžalovaná M. M. v tomto směru uvedla, že měla znát v podstatě všechny obžalované, s nimiž jsou spojovány jednotlivé konkurzy, a muselo jí být také známo, jakou činnost tyto osoby v jednotlivých konkurzních řízeních vykonávají, což nemá oporu v provedeném dokazování. Ze skutkových zjištění a hodnotících úvah nalézacího soudu, např. str. 349 napadeného rozsudku, je patrné, že se oba obžalovaní dlouhodobě znali s některými z obžalovaných a věděli, jaké činnosti tyto vykonávají, a bylo jim také známo, jakou úlohu v realizaci jednotlivých konkurzů zaujímají. To také mj. vyplývá ze zachycených odposlechů telekomunikačního provozu, z domovních prohlídek a tam zajištěných listinných důkazů ve vztahu např. k JUDr. J. Berkovi, JUDr. Čihákové. Dále nepochybně znali JUDr. D. Thonata. Nemuseli se, jak uvádí obž. M. M., znát se všemi obžalovanými, neboť to ani ustanovení § 89 odst. 17 tr.zák., kde jsou definovány znaky zločinného spolčení, nevyžaduje. Naopak, jak již odvolací soud uvedl výše, jsou logické a výhodné užší kontakty v rámci zachování podmínek charakterizujících zločinné spolčení, a to s ohledem na konspiraci a utajení činnosti zločinného spolčení před prozrazením. Za této situace a s ohledem na závěry nalézacího soudu nemá odvolací soud pochybností o účasti obou obžalovaných na zločinném spolčení, a proto jejich námitky, atakující tuto problematiku, odmítl jako nedůvodné. Oba obžalovaní se dále zaměřili na právní posouzení jejich jednání, kdy namítli nezákonnost podané obžaloby pro nepřipustnost trestního stíhání, když druhá obžaloba, týkající se trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr.zák., obsahovala naprosto shodný a totožný popis skutku. Námitka nepřipustnosti spočívá v tom, že nikdo nemůže být za shodný skutek stíhán vícekrát a dále namítli nemožnost souběhu trestných činů v uvedených obžalobách. Odvolací soud se s jejich námitkami neztotožnil, kdy předně uvádí, že trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zák., v první obžalobě, a trestný čin legalizace výnosů

z trestné činnosti dle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr.zák. v druhé obžalobě, mají naprosto odlišné objekty. V případě prvního trestného činu objektem tohoto je ochrana majetkových práv věřitelů a podstatou trestného činu je poškozovací jednání ve vztahu k majetku věřitelů a objektivní stránka v tomto konkrétním případě zahrnuje poškozování cizího věřitele, tedy jednání se dopouští jiná osoba, než dlužník. V případě druhého trestného činu pak objektem tohoto je cizí majetek, a to ve vztahu k věcem získaným trestnou činností. Dále je možno poukázat na právní větu v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 7. 2018, sp.zn. 11 Tdo 652/2008, kde je uvedeno, že cílem ustanovení § 252a tr.zák. je postihnout jednání, které navazuje na předchozí trestnou činnost stejné či jiné osoby, přičemž toto další jednání spočívá právě v legalizaci věcí nebo jiného majetkového prospěchu (jiných majetkových hodnot), které byly předtím získány trestným činem. Z logiky uvedeného pak je zřejmé, že se v obou věcech bude vycházet ze shodných důkazů, nicméně to neznamená, že by obžalovaní byli stíháni či odsouzeni dvakrát pro totožný skutek.

35. **Obžalovaný Ing. P. Hlavatý**, stejně jako řada spoluobžalovaných napadenému rozsudku předně vytknul nesprávný postup v hlavním líčení po vrácení věci, kdy nebylo respektováno ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř., ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř., v tom, že nalézací soud po vrácení věci nesplnil pokyny soudu odvolacího v jeho zrušujícím rozhodnutí, ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. z pohledu hodnocení důkazů a § 125 odst. 1 tr.ř. a dále se nalézací soud náležitým způsobem nevypořádal s jeho obhajobou. Na takto zaměřené odvolací námítky odvolací soud již reagoval v pasážích výše u konkrétních spoluobžalovaných, přičemž s ohledem na jejich obsahovou shodnost je možno na jeho argumentaci a závěry odkázat. Obžalovaný dále poukázal na to, že v prvním rozsudku nalézacího soudu ze dne 6. 4. 2010 byl zproštěn obžaloby, následně po vrácení věci nalézacímu soudu po proběhnuvším odvolacím řízení byl uznán vinným, tedy bylo rozhodnuto zcela opačně než v prvním rozsudku, aniž nalézací soud toto své rozhodnutí dostatečně logicky a řádně odůvodnil. S tímto názorem se nelze ztotožnit. Předně je možno poukázat na str. 164 až 183 napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabýval jednáním ve vztahu ke konkurznímu řízení úpadce Grafostroj, a.s., Cvikov, v bodě A/1 a dále pak na str. 193-212 napadeného rozsudku, kde se zabýval konkurzním řízením úpadce Krušnohorské strojírny, a.s., pod bodem A/3. Dále je možno v této souvislosti poukázat na str. 376 až 378 napadeného rozsudku, kde nalézací soud vysvětluje rozdíl mezi činnostmi znalců v předmětné trestní věci, a to obžalovaných Ing. M. Jurenky a Ing. P. Hlavatého a dále uvádí, že v rámci svých úvah o vině obžalovaného Ing. P. Hlavatého vycházel z jednotlivých zjištění, k nimž dospěl v rámci skutkových závěrů vztahujících se k oběma úpadcům. Zjištěná skutková zjištění pak následně podřadil pod příslušnou právní kvalifikaci, jak to vyplývá ze stran 414 a 415 napadeného rozsudku. S ohledem na uvedené, jakož i další skutečnosti, vyplývající z napadeného rozsudku, oproti názoru obžalovaného má odvolací soud za to, že nalézací soud své rozhodnutí o jeho vině ve vztahu ke zmiňovaným konkurzům dostatečným a přisvědčivým způsobem odůvodnil. Z uvedeného také vyplývá, že pokud ve svém zrušujícím rozhodnutí ze dne 15. 5. 2012 odvolací soud na str. 82 označil v dané situaci závěry nalézacího soudu za předčasné, pak v napadeném rozsudku z důvodů výše uvedených tomu tak již není a nalézací soud na základě hodnocení důkazů dospěl ke správným skutkovým zjištěním. Obžalovaný dále ve svém opravném prostředku namítl nesprávnost formulace výroku napadeného rozsudku pod bodem A. spočívající v tom, že nebyl uznán vinným účastí na zločinném spolčení, avšak jeho jméno spolu s dalšími obžalovanými je uvedeno za písmenem A. a tak předřazeno tvrzenému skutkovému popisu činnosti zločinného spolčení, což je v rozporu s ustanovením § 120 odst. 3 tr.ř. o požadavcích na obsah výroku rozsudku. S touto námítkou odvolací soud nesouhlasí, kdy v rámci reakce na ni je možno odkázat na vypořádání se s odvolacími námítkami obžalovaného P. Tuhého výše, kdy jednou z nich byla právě obsahově shodná námítka, týkající se obžalovaného Ing.

P. Hlavatého a jeho jména v návěti pod bodem A. napadeného rozsudku. V případě námitky obžalovaného, týkající se záznamu telekomunikačního hovoru a diářů F. F., je možno uvést, že odvolací soud se již výše vypořádal s obsahově shodnou námitkou, např. u obžalovaného JUDr. J. Berky či P. Tuhého, proto je postačující na jeho argumentaci odkázat. Nad rámec odvolacím soudem uvedených skutečností ten opět připomíná nutnost komplexního náhledu na celou věc, kdy není možno vytrhávat jisté skutečnosti z celku, ze souvislostí, neboť ty pak mohou vyznívat poněkud jinak, ale je třeba tyto dávat do širších souvislostí skutkových dějů, tak jak to učinil v napadeném rozsudku nalézací soud a za této situace pak jednotlivé důkazní prostředky představují kamínky důkazní mozaiky, na základě které následně nalézací soud při respektování ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. dospěl ke správným skutkovým zjištěním v otázce viny obžalovaného Ing. P. Hlavatého. Další pasáže opravného prostředku obžalovaného se pak nesou v duchu jeho odmítavé reakce k závěrům ústavního znaleckého posudku A-Consult plus, s.r.o., a následně hodnotících závěrů nalézacího soudu. V této souvislosti obžalovaný předně uvedl, že i když neměl formální oprávnění ke zpracování posudků o prodeji majetku a ohledně movitých věcí, je přesvědčen, že tyto posudky mohl podat, neboť v dané době měl živnostenské oprávnění na odhady cen movitého majetku a dále v době zpracování jeho znaleckých posudků působil jako znalec pro odhady ceny nemovitostí již 25 roků, a proto má za to, že měl dostatek odborných znalostí a zkušeností s ekonomikou podniků a s konkurzy, aby požadované posudky mohl podat. K uvedenému odvolací soud uvádí, že se jedná o názor odvolatele, nicméně pokud měl takové zkušenosti jakožto znalec, o kterých hovoří, a přesto zpracoval znalecké posudky v rámci obou dílčích útoků pod body A/1, 3 napadeného rozsudku způsobem popsáním a rozvedením v znaleckých posudcích společnosti A-Consult plus, s.r.o., pak toto v podstatě potvrzuje správnost závěru nalézacího soudu ohledně účelovosti a nesprávnosti jím zpracovaných znaleckých posudků. K problematice věrohodnosti ústavních znaleckých posudků, podaných ve věci společností A-Consult plus, s.r.o., se v zásadě vyjadřoval odvolací soud v reakci na odvolací námitky druhého znalce v trestní věci, a to obžalovaného Ing. M. Jurenky, kdy argumentace a skutečnosti tam uváděné odvolacím soudem se dotýkají i odvolací námitky obžalovaného Ing. P. Hlavatého. Odvolací soud uvádí, že stejně jako nalézací soud ani on nemá pochybnosti o znaleckých závěrech, vyplývajících z jednotlivých znaleckých posudků podaných společností A-Consult plus, s.r.o., v rámci konkrétních bodů napadeného rozsudku, neboť tyto závěry jsou potvrzovány provedeným dokazováním a také znaleckými závěry jiných znaleckých posudků, které byly v trestní věci zpracovány, např. společností Novota, a.s., Vysokou školou ekonomickou v Praze – Institutem oceňování majetku, nebo společností Česká znalecká, a.s., či odborným posouzením Ing. J. D. (bod A/7 napadeného rozsudku). Dále je možno poukázat na zjištění nových správců konkurzních podstat, kteří převzali konkurzní řízení úpadců po obžalovaných a nechávali si zpracovat své znalecké posudky či odborná vyjádření, které nekorespondovaly se závěry, k nimž dospěli zmiňovaní znalci – obžalovaní ve svých znaleckých posudcích v napadeném rozsudku, ale podstatně se blížily závěrům znaleckého ústavu A-Consult plus, s.r.o. Je vhodné připomenout, že znalecký posudek je důkaz jako každý jiný a jako takový jej nalézací soud i hodnotil. Při formulaci svých skutkových závěrů nevycházel tedy jen ze závěrů znaleckých posudků, ale také i z dalších ve věci provedených důkazů. V neposlední řadě je třeba také poukázat na skutečnost, že v řadě případů nabyvatelé nového majetku úpadce jej následně realizovali prodejem, přičemž jeho následná výtěžnost se blížila a odpovídala hodnotám, které stanovil z pohledu jeho tržního ocenění znalecký ústav A-Consult plus, s.r.o., oproti tržnímu ocenění stejného majetku, které provedl ve svých znaleckých posudcích obžalovaný Ing. P. Hlavatý, či obžalovaný Ing. M. Jurenka. V tomto směru je třeba také připomenout, že se nejedná o rozdíly mezi těmito znaleckými posudky v řádech desetitisíců či statisíců, ale milionů korun. Z těchto důvodů má proto odvolací soud ve věci podané znalecké posudky společností A-Consult plus, s.r.o., jejichž závěry korespondují dalším provedeným důkazům, za věrohodné,

příčemž neshledal ve vztahu k těmto zásadním skutečnostem, které by jejich věrohodnost jakkoliv zpochybňovaly. Tento závěr dopadá i na odvolací námitky obžalovaného Ing. P. Hlavatého ve vztahu k jím zpracovaným znaleckým posudkům, když s ohledem na uvedené, dle názoru odvolacího soudu, nemohou v konfrontaci se znaleckými závěry společnosti A-Consult plus, s.r.o., obstát. Obžalovaný v rámci své další námitky namítl porušení zákona v případě trestného činu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek dle § 175 tr.zák., neboť se dle jeho názoru tohoto trestného činu nemohl dopustit tak, jak jej uznal vinným nalézací soud v napadeném rozsudku. K odůvodnění tohoto svého závěru jednak poukázal a srovnal znění skutkové podstaty uvedeného trestného činu do 30. 6. 2002 a od 1. 7. 2002, po nabytí účinnosti novely trestního zákona zák.č. 134/2002 Sb., ze kterého také vychází napadený rozsudek. Uvedl, že znalecký posudek k ocenění podniku úpadce Grafostroj, a.s., zpracoval ke dni 30. 10. 2001 a v případě majetku úpadce Krušnohorské strojírný, a.s., zpracoval 3 znalecké posudky do data 30. 6. 2002. Z uvedeného tedy dovodil, že nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek v uvedeném tehdy platném znění. S tímto právním názorem obžalovaného se odvolací soud neztotožnil, a to z následujících důvodů. Odvolací soud nerozporuje skutkovou podstatu trestného činu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 tr.zák., ve znění účinném do 30. 6. 2002 a po 1. 7. 2002. Podstatné je, že jednání, naplňující znaky obou skutkových podstat, bylo v obou případech trestné. Nalézací soud důvodně při právním hodnocení jednání obžalovaného dospěl k závěru o pokračování v trestném činu ve smyslu § 89 odst. 3 tr.zák., kterým se *rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku*. Rozhodný je moment ukončení trestné činnosti, kterým je u pokračování v trestném činu okamžik, kdy byl proveden poslední dílčí útok – dílčí akt. Pokračování v trestném činu se posuzuje jako čin spáchaný za účinnosti nového zákona, jestliže se alespoň část trestné činnosti – byť poslední útok či akt se odehraje za účinnosti nového zákona, a to za podmínky, že jednání bylo trestným činem i podle dřívějšího trestního zákona, byť mírněji trestným. Pokud budou vztažena tato teoretická východiska na namítanou problematiku, pak je třeba dospět k závěru, že nalézací soud nepochybil a k namítanému porušení zákona nedošlo, neboť odvolatel ve svém oprávněm prostředku uvedl, že další tři znalecké posudky ohledně úpadce Krušnohorské strojírný, a.s., v bodě A/3 napadeného rozsudku, vyhotovil po datu 1. 7. 2006, což má také oporu ve skutkových zjištěních. Nalézací soud tak nepochybil, pokud vycházel v případě trestného činu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 tr.zák. ze znění jeho novely zák.č. 134/2002 Sb., účinné od 1. 7. 2002, čemuž také odpovídala příslušná skutková podstata. Pokud obžalovaný ve vztahu k oněm třem znaleckým posudkům, které vyhotovil po 1. 7. 2002 dále namítl, že ve vztahu k nim nebylo prokázáno, že by naplňovaly skutkovou podstatu nového znění ustanovení § 175 tr.zák., neboť za těmito si stojí a považuje je za správné a pravdivé, pak je možno odkázat na pasáže uvedené výše, kde se odvolací soud vyjádřil k věrohodnosti zpracovaných znaleckých posudků společností A-Consult plus, s.r.o., včetně dopadu jejich znaleckých závěrů na znalecké posudky zpracované obžalovaným Ing. P. Hlavatým v rámci úpadců pod body A/1 a 3 napadeného rozsudku. Odvolací soud nepochybuje o tom, že obžalovaný je zkušeným znalcem, vybaveným dostatkem odborných znalostí, což pak s ohledem na charakter a způsob vypracování jeho znaleckých posudků umožňuje učinit logický závěr, který prezentoval v napadeném rozsudku i nalézací soud, že rozhodně nešlo o náhodné či nedbalé zpracování znaleckých posudků, ale o vědomé uvedení nesprávností a zamlčení rozhodných a podstatných údajů tak, aby znalecké posudky nemohly sloužit svému účelu. Dále je třeba uvést, že obžalovaný věděl, k jakému účelu budou sloužit jím zpracované znalecké posudky, což je zřejmé ze zadání správce konkurzní podstaty obžalovaného JUDr. D. Thonata a rovněž je třeba poukázat i na součinnost s dalším v trestní věci činným znalcem, obžalovaným Ing. M. Jurenkou, kdy podávali za naprosto

shodných podmínek znalecký posudek, který vyzněl na naprosto shodnou částku. S ohledem na uvedené, jakož i na pasáž napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabývá otázkou hodnocení důkazů v rámci obou dvou dílčích útoků napadeného rozsudku, jakož i právní kvalifikací jednání obžalovaného, dle přesvědčení odvolacího soudu jsou nedůvodné i jeho další námitky, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu účastenství na trestném činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák.

36. **Obžalovaný Mgr. V. Šiša** ve svém opravném prostředku uvedl skutečnosti, které jsou v zásadě obsahem jeho obhajoby, uplatněné v řízení před nalézacím soudem. V reakci na ně odvolací soud uvádí následující. Pokud jde o jednání pod bodem C. napadeného rozsudku, pak tímto se nalézací soud zabýval na str. 352 až 359 napadeného rozsudku, kde jsou zachyceny důkazy, které byly provedeny, jakož pak i hodnotící úvahy nalézacího soudu a dále pak na str. 414 tohoto, kde se nachází jeho úvahy ohledně právní kvalifikace jednání obžalovaného. Předně je třeba uvést, že obžalovaný zastával pozici ředitele sekce kanceláře, jinými slovy, byl vedoucím kanceláře ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále jen NBÚ). Jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 1 zák.č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, ve znění pozdějších předpisů, je NBÚ ústředním orgánem státní správy. Pokud jde o jeho činnost a hlavní úkoly, tyto pak vyplývají ze zák.č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, kdy z ustanovení § 136 odst. 1 tohoto vyplývá, že NBÚ vykonává státní správu v oblasti ochrany utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti. V ustanovení § 137 jsou pak vymezeny jeho hlavní úkoly. Oblast ochrany utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti se dotýká bezpochyby jak zájmů státu, tak je i oblastí chráněných veřejných zájmů všech občanů. Obžalovaný z titulu funkce ředitele sekce kanceláře úřadu se nepochybně podílel významným způsobem na chodu tohoto státního úřadu, přičemž mu byly dále podřízeny odbory provozně ekonomický, právní a státního dozoru a odbor bezpečnostního a krizového řízení. Jak vyplývá z výpovědi ředitele NBÚ Mgr. J. M., v případě jeho nepřítomnosti či v případě nepřítomnosti dalších ředitelů sekce na NBÚ jej zastupoval obžalovaný, což je patrné i z následných záznamů telekomunikačního provozu a uvedené podtrhuje charakter a význam jeho postavení. Ze záznamů telekomunikačního provozu vyplývá, že byl obžalovanému poskytován prospěch, jakožto protihodnota za to, že jako úředník NBÚ vyvine činnost s ohledem na výkon své funkce, tedy na své úřední postavení. Ze záznamů telekomunikačního provozu vyplývá i charakter protihodnoty, a to různé dary, peníze, apod., dále je z těchto patrna jeho aktivita v rámci ovlivňování osob, informace, týkající se provádění domovních prohlídek v rámci vedeného trestního řízení proti tehdy obviněnému JUDr. J. Berkovi a spol., a další. V napadeném rozsudku nalézací soud popsal některé telefonní odposlechy, kdy skutečnosti z těchto plynoucí pak následně hodnotil spolu s dalšími ve věci provedenými důkazy, jak to vyplývá z pasáží výše konstatovaných. V rámci jednotlivých záznamů telekomunikačního provozu odvolací soud připomíná, že na tyto je třeba nahlížet komplexně, v kontextu s dalšími důkazy, jak to učinil v napadeném rozsudku nalézací soud. Obžalovaný namítl, že až fabulózně působí tvrzení nalézacího soudu o tom, že měl zajišťovat informace o domovních prohlídkách připravovaných Policií ČR, ač z pozice vedoucího kanceláře ředitele NBÚ k takovým informacím neměl přístup a nemohl tedy v tomto ohledu své postavení zneužít. V reakci je možno odkázat na str. 372 napadeného rozsudku, kde se nacházejí záznamy telekomunikačního provozu, konkrétně se jedná o telefonní hovor ze dne 7. 1. 2004 mezi Dr. V. a svědkem F. F., který Dr. V. informoval, že u něj byla provedena domovní prohlídka, na což následoval telefonní hovor Dr. V. s Mgr. Šišou, ve kterém hovoří o policistech konspirativně jako o „malířích pokojů“, o tom, proč si policie bere vizitky, že jim pošle vizitky „od nich“ z NBÚ. Následuje další hovor v 19:29 hod. téhož dne, v rámci kterého obžalovaný Mgr. Šiša sděluje Dr. V., aby byl v klidu, že se ráno zeptá, co to mělo znamenat. Dne 8. 1. 2004 pak obžalovaný Mgr. Šiša hovoří s policistou M. S. st. ve vztahu k průběhu domovních prohlídek a k tehdy

obžalovanému Dr. V. a posléze téhož dne ve večerních hodinách a dne 9. 1. 2004 jsou to telefonní hovory obžalovaného s Dr. V. o tom, že policie rozhodla o prohlídce před 2 měsíci, že se to nedozvěděli, přičemž Dr. V. je ujišťován, že Mgr. Šiša ví o krocích, které jsou plánovány, prohlídka byla provedena tam, kde tomu nepřikládal sebemenší důležitost. Dále je možno poukázat na záznam telekomunikačního provozu ze dne 13. 1. 2004 mezi Dr. V. a obžalovaným Mgr. Šišou, který předně pojednával o přítelkyni obžalovaného, které měl říci, že je na odposlechu a sledce, dále pak o tom, že Mgr. Šiša má volat republikovému šéfovi malířské firmy, a že večer to vyhodnotí, obžalovaný Mgr. Šiša v 9:55 hod. hovoří o tom, že bude mluvit s hlavním šéfem malířů, že si ho nechá zavolat oficiálně přes sekretářku a dá si s ním schůzku. Stejného dne ve 12:47 hod. obžalovaný Mgr. Šiša hlásí, že mluvil s malířskou firmou. Z uvedených odposlechů telefonních hovorů vyplývá, že byt to popírá, tak obžalovaný mohl a měl přístup k informacím ohledně domovních prohlídek prováděných PCR a také v tomto směru byl aktivní. Pokud jde o ovlivňování osob a získávání informací z NBÚ, tak je možno poukázat na záznam o telefonním hovoru ze dne 9. 12. 2003 mezi Dr. V. a Mgr. Šišou, který předně děkuje za nabídku bytu a auta a dále uvedl, že bude tečovat všechny náměstky na jeho úrovni ze všech složek, co tam dělají a v lednu do kolektivu zatáhne V., všichni lidé, kteří se jimi chtějí ohánět, mají smůlu v tom, že oni se to vždy dozví, výstup je takový, že na tom dělá NBÚ, Šiša s V., a tento výstup šel na BISku, kteří vyděšeně telefonovali Mařence (Mgr. J. M., řediteli NBÚ). V telefonním hovoru mezi stejnými osobami ze dne 18. 12. 2003 se hovoří o tom, že Mgr. Šiša bude potřebovat školitele, neboť dostal dárek, a to notebook, za což děkuje, dále, že Mgr. Šiša bude ředitelem pro spojení, oni pro velení a také o tom, že Mgr. Šiša má zajímavý výstup, není „na trubku“ a zaslouží si pochvalu. O výstupu ze strany Mgr. Šiši je hovořeno také v telefonním rozhovoru mezi stejnými osobami ze dne 6. 12. 2003. V telefonním hovoru ze dne 1. 12. 2003 mezi stejnými osobami je hovořeno o negativních výstupech od ředitele NBÚ, dále v telefonním hovoru ze dne 27. 11. 2003 oznamuje Mgr. Šiša Dr. V. program svého nadřízeného, v telefonním hovoru ze dne 16. 1. 2004 mezi stejnými osobami se hovoří o ranním brífinku, kde ředitel NBÚ vyjádřil spokojenost, Mgr. Šiša byl pozván na akci, kde budou všichni šéfové složek. V telefonním hovoru ze dne 2. 3. 2004 mezi stejnými osobami Mgr. Šiša uvádí, že ode dneška velí, protože tam ředitel NBÚ není přítomen a Dr. V. přijde kolem 12. hodiny. V dalším rozhovoru ze dne 12. 3. 2004 mezi stejnými osobami je uvedeno, že Mgr. Šiša je na baráku týden sám, šéfuje, neboť ředitel NBÚ s náměstkem jsou v Bruselu a mohli by se tedy u něj sejít a nastavit harmonogram. V telefonním hovoru ze dne 19. 3. 2004 mezi stejnými osobami Mgr. Šiša uvádí, že ředitel NBÚ již je zpátky, sedí s náměstkou a dále, že má několik výstupů, ať Dr. V. přijde na barák. Další telefonní hovory pak pojednávají o odměnách za činnost obžalovaného Mgr. V. Šiši, a to ve formě zapůjčení vozidla zn. Octavia, darování šperků, notebooku, peněz ve výši 150 tis. Kč, dovolené ve Spojených arabských emirátech, či o nájmu bytu, o čemž se také zmiňuje v napadeném rozsudku nalézací soud. Jako zajímavý vnímá odvolací soud telefonní rozhovor ze dne 10. 1. 2004 v 15:08 hod. mezi Dr. V. a Mgr. H., kteří v tomto řeší rozdělování darů a požadavky protislužeb, licitují o možné nabídce hrazení nájmu obžalovanému Mgr. Šišovi namísto poskytování vozidla, které by v takovém případě musel vrátit, přičemž z tohoto hovoru je možno uvést následující: „aby V. řekli natvrdo, jestli si myslí, že je normální, že si lidé dávají dárky, vozí zlaté náhrdelníky z Emiráťů, shánějí byty za pět tisíc a auta, skoro za 400 000 Kč, ale musí být výsledky, on asi žije v domnění, že auto dává Tomáš zadarmo, nedává, že jo, ve finále, až ho vrátí, musí se s tím nějak jako třeba odečíst z jejich zisku a podobně. Dr. V. je na něj hodně rozzlobenej, že on hlídá jiný tři kulturáky na vymalování (v kontextu objekty, kde byly provedeny domovní prohlídky) a on se mezi tím vymaloval jiné kulturák, dají mu čas, ať se snaží, když to napraví, tak mu na Velikonoce nadělí, když ne, tak to dají někomu jinému, kdo bude rychlejší, ten dostane oktávku“. Ve shodě s aktéry tohoto telefonního hovoru je i odvolací soud, že takovéto jednání opravdu není normální, ale je trestné. Pokud

jde o vyčíslení celkové výše přijatých majetkových hodnot ze strany obžalovaného Mgr. Šiši, pak bylo vycházeno z minimální její ověřitelné výše a v zásadě i z telefonních hovorů, kdy z telefonního hovoru ze dne 10. 1. 2004 tehdy sami obžalovaní vyčísľují, co všechno obžalovanému poskytli, a docházejí právě k částce 400 000 Kč. Úplatkem je neoprávněná výhoda, spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, které se dostává, nebo má dostat uplácené osobě nebo s jejím souhlasem jiné osobě, a na kterou nemá nárok. Výši úplatku je třeba hodnotit v souvislosti s dalšími okolnostmi, které určují stupeň nebezpečnosti trestného činu. **V oblasti výkonu státní moci a správy však nelze tolerovat zásadně žádné úplatky, a to ani nepatrné hodnoty.** Obžalovaný ve svém opravném prostředku dále namítl, že chybí v daném případě důkaz o tom, že mezi přijímáním činností a darů a jeho údajnou závadnou činností byla příčinná souvislost. Dle názoru odvolacího soudu tato zde nepochybně je a vyplývá zejména z odposlechů telefonních hovorů, kdy v již zmiňovaném ze dne 9. 12. 2003 děkuje obžalovaný Mgr. Šiša Dr. V. za nabídku bytu a auta a uvádí své následné aktivity a dále je třeba poukázat na již zmiňovaný telefonní hovor ze dne 10. 1. 2004 mezi Dr. V. a Mgr. H. Jak již bylo výše uvedeno, ze záznamů odposlechů telekomunikačního provozu jednoznačně vyplývá, že obžalovanému poskytovaný prospěch představoval protihodnotu za to, že vyvíjí jistou činnost s ohledem na výkon své funkce v NBÚ, což je těmito dokumentováno, zejména z pohledu předávání jeho výstupů, za které byl dokonce i pochválen ze strany Dr. V., dále tečování náměstků a dalších osob. Dále v telefonním hovoru ze dne 6. 12. mezi Dr. V. a Mgr. Šišou ten děkuje za dárek v podobě notebooku a uvádí, že na zítřejším obědě bude výstup. Dle přesvědčení odvolacího soudu lze příčinnou souvislost v daném případě mezi úplatkem a obstarání věci obecného zájmu jednoznačně dohledat. Pokud jde o dále namítanou problematiku zločinného spolčení, tak touto se v napadeném rozsudku nalézací soud zabývá na str. 409 a násl., dále pak na str. 370 ve vztahu konkrétně k jednání obž. Mgr. Šiši a na str. 414 pak v rámci právních úvah, týkajících se právní kvalifikace jednání obžalovaného, kdy v podrobnostech je možno na tyto pasáže napadeného rozsudku odkázat, neboť skutečnosti tam uvedené a prezentované nalézacím soudem mají oporu ve výsledcích provedeného dokazování.

37. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem, jakož i s přihlédnutím k jednotlivým pasážím napadeného rozsudku, ve kterých se nalézací soud zabýval hodnocením ve věci provedených důkazů, na které je možno odkázat, je třeba konstatovat, že obhajoba obžalovaných byla provedeným dokazováním vyvrácena, a proto odvolací námítky jednotlivých obžalovaných, uplatněné v jejich opravných prostředcích, atakující skutková zjištění, rozsah dokazování, jakož i hodnocení důkazů, vyhodnotil jako nedůvodné, nemající vliv na správnost závěrů nalézacího soudu. Nebyly tak shledány důvody pro zrušení napadeného rozsudku podle **§ 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr.ř.** (s výjimkou obžalovaného Ing. M. Jurenky, jak to vyplývá z pasáží výše uvedených).
38. Nalézací soud nepochybil, pokud obžalovaného JUDr. J. Berku uznal vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), písm. c) tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., dílem dokonáným, dílem ve stadiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr.zák. (bod A/1-10), obžalovaného JUDr. D. Thonata trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., dílem dokonáným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. (bod A/1, 3, 6, 7), a trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák. (bod A/4, 5), obžalovaného P. Tuhého trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43

tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. (bod A/3, 6, 7, 8), a trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák. (bod A/2, 4), obžalovaného L. Kindla trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. (bod A/9), obžalovaného Ing. M. Jurenku trestným činem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák. spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/3, 6, 7), pomocí k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr.zák., spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/2, 4) a pomocí k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák., spáchanou ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod A/3, 6, 7), obžalovaného Ing. P. Hlavatého pokračujícím trestným činem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 175 odst. 1, odst. 3 tr.zák. (bod A/1, 3), a pomocí k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. k § 255 odst. 1, odst. 3 tr.zák. (bod A/1 a 3), obžalovaného Bc. K. M. trestným činem účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák., trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák. (bod B) a trestným činem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr.zák., účinného do 1. 7. 2008, spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák. (bod B), obžalovanou M. M. trestným činem účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák., trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., zčásti ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., zčásti samostatným jednáním (bod B), a trestným činem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr.zák., účinného do 1. 7. 2008, spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák., zčásti ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zák., zčásti samostatným jednáním (bod B), a obžalovaného Mgr. V. Šišu trestným činem účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr.zák. a trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr.zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle § 43 tr.zák. (bod C), přičemž jeho úvahy ohledně právní kvalifikace jednání obžalovaných se nacházejí na str. 384 a 407-415 napadeného rozsudku. Je možno, s výjimkou obžalovaného Ing. M. Jurenky, o němž je pojednáno zvlášť výše, se ztotožnit s jeho závěrem, že obžalování svými jednáními naplnili jak po objektivní, tak po subjektivní stránce všechny zákonné znaky uvedených skutkových podstat ve vztahu ke každému z nich, a to jak v základní, tak i kvalifikované podobě. S oporou skutkových zjištění v případě obžalovaných JUDr. J. Berky, JUDr. D. Thonata, P. Tuhého a L. Kindla důvodně dospěl k závěru, že část jejich protiprávního jednání zůstala ve stadiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr.zák., dále pak, že obžalování JUDr. D. Thonat, P. Tuhý, Bc. K. M. a M. M. se jednání dopustili jako spolupachatelé dle § 9 odst. 2 tr.zák. a obžalování Ing. P. Hlavatý a Ing. M. Jurenka jako účastníci ve formě pomoci dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. Souladným se zákonem byl shledán i jeho závěr, že kromě obž. Ing. P. Hlavatého obžalování trestné činy spáchali ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr.zák., stejně jako závěr o pokračování v trestném činu dle § 89 odst. 3 tr.zák. V případě zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu, nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že obžalování kromě Ing. P. Hlavatého jednali ve formě úmyslu přímého dle § 4 písm. a) tr.zák. a obžalovaný Ing. P. Hlavatý ve formě úmyslu nepřímého dle § 4 písm. b) tr.zák., přičemž tyto jeho závěry vycházejí ze skutkových zjištění, mají oporu v provedeném dokazování a v tomto směru možno poukázat i na str. 409 a 415 napadeného rozsudku, kde se této

otázce nalézací soud věnoval. Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následně ani v závěrech nalézacího soudu, týkající se právní kvalifikace jednání obžalovaných, zásadních vad či pochybení, s těmito se ztotožnil a je proto možno na ně v podrobnostech odkázat. Nebyl tak shledán důvod ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. (s výjimkou obžalovaného Ing. M. Jurenky, jak je o tom pojednáno výše).

39. Ve svých opravných prostředcích vesměs všichni obžalovaní poukázali na délku trestního řízení a její dopad na jejich osoby. Zdůraznili, že nikoli jejich vinou, či vinou jejich obhájců, ale v důsledku postupu orgánů činných v trestním řízení je jejich trestní stíhání vedeno po nepřiměřeně dlouhou dobu a namítli v tomto směru porušení základních zásad trestního řízení, mj. v tom, že trestní věci mají být projednávány urychleně a bez zbytečných průtahů. Poukázali dále na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, jakož i na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, z nichž dovodili, že by délka trestního řízení, tedy od okamžiku zahájení trestního stíhání, vydání usnesení podle § 160 odst. 1 tr.ř. do okamžiku právní moci rozsudku, neměla přesáhnout 6 let a v odůvodněných případech dobu 8 let. Jak každý z nich uvedl, tato doba byla podstatně překročena u každého z nich. Tuto skutečnost hodnotili pohledem uložených trestů, přičemž následné sankce se jim jeví jako zcela nepřiměřené a neadekvátní. Svě další trestní stíhání považují tedy za nepřipustné i proto, že jejich právo na spravedlivý proces bylo významně porušeno nepřiměřenou dobou trestního stíhání. V reakci na uvedené se odvolací soud nejprve zabýval otázkou délky trestního řízení, kdy situaci modeloval na **obžalovaném JUDr. J. Berkovi**, neboť ve vztahu k němu délka řízení byla jednou z nejdelších. První zahájení trestního stíhání se týkalo jednání popsaného pod bodem A/10 napadeného rozsudku a stalo se tak dne 14. 4. 2003. Následně byla podána obžaloba dne 21. 3. 2006 a dne 5. 9. 2006 proběhlo první hlavní líčení v předmětné věci. Posléze byly po delegacích ze strany Nejvyššího soudu postupně spojovány do společného řízení další napadlé obžaloby, přičemž poslední hlavní líčení proběhlo dne 6. 4. 2010. Zde je třeba zmínit prodlevu od 23. 4. 2009 do 6. 4. 2010, kdy se čekalo na jiné rozhodnutí v trestní věci obžalovaného JUDr. D. Thonata, s ohledem na podmínky uložení souhrnného trestu. Nicméně rozsudek byl vyhlášen dne 6. 4. 2010 a následně vypraven dne 31. 12. 2010. Je tedy možno uzavřít, že řízení v rámci prvního odsuzujícího rozsudku, tedy do vypravení tohoto a následného doručení stranám, trvalo 7 let a 9 měsíců. S ohledem na ve věci podané opravné prostředky byly ve dnech 17. 5. a 8. 9. 2011 vyhotoveny předkládací zprávy a spis předložen k rozhodnutí Vrchnímu soudu v Olomouci, který o nich rozhodl svým usnesením ze dne 15. 5. 2012 a dne 12. 7. 2012 byla věc vrácena Krajskému soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře. S ohledem na vyhlášení amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 pak nalézací soud se ve dnech 10. 1. – 14. 1. 2013 zabýval problematikou amnestie prezidenta republiky a v kontextu této rozhodoval ve vztahu k jednotlivým obžalovaným, kdy rozhodnutí byla napadena opravným prostředkem státního zástupce a věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci, který o stížnostech rozhodl dne 4. 4. 2013. Následně byla podána ve věci dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, a to dne 14. 6. 2013, který o nich rozhodl dne 13. 8. 2014 a dne 15. 9. 2014 byl spis vrácen Krajskému soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře. Ten rozhodoval v únoru a v březnu 2015 o návrzích jednotlivých obžalovaných, týkajících se zajištění věcí, věc byla se stížnostmi postoupena Vrchnímu soudu v Olomouci ve dnech 26. 2. a 9. 3. 2015, který rozhodl a následně byl spis opět vrácen Krajskému soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, dne 20. 3. 2015. Ten na dny 22. až 26. 6. 2015 nařídil hlavní líčení, poslední proběhlo dne 25. 11. 2011, kdy byl vyhlášen napadený rozsudek. Dne 23. 8. 2017 byl rozsudek vypraven a odeslán stranám a datum 25. 1. 2018 nese předkládací zpráva Vrchnímu soudu v Olomouci, ohledně ve věci podaných opravných prostředků, který o nich rozhodl dne 28. 11. 2018. Z této rekapitulace je patrné, že délka trestního řízení představuje 15 roků a 7 měsíců a celková doba od spáchání prvního skutku (bod A/1 napadeného rozsudku dne 8. 10. 2001) představuje dobu 17 roků a 1 měsíc. Uvedená chronologie

konkrétních úkonů a skutečností se týká i dalších spoluobžalovaných v předmětné věci, a proto již dále nebude pojata takto široce, ale odvolací soud se bude u každého z obžalovaných věnovat toliko délce trestního řízení a délce doby, která uplynula od spáchání protiprávního jednání. Bude tedy vycházeno konkrétně z data spáchání prvního skutku – dílčího útoku a dále z okamžiku zahájení trestního stíhání orgánem činným v trestním řízení. Konec uvedených dob je pak obecně ohraničen měsícem listopad 2018. S ohledem na tyto podmínky je možno konstatovat, že v případě **obžalovaného JUDr. D. Thonata** byl první skutek spáchán dne 20. 11. 2001, přičemž jde o jednání popsané pod bodem A/2 napadeného rozsudku. První zahájení trestního stíhání ve věci nese datum 11. 2. 2004 a týká se jednání popsaných pod bodem A/6, 7, 10 napadeného rozsudku. Z uvedeného pak vyplývá, že doba trestního řízení činí 14 roků a 9 měsíců a doba, která uplynula od spáchání trestné činnosti, pak 17 roků. Jelikož jsou rozhodné skutečnosti v případě dalších obžalovaných, a to **Ing. M. Jurenky a P. Tuhého** naprosto shodné jako u obžalovaného JUDr. D. Thonata, pak jsou stejné i délka trestního řízení a délka doby uplynulá od spáchání trestné činnosti. V případě **obžalovaného L. Kindla** byl první skutek spáchán dne 1. 2. 2002, kdy se jedná o jednání popsané pod bodem A/3 napadeného rozsudku. První zahájení trestního stíhání nese datum 11. 2. 2004 a týká se jednání popsaných pod body A/6, 7, 10 napadeného rozsudku. Z uvedeného je patrné, že délka trestního řízení činí 14 roků a 9 měsíců a délka doby od spáchání trestné činnosti pak 16 roků a 9 měsíců. V případě **obžalovaného Ing. P. Hlavatého** byl první skutek spáchán dne 8. 10. 2001 a týká se jednání popsaného pod bodem A/1 napadeného rozsudku. První zahájení trestního stíhání nese datum 20. 8. 2006 a týká se jednání popsaných pod bodem A/1, 3 napadeného rozsudku. Délka trestního řízení tedy činí 12 roků a 3 měsíce a délka doby od spáchání trestné činnosti pak 17 roků a 1 měsíc. V případě **obžalovaných M. M. a Bc. K. M.** jsou rozhodné skutečnosti naprosto shodné. První skutek byl spáchán dne 1. 2. 2002 a týká se jednání popsaného pod písmenem B. napadeného rozsudku a stejného bodu se týká i první zahájení trestního stíhání dne 14. 11. 2005. Za této situace délka trestního řízení činí 13 roků a doba od spáchání trestné činnosti pak 16 roků a 9 měsíců u každého z obžalovaných. V případě **obžalovaného Mgr. V. Šiši** byl první skutek spáchán v 11. měsíci roku 2003 a je označen písmenem C. napadeného rozsudku a pod tímto bodem pak bylo i první zahájení trestního stíhání dne 16. 1. 2006. Délka trestního řízení představuje dobu 12 let a 10 měsíců a doba uplynulá od spáchání trestné činnosti pak činí 15 let. Z provedené rekapitulace podstatných okolností v předmětné trestní věci jsou zřetelné nemalé průtahy, které nezapříčinili svým chováním obžalovaní či jejich obhájci, ale naopak, tyto je nutno přičíst na vrub orgánů činných v trestním řízení. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani charakter a rozsah trestné činnosti, počet obžalovaných, jakož i její sofistikovanost, a tomu odpovídající důkazní náročnost. Průtahy vznikly v rámci řízení před nalézacím soudem. Obžalovaní na ně ve svých opravných prostředcích důvodně poukázali, přičemž bylo třeba na ně způsobem souladným se zákonem reagovat. Z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva), vyplývá, že *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem ...* Článek 6 odst. 1 Úmluvy v českém právním řádu koresponduje čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 2/1993 Sb. a dle *kterého každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.* Někteří z obžalovaných prostřednictvím svých obhájců ve veřejném zasedání v rámci odvolacího řízení navrhli zastavit trestní stíhání pro jeho nepřipustnost podle § 11 odst. 1 písm. m) tr.ř. V reakci na tuto problematiku považuje za vhodné odvolací soud nejprve v obecné rovině uvést, že okolnosti obsažené v § 11 odst. 1 tr.ř. jsou takového charakteru, s nimiž zákon spojuje důvody, pro které je trestní stíhání nepřipustné a v důsledku toho v něm nelze pokračovat a

musí být zastaveno. Důvody pro zastavení trestního stíhání jsou vymezeny taxativně, pozitivně a výslovně, přičemž představují kogentní úpravu a je zapotřebí je chápat jako průlom do zásady oficiality a zásady legality (§ 2 odst. 3, odst. 4 tr.ř.). To platí i pro důvod uvedený v **§ 11 odst. 1 písm. m) tr.ř.**, podle něhož *trestní stíhání nelze zahájit a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, stanoví-li tak vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je ČR vázána*. Odkaz na takovou smlouvu však znamená, že v textu vyhlášené mezinárodní smlouvy musí být nepřípustnost trestního stíhání zakotvená výslovně a nelze ji dovozovat jako možný prostředek nápravy vzniklého pochybení. V tomto směru je možno poukázat na judikaturu Nejvyššího soudu (např. usnesení sp.zn. 5 Tdo 178/2002, sp.zn. 6 Tdo 578/2002, sp.zn. 3 Tdo 688/2008, sp.zn. 6 Tdo 1077/2009, sp.zn. 4 Tz 52/2013, sp.zn. 6 Tdo 227/2013), jakož i na judikaturu Ústavního soudu (např. nálezy sp.zn. I. ÚS 41/03, IV. 487/03, II. ÚS 7/03, II. ÚS 2761/01), přičemž je konstatováno, že právo na projednání věci soudem v přiměřené lhůtě v sobě nepojímá také právo na zastavení trestního stíhání v případě, že trestní řízení v přiměřené lhůtě skončit nelze. Pokud jde o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen ESLP), pak ten nápravu porušení práva na projednávání věci v přiměřené lhůtě ve formě zastavení řízení z čl. 6 odst. 1 Úmluvy v žádném ze svých rozhodnutí nevyvodil. Z usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp.zn. IV. ÚS 250/10, je možno citovat: *„jakkoliv je Ústavní soud přesvědčen o tom, že trestní řízení má probíhat efektivně a má být skončeno v přiměřené lhůtě, neztotožňuje se s názorem stěžovatele, že tato okolnost je důvodem pro zastavení trestního řízení. Dle § 223 odst. 1 tr.ř. soud zastaví trestní stíhání, shledá-li za hlavního líčení, že tu je některá z okolností uvedených v § 11 odst. 1 tr.ř. Ani jedna z nich a ani jiné ustanovení trestního řádu však neuvádí, že trestní stíhání je možné zastavit z důvodů průtahů v řízení. Podle § 11 odst. 1 písm. m) tr.ř. je trestní stíhání nepřípustné, stanoví-li tak mezinárodní smlouva, kterou je ČR vázána. Žádná taková mezinárodní smlouva, včetně Úmluvy, však takový důvod pro zastavení trestního stíhání nestanoví. Ústavnímu soudu není rovněž známo žádné rozhodnutí ESLP, ve kterém by bylo konstatováno, že mělo být řízení zastaveno z důvodu průtahů, které by byly zaviněny orgány činnými v trestním řízení. Názor o zastavení trestního stíhání z důvodu průtahů na straně orgánů činných v trestním řízení nemá oporu v právním řádu ani v Úmluvě a je v rozporu s účelem trestního řízení.“* S ohledem na konstantní judikaturu, týkající se této problematiky, jež je příkladmo přiblížena výše, se odvolací soud neztotožnil s právním názorem obžalovaných na zastavení jejich trestního stíhání z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. m) tr.ř., neboť porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě zakotvené v ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy nelze obligatorně chápat a z něj dovozovat nutnost zastavení trestního stíhání, vyplývající z nepřípustnosti trestního stíhání z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. m) tr.ř. Proto tuto námitku obžalovaných vyhodnotil jako nedůvodnou. Citovaná ústavně garantovaná práva obžalovaných byla dotčena mimořádně nepřiměřenou délkou řízení, kdy jako prostředek její kompenzace odvolací soud v případě většiny obžalovaných aplikoval ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák. o mimořádném snížení trestu odnětí svobody, přičemž vycházel z judikatury jak Nejvyššího, tak i Ústavního soudu, konkrétně z rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp.zn. 7 Tdo 303/2012. V tomto rozhodnutí formulované a uvedené jeho právní úvahy, zhmotněné v právní větě, jsou plně využitelné ve vztahu a způsobu kompenzace nepřiměřené délky trestního řízení obžalovaných v předmětné věci. V tomto svém rozhodnutí Nejvyšší soud dospěl k závěru, že „mimořádnost snížení trestu odnětí svobody ve smyslu § 58 odst. 1 tr.zák. (§ 40 odst. 1 tr.zák.) musí spočívat v takových okolnostech případu nebo poměrech pachatele, které jsou alespoň v nějakém směru neobvyklé a výjimečné do té míry, že ani trest na samé dolní hranici trestní sazby není způsobit výjádřit jejich význam. Pokud jde o výrazně nepřiměřenou délku řízení, je možné dosáhnout její kompenzace především § 58 odst. 1 tr.zákoníku (§ 40 odst. 1 tr.zák.), neboť taková délka řízení má povahu okolnosti případu podle tohoto ustanovení. ...“ Proto odvolací soud jako způsob kompenzace nepřiměřené délky řízení u jednotlivých obžalovaných v rámci úvah o trestu aplikoval ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák. a tresty odnětí

svobody konkrétním z nich ukládal pod hranicí trestní sazby stanovené § 44 odst. 1 tr.zák. Je tedy možno k problematice délky trestního řízení učinit dílčí závěr, že odvolací soud se plně ztotožnil s odvolacími námitkami většiny obžalovaných ohledně nepřiměřené délky trestního řízení, kterou kompenzoval aplikací ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák.

40. Většina obžalovaných ve svých opravných prostředcích napadla také výrok o trestu, neboť jej považují za nesprávný. Argumentovali nepřiměřeností uložených trestů, či dokonce s ohledem na jejich námitky v opravných prostředcích jejich nezákonností, dle jejich názoru se nalézací soud nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, které mají vliv na ukládání trestů, nebo se s těmito nevypořádal dostatečným způsobem, nepřihlédl náležitým způsobem k délce trestního řízení a době, která uplynula od spáchání protiprávního jednání, a obžalovaný P. Tuhý namítl, že ve vztahu k němu není výrok o trestu odůvodněn. Zde je třeba uvést, že v tomto směru se nejedná toliko o tohoto obžalovaného, ale shodný nedostatek napadeného rozsudku byl shledán i v případě obžalovaných Ing. P. Hlavatého a Mgr. V. Šiši. Námitky obžalovaných byly odvolacím soudem shledány důvodnými, zejména z pohledu namítané nepřiměřenosti uložených trestů v návaznosti na délku vedeného trestního řízení a doby, která uplynula od spáchání trestné činnosti, což našlo svůj odraz v tom, že v případě obžalovaných JUDr. J. Berky, JUDr. D. Thonata, P. Tuhého, L. Kindla, M. M. a Bc. K. M. byl napadený rozsudek ohledně těchto podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. částečně zrušen, a to v celém výroku o trestu. S ohledem na pochybení, které nemělo charakter vady vytýkané, byl v případě obžalovaného Ing. P. Hlavatého napadený rozsudek ohledně tohoto podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.ř. částečně zrušen, a to rovněž v celém výroku o trestu. Podstatou tohoto bylo, že nalézací soud trest odnětí svobody obžalovanému neuložil jako úhrnný podle ustanovení § 35 odst. 1 tr.zák., byt' jmenovaného odsoudil za dva trestné činy, aniž by tomuto dal výraz právě v citaci ustanovení § 35 odst. 1 tr.zák. a jeho odůvodnění, neboť podle tohoto zákonného ustanovení, *odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest*. V tomto směru tedy v novém rozhodnutí ve vztahu k tomuto obžalovanému došlo ze strany odvolacího soudu k nápravě. Rovněž bylo nově rozhodnuto i v případě výše uvedených obžalovaných, a to včetně Ing. M. Jurenky, ohledně něhož byl napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. e), odst. 2 tr.ř. zrušen částečně k odvolání jeho a státního zástupce, nicméně ve vztahu k němu v celém rozsahu. Důvodem tohoto postupu ve vztahu k obžalovaným byla zejména reakce na nepřiměřenou délku vedeného trestního řízení v podobě aplikace ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák., tak jak je o tom pojednáno výše v pasáži, týkající se délky trestního řízení. Úvahy nalézacího soudu, ohledně trestu se nacházejí na str. 415 až 418 napadeného rozsudku. Z těchto je patrné, že vycházel z ustanovení § 31 a násl. tr.zák. a jaké hodnotil skutečnosti obecně a ve vztahu ke každému z obžalovaných. Je zde nutno konstatovat absenci a neúplnost jeho hodnotících úvah v případě obžalovaných P. Tuhého, Ing. P. Hlavatého a Mgr. V. Šiši. V reakci na námitky většiny obžalovaných, týkajících se nepřiměřenosti uložených trestů, odvolací soud porovnal jednotlivé tresty, které byly uloženy obžalovaným v prvním rozsudku krajského soudu ze dne 6. 4. 2010 a v napadeném rozsudku ze dne 25. 11. 2015, kdy mimo obžalovaných Ing. P. Hlavatého a Mgr. V. Šiši, kteří byli původním rozhodnutím krajského soudu zproštěni obžaloby a následně ve druhém byli uznáni vinnými, došlo v případě zbylých obžalovaných ke zmírnění nových trestů, a to snížením výměry trestů odnětí svobody nebo vypuštěním vedlejšího trestu, zejména trestu peněžitého. Takto je tedy možno konstatovat, že obžalovanému JUDr. J. Berkovi byl v prvním rozsudku uložen trest odnětí svobody v trvání 9 roků, včetně trestu propadnutí majetku. Ve druhém rozhodnutí krajského soudu mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 8 let a 6 měsíců, při zachování trestu propadnutí majetku. Obžalovanému JUDr. D. Thonatovi byl v prvním rozhodnutí uložen trest odnětí svobody v trvání 9 roků, včetně trestů zákazu činnosti a propadnutí majetku. Ve druhém rozhodnutí mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 7 let při zachování obou vedlejších trestů. Obžalovanému Ing. M. Jurenkovi byl původním

rozhodnutím krajského soudu uložen trest odnětí svobody v trvání 7 let a 8 měsíců, včetně trestů zákazu činnosti a peněžitého. V druhém rozhodnutí mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti let a šesti měsíců a trest zákazu činnosti, přičemž byl vypuštěn peněžitý trest. Obžalovanému P. Tuhému byl v prvním rozsudku krajského soudu uložen trest odnětí svobody v trvání 8 let, včetně trestů zákazu činnosti a propadnutí majetku. Ve druhém rozhodnutí mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 7 roků při zachování obou vedlejších trestů. Obžalovanému L. Kindlovi byl jak v prvním, tak i v druhém rozhodnutí krajského soudu uložen stejný trest odnětí svobody ve výměře 6 let a 6 měsíců, přičemž v rámci těchto byl vysloven v obou případech trest zákazu činnosti, když trest peněžitý, uložený prvním rozsudkem, ve druhém již uložen nebyl. Obžalovaným M. M. a Bc. K. M. byl v prvním rozsudku uložen shodně trest odnětí svobody v trvání 8 let, včetně trestů zákazu činnosti a propadnutí majetku. Ve druhém rozhodnutí pak byl oběma uložen trest odnětí svobody v trvání 7 let při zachování shodných vedlejších trestů. Z odůvodnění napadeného rozsudku však již není čitelné, jaké důvody vedly nalézací soud k tomuto zmírnění trestních sankcí u jednotlivých obžalovaných, zda to byla amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 ve vztahu k trestnému činu účast na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 tr.zák., který byl z právní kvalifikace některých obžalovaných vypuštěn a v případě obžalovaného JUDr. D. Thonata se tak stalo i ve vztahu k trestnému činu podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák. (konkurzní řízení úpadce Potraviny Ústí nad Labem, s.p.), anebo to byly skutečnosti jiné. Pokud by těmito jinými skutečnostmi měla být délka řízení a doba, jež uplynula od spáchání trestného jednání jednotlivými obžalovanými, pak je třeba uvést, že tato kompenzace není dostatečná. Po částečném zrušení napadeného rozsudku ve výrocích o trestech mimo obž. Ing. M. Jurenku, kde došlo ke zrušení napadeného rozsudku ohledně jeho osoby v celém rozsahu, nalézací soud v rámci svých úvah o nových trestech vycházel předně ze skutečností, které popsal a hodnotil na str. 415 až 418 napadeného rozsudku nalézací soud. Vycházel z ustanovení § 31 odst. 1 tr.zák. a § 3 odst. 4 tr.zák. a hodnotil tak osoby jednotlivých obžalovaných, jejich soudní minulost, poměry a stupeň narušenosti, jakož i možnosti nápravy. V tomto směru je možno uvést, že ve veřejném zasedání bylo doplněno z iniciativy odvolacího soudu dokazování čtením listinných důkazů, a to aktuálními opisy rejstříků trestů jednotlivých obžalovaných a zprávami z místa bydliště, z nichž vyplynulo, že se jednalo a jedná i nadále o osoby soudně i přestupkově zachovalé. V případě obžalovaného L. Kindla bylo přihlédnuto i k listinám, kterými bylo rovněž provedeno dokazování a které předložil u veřejného zasedání, jimiž dokumentoval svoji osobní a rodinnou situaci. Z pohledu stupně nebezpečnosti trestných činů spáchaných obžalovanými hodnotil odvolací soud zejména význam chráněného zájmu, který byl těmito dotčen. Je třeba akcentovat, že jednání obžalovaných bylo sofistikované a propracované, což jim umožňovalo po dobu téměř dvou roků páchat trestnou činnost. Následek způsobený jejich protiprávními jednáními představuje zejména škodu, která s ohledem na různé zapojení obžalovaných v předmětné věci, jejich roli a úlohu je u každého jiná, nicméně v případě obžalovaných JUDr. J. Berky, JUDr. D. Thonata, P. Tuhého představuje stovky milionů korun, včetně škody hrozící, a v případě obžalovaných L. Kindla, M. M. Bc. K. M. představuje škodu ve výši nepřesahující 15 a 17 mil. Kč a výše škody se v případě znalců - obžalovaných Ing. M. Jurenky a Ing. P. Hlavatého odvíjí od právní kvalifikace jejich jednání z pohledu zpracování nepravdivých znaleckých posudků a účastenství na trestné činnosti dalších osob. Bylo přihlédnuto rovněž i k osobám jednotlivých obžalovaných a k jejich postavení a úlohám v rámci zločinného spolčení, k hierarchii tohoto, v níž se pohybovali, jakož i k tomu, jakým způsobem přispěli k páchání trestné činnosti. Obžalovaný JUDr. J. Berka byl soudcem Krajského soudu v Ústí nad Labem, zařazen na konkurzní úsek, obžalovaní JUDr. D. Thonat, L. Kindl a P. Tuhý vystupovali v postavení správců konkurzních podstat či jím pověřených osob k vedení podniku úpadce a pracovníků pro zpeněžování podstaty, obžalovaní Ing. M. Jurenka a Ing.

P. Hlavatý pak jako soudní znalci a obžalovaní M. M. a Bc. K. M. jako osoby z podnikatelského prostředí, kdy všichni měli společný cíl, vyplývající z podstaty zločinného spolčení, jak to vyplývá z návětí pod bodem A. napadeného rozsudku. Obžalovaní trestnou činností páchali úmyslně, přičemž jejich cílem byla ziskuchtivost. V zásadě všem obžalovaným je možno přiznat polehčující okolnost, že vedli před spácháním trestného činu řádný život, uvedenou v § 33 písm. g) tr.zák. a obžalovanému JUDr. D. Thonatovi dále i to, že při objasňování své trestné činnosti napomáhal příslušným orgánům a že přispěl k objasňování trestné činnosti spáchané ve prospěch zločinného spolčení, tedy uvedené v ustanovení § 33 písm. j), písm. k) tr.zák. Ve shodě s názorem nalézacího soudu odvolací soud konstatuje, že byť tento obžalovaný u hlavního líčení nevypovídal, pak jeho výpověď z přípravného řízení obsahuje natolik zásadní informace pro orgány činné v trestním řízení, že je možno po obsahové stránce ji označit za jeho doznání. Obžalovaným JUDr. J. Berkovi, JUDr. D. Thonatovi, P. Tuhému, Ing. M. Jurenkovi a Ing. P. Hlavatému, přitěžuje, že způsobili trestným činem vyšší škodu, což je okolnost přitěžující dle § 34 písm. h) tr.zák., dále všem obžalovaným přitěžuje, že trestnou činností páchali po delší dobu ve smyslu § 34 písm. j) tr.zák. a kromě obžalovaných JUDr. J. Berky a L. Kindla také skutečnost, že spáchali více trestných činů dle § 34 písm. k) tr.zák. Kromě obžalovaného Mgr. V. Šiši je třeba také poukázat a hodnotit v neprospěch obžalovaných počet podnikatelských subjektů, které byly jejich trestnou činností zasaženy. V případě obžalovaného JUDr. J. Berky je třeba ve shodě s nalézacím soudem připomenout, že ten se protiprávního jednání dopouštěl jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, zařazeného na úsek konkurzních řízení, kdy již samotné povolání soudce na něj klade vysoké odborné, ale také morální nároky, přičemž jeho funkce v konkurzních řízeních byla nenahraditelná z hlediska vyhlášení konkurzu a dále z hlediska kontrolních funkcí konkurzního soudce v jednotlivých konkurzních řízeních. Bohužel obžalovaný v uvedených směrech selhal. Pokud jde o obžalované Ing. M. Jurenku a Ing. P. Hlavatého, pak tito se části protiprávního jednání dopustili v postavení pomocníků, kteří však měli nezastupitelnou roli znalců, vypracovávajících znalecké posudky na ocenění majetku jednotlivých úpadců, od nichž se pak odvíjely další kroky, a to buď veřejné dražby, či přímé prodeje majetku úpadců. Jejich podíl na trestné činnosti je u každého logicky jiný, a to s ohledem na četnost jimi zpracovaných znaleckých posudků a počtu konkurzů, ve kterých byly činnými. Postavení obžalovaných JUDr. D. Thonata a P. Tuhého bylo svým způsobem shodné, neboť byli ustanovováni jako správci konkurzních podstat nebo vykonávali úkony v rámci zpeněžování skutkových podstat jednotlivých úpadců. S ohledem na různé zastávané pozice v podnicích úpadců měli široké pravomoce a možnosti, které v souladu se zájmy zločinného spolčení také využívali v neprospěch jednotlivých úpadců. V případě obžalovaných M. M. a Bc. K. M. je možno ve shodě s názorem nalézacího soudu uvést, že jejich trestná činnost v rámci zločinného spolčení byla různorodá, tak jak to vyplývá ze skutkových zjištění pod bodem B. napadeného rozsudku. Vystupovali zde jakožto podnikatelský subjekt na konci řetězce, kdy vykonávali činnosti z pohledu odčerpávání a přerozdělování prostředků z jednotlivých konkurzů a jednali v úzké součinnosti zejména s Dr. V. a obžalovaným P. Tuhým, dále odčerpávali za fiktivní služby a díla prostředky z konkrétních konkurzních podstat a následně formou fiktivního vykazování služeb a poradenství sloužili ke krácení daní a následně legalizaci zbylé části výnosů. Rozsah jejich protiprávní činnosti je pak vyčíslen výší způsobené škody. V případě obžalovaného L. Kindla je možno se ztotožnit se závěrem nalézacího soudu, že v rámci napadeného rozsudku jeho podíl na páchané trestné činnosti z pohledu zločinného spolčení byl nejmenší, neboť toliko v jednom případě vykonával funkci správce konkurzní podstaty, a pokud jde o další jeho činnosti v jiných bodech napadeného rozsudku, k těmto není možno přihlídnout s ohledem na již zmiňovanou amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, ve vztahu ke skutkové podstatě uvedené v § 163a odst. 1 tr.zák. Vzhledem k jeho odborné úrovni v podstatě v rámci konkurzu toliko propůjčoval své jméno, funkci správce konkurzní podstaty nebyl

schopen vykonávat, což má oporu v provedených důkazech, zejména ve výpovědi svědků Mgr. R. D. a I. S., o kterých je pojednáno výše. Se svou rolí však byl v plném rozsahu srozuměn, a to nejen ve vztahu k onomu konkurzu pod bodem A/9 napadeného rozsudku, ale i ve vztahu k plnění méně významných rolí v šesti dalších konkurzních řízeních, které se mu však již nekladou za vinu. Odvolací soud dále u spolupachatelů obžalovaných JUDr. D. Thonata, P. Tuhého, M. M. a Bc. K. M. dle § 31 odst. 2 písm. a) tr.zák. přihlédl k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání trestného činu, v případě pomocníků obžalovaných Ing. M. Jurenky a Ing. P. Hlavatého dle § 31 odst. 2 písm. b) tr.zák. přihlédl k významu a povaze jejich účasti na spáchání trestného činu, kdy uvedené se odvíjí od jimi vypracovaných nepravdivých a zkreslených znaleckých posudků a v případě pokusu trestného činu u obžalovaných JUDr. J. Berky, JUDr. D. Thonata, P. Tuhého a L. Kindla dle § 31 odst. 2 písm. c) tr.zák. přihlédl k tomu, do jaké míry se jednání pachatele k dokonání trestného činu přiblížilo, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, přičemž uvedené vyplývá z provedení a pasáží napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabývá právní kvalifikací jednání jednotlivých obžalovaných. Jelikož se někteří obžalovaní úmyslných trestných činů dopustili ve prospěch zločinného spolčení ve smyslu § 43 tr.zák., bylo nutno respektovat ustanovení § 44 odst. 1 tr.zák., podle něhož *horní hranice trestní sazby odnětí svobody stanovená v tomto zákoně se u pachatele trestného činu spáchaného ve prospěch zločinného spolčení zvyšuje o jednu třetinu*. Takovému pachateli soud uloží trest odnětí svobody v horní polovině takto stanovené trestní sazby odnětí svobody. Proto odvolací soud vycházel z takto stanovené trestní sazby odnětí svobody u jednotlivých obžalovaných, jak je uvedeno v napadeném rozsudku nalézacím soudem na str. 417, což se týká obžalovaných JUDr. J. Berky, JUDr. D. Thonata, P. Tuhého, L. Kindla, Ing. M. Jurenky, M. M., Bc. K. M. Po vyhodnocení všech rozhodných skutečností, majících vliv na ukládání trestu, odvolací soud kromě obžalovaného Ing. P. Hlavatého zbylým obžalovaným tresty odnětí svobody za použití § 40 odst. 1 tr.zák. mimořádně snížil, přičemž důvodnost tohoto postupu spatřuje v okolnostech případu, kterými je nepřiměřená délka trestního řízení. Obžalovaným JUDr. J. Berkovi byl uložen podle § 158 odst. 2 tr.zák., za použití § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., trest odnětí svobody v trvání sedmi let, JUDr. D. Thonatovi podle § 256 odst. 4 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let, P. Tuhému podle § 256 odst. 4 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let a deseti měsíců, L. Kindlovi podle § 255 odst. 3 tr.zák., za použití § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., trest odnětí svobody v trvání čtyř let, Ing. M. Jurenkovi podle § 175 odst. 3 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let, Ing. P. Hlavatému podle § 175 odst. 3 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, M. M. podle § 256 odst. 4 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let, Bc. K. M. podle § 256 odst. 4 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., § 40 odst. 1 tr.zák., § 43 tr.zák. a § 44 odst. 1 tr.zák., úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let. Aplikace ustanovení § 35 odst. 1 tr.zák. u obžalovaných JUDr. D. Thonata, P. Tuhého, Ing. M. Jurenky, M. M. a Bc. K. M. je dána tím, že dle tohoto zákonného ustanovení *odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle tohoto ustanovení*. Jelikož bylo u těchto obžalovaných shledáno naplnění této podmínky, byly jim proto tresty odnětí svobody uloženy jako úhrnné. Pro výkon uložených trestů odnětí svobody byli podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku, zák.č. 40/2009 Sb., ve znění zák.č. 58/2017 Sb., obžalovaní JUDr. J. Berka, JUDr. D. Thonat, P. Tuhý, L. Kindl, Ing. M. Jurenka, M. M. a Bc. K. M. zařazeni do věznice s ostrahou. K odůvodnění tohoto výroku odvolací soud uvádí, že novelou trestního zákoníku, zák.č. 40/2009 Sb., zákonem č. 58/2017 Sb., s účinností od 1. 10. 2017, došlo ke změně ustanovení § 56 tr.zákoníku ohledně výkonu

trestu odnětí svobody. Podstata této novely je v tom, že již nejsou, tak jako v ustanovení § 39a odst. 1 tr.zák., čtyři základní typy věznic, ale toliko dvě, a to s ostrahou a se zvýšenou ostrahou a v odstavci 2 § 56 tr.zákoníku jsou pak uvedena kritéria, dle kterých soud postupuje v rámci zařazení obžalovaného do konkrétního typu věznice. Aplikace této novely trestního zákoníku dopadá i na předmětnou trestní věc, neboť je možno odkázat na článek II. Přejícná ustanovení, kdy pod bodem 2) je uvedeno, *že při rozhodování o způsobu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého za trestný čin před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije § 56 tr.zákoníku, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Odvolací soud byl vázán tímto ustanovením, které proto aplikoval u jmenovaných obžalovaných. V případě způsobu výkonu trestu odnětí svobody u obžalovaného Ing. P. Hlavatého odvolací soud vycházel a hodnotil zákonná kritéria rozhodná pro stanovení druhu a výměry trestu při respektování hlediska účelu trestu. Dále pak ve vztahu k němu zkoumal, zda jsou naplněny podmínky § 58 odst. 1 tr.zák. kdy ve shodě s nalézacím soudem dospěl k závěru, že vzhledem k výměře uloženého trestu odnětí svobody, kterou vnímá jako přiměřenou, jsou tyto splněny, a proto obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří roků, kterou má za přiměřenou vzhledem k osobě obžalovaného a k okolnostem případu.

41. Odvolací soud shodně jako nalézací soud v napadeném rozsudku uložil obžalovaným i další, vedlejší tresty, a to trest zákazu činnosti a trest propadnutí majetku. Podmínky trestu zákazu činnosti vyplývají z ustanovení § 49 odst. 1 tr.zák., dle kterého *soud může uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností.* Jeho smyslem je dočasné vyřazení pachatele z možnosti zastávat a vykonávat určité zaměstnání, povolání nebo funkci, k nimž je zapotřebí zvláštního povolení, nebo jejichž výkon upravují zvláštní předpisy. Jde o zamezení toho, aby pachatel mohl vykonávat tyto zvláštní aktivity, které zneužil nebo využil ke spáchání trestného činu, neboť tímto projevil vážné pochybnosti o své způsobilosti k výkonu těchto činností. S ohledem na skutková zjištění nalézacího soudu byl proto trest zákazu činnosti uložen obžalovaným JUDr. D. Thonatovi, P. Tuhému a L. Kindlovi, kterým byl zakázán výkon funkce správce konkurzní podstaty a likvidátora, neboť tohoto svého postavení využili k páčání trestné činnosti. Dále obžalovaným Ing. M. Jurenkovi a Ing. P. Hlavatému, kteří v předmětné trestní věci vystupovali jako znalci a podávali nepravdivé a zkršené znalecké posudky, a proto jim byl zakázán výkon znalecké činnosti podle zák.č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, neboť oba jako znalci zapsaní do seznamu znalců příslušných krajských soudů tohoto využili k páčání trestné činnosti. Obžalovaní M. M. a Bc. K. M., jako osoby podnikající volně či ve společnostech, využili své podnikatelské činnosti ke spáchání trestné činnosti, a proto jim byl zakázán výkon funkce člena statutárního orgánu obchodních společností a podnikání jako fyzické osoby s předmětem podnikání investorsko-inženýrské činnosti ve stavebnictví a strojírenství, činnost organizačního a ekonomického poradce, činnost realitních kanceláří, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, včetně zprostředkování nákupu a prodeje zboží. Při stanovení konkrétních výměr délky zakázané činnosti u jmenovaných obžalovaných, která je nově stanovena v nižší výměře, než jak ji v napadeném rozsudku stanovil nalézací soud, odvolací soud přihlédl k osobám jednotlivých obžalovaných, jejich poměrům a k okolnostem celého případu. V případě dalšího vedlejšího trestu, a to trestu propadnutí majetku, podmínky tohoto vyplývají z ustanovení § 51 odst. 1 tr.zák., dle kterého *soud může vzhledem k okolnostem spáchaného trestného činu a poměrům pachatele uložit trest propadnutí majetku, odsuzuje-li pachatele k výjimečnému trestu, anebo odsuzuje-li jej k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za závažný, úmyslný trestný čin, jímž pachatel získal nebo se snažil získat majetkový prospěch.* Tento byl shodně jako v napadeném rozsudku uložen obžalovaným JUDr. J. Berkovi, JUDr. D. Thonatovi, P. Tuhému, M. M. a Bc. K. M. Odvolací soud si je vědom toho, že trest propadnutí majetku představuje poměrně přísnou sankci, která výrazně zasahuje do majetkové sféry obžalovaných. Proto pečlivě vážil, zda i v době jeho rozhodování jsou zde

splněny zákonné podmínky, umožňující jeho uložení, přičemž dospěl ke kladnému závěru. Tento druh trestu je možno uložit za situace, pokud bude odůvodněn okolnostmi spáchaného trestného činu a poměry pachatele, je ukládán vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody, který byl uložen za závažný úmyslný trestný čin a takovým trestným činem pachatel získal nebo se snažil získat majetkový prospěch. Uvedené podmínky musí být splněny zároveň. Pokud jde o naplnění znaku okolnosti trestného případu a poměry pachatele, pak těmito se zabýval již odvolací soud výše v rámci svých úvah ohledně druhu a výměry trestu, nicméně je zde možno odkázat na vysoký stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaných pro společnost, jak vyplývá z ustanovení § 3 odst. 4 tr.zák. a jak byl odvolacím soudem výše hodnocen. Při jeho ukládání bylo přihlédnuto i k poměrům obžalovaných. Těmto byly uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody, a to za závažné úmyslné trestné činy se zjištěnou pohnutkou. Tyto však zákon blíže nedefinuje, nicméně nepochybně s ohledem na rozsah trestní sazby trestných činů, kterými byli uznáni vinnými a pro které byli odsouzeni (dva až osm let, dva až deset let, tři až deset let) se bude jednat o závažné úmyslné trestné činy s odkazem na ustanovení § 41 odst. 2 tr.zák., dle kterého *zvlášť závažnými trestnými činy jsou trestné činy uvedené v § 62 a ty úmyslné trestné činy, na něž tento zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 8 let*. Tedy i tato podmínka je splněna a nepochybně je splněna i poslední, a to zjištěná pohnutka, která spočívá ve snaze trestným jednáním získat prospěch majetkového charakteru a nehraje zde roli, zda onen prospěch byl skutečně získán nebo zůstalo toliko u snahy. V tomto směru je možno odkázat na provedené dokazování. Z uvedeného je zřejmé, že zákonné podmínky umožňující uložení tohoto druhu trestu jsou u jmenovaných obžalovaných splněny, a proto jim byl tento vedlejší trest uložen. Odvolací soud vyslovil své přesvědčení, že uložené tresty jednotlivým obžalovaným ve svém souhrnu jsou zákonnými, přiměřenými, naplňují účel trestu a jako takové plně odpovídají požadavkům individuální a generální prevence.

42. Povinností odvolacího soudu bylo přezkoumat i další výroky, mající podklad ve výroku o vině, což v daném případě představují výroky učiněné v rámci adhezního řízení (§ 254 odst. 3 tr.ř.). Je možno uvést, že otázkou náhrady škody se v napadeném rozsudku nalézací soud dostatečným způsobem zabýval, jak to vyplývá ze str. 418 a 419, přičemž jeho úvahy a argumentace tam uvedená byly shledány přílehlavými, proto se odvolací soud v této části s rozhodnutím nalézacího soudu ztotožnil a v podrobnostech je tak možno na předmětnou pasáž napadeného rozsudku odkázat. Nebyl tak shledán důvod k zásahu odvolacího soudu z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. f) tr.ř.**
43. V případě opravného prostředku **obžalovaného Mgr. V. Šiši** je možno uvést, že jeho odvolací námitky byly vyhodnoceny jako nedůvodné a pochybení ze strany nalézacího soudu nebylo shledáno ani v rámci užití právní kvalifikace. Ten shodně jako další spoluobžalovaní svůj opravný prostředek zaměřil do výroku o trestu, kdy opět poukázal na délku vedeného trestního řízení a nastínil možné způsoby rozhodnutí. Za této situace bylo povinností odvolacího soudu zabývat se i tímto výrokem. Jak již bylo výše uvedeno, jeho odůvodnění ve vztahu k obžalovanému bylo neúplné, kusé, nicméně i přesto z napadeného rozsudku vyplývá, že při svých úvahách o tomto nalézací soud vycházel z ustanovení § 31 a násl. tr.zák. Jak již bylo výše konstatováno, ve veřejném zasedání konaném ohledně opravných prostředků obžalovaných bylo z iniciativy odvolacího soudu dokazování doplněno čtením listinných důkazů, a to aktuálními opisy rejstříků trestů a zprávami z místa bydliště, kdy z těchto ve vztahu k obžalovanému vyplynulo, že se jednalo a i nadále jedná o soudně a přestupkově zachovalou osobu. Byla zohledněna osoba obžalovaného, jeho poměry, stupeň narušenosti, možnosti jeho nápravy, jakož i okolnosti celého případu, kdy obžalovaný se trestné činnosti dopustil jako vysoce postavený úředník ústředního orgánu státní správy a následek jeho jednání je možno spatřovat zejména v ohrožení zájmu na řádném a nestranném, jakož i zákonném obstarávání věcí obecného zájmu. Obžalovanému polehčuje

skutečnost, že před spácháním trestného činu vedl řádný život, tedy polehčující okolnost uvedená v § 33 písm. g) tr.zák. Na druhou stranu mu přitěžuje, že spáchal více trestných činů, jakožto okolnost přitěžující dle § 34 písm. k) tr.zák. Rovněž je nutno vzít v úvahu délku doby vedeného řízení, jakož i délku doby, která uplynula od spáchání trestné činnosti. Po vyhodnocení všech rozhodných skutečností, majících vliv na ukládání trestu, se odvolací soud v zásadě ztotožnil s trestem uloženým obžalovanému nalézacím soudem, a to pokud jde o jeho druh, výměru i způsob výkonu. Pokud jde o úvahy týkající se způsobu výkonu uloženého trestu, pak odvolací soud vycházel ze skutečností uvedených výše, v rámci odůvodnění tohoto výroku u obžalovaného Ing. P. Hlavatého. Délku zkušební doby, byť v její maximální výměře, má odvolací soud za odpovídající charakteru trestné činnosti, které se obžalovaný dopustil, jeho osobě i okolnostem celého případu. Důvodným bylo shledáno i uložení vedlejšího trestu, a to trestu zákazu činnosti dle § 49 odst. 1 tr.zák., stejně jako druh zakázané činnosti, kdy v tomto směru nalézací soud oprávněně vycházel z výsledků provedeného dokazování a stanovená délka doby tohoto trestu pak byla shledána přiměřenou jak k osobě obžalovaného, tak i k okolnostem případu. Odvolací soud na tomto místě toliko poukazuje na formální pochybení na str. 417 napadeného rozsudku, kdy při souhrnném odůvodňování tohoto druhu trestu spolu s dalšími spoluobžalovanými nalézací soud nesprávně uvedl délku doby zakázané činnosti, a to v trvání osmi let, když správně ve výroku napadeného rozsudku, v protokole o hlavním líčení ze dne 25. 11. 2015, jakož i tomuto odpovídajícímu zvukovému záznamu, tato činí pět let. Odvolací soud shledal trest uložený obžalovanému za zákonný a přiměřený, proto nebylo třeba jeho zásahu z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. d), či písm. e) tr.ř.** a jako takový byl shledán odpovídajícím požadavkům individuální a generální prevence. Jelikož odvolací námítky obžalovaného Mgr. V. Šiši uplatněné v jeho opravném prostředku byly shledány nedůvodné, bylo proto rozhodnuto způsobem, vyplývajícím z výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 28. listopadu 2018.

JUDr. Jiří Zouhar v. r.
předseda senátu